

Nocturne - Một Ký Ức Đẹp

Contents

Nocturne - Một Ký Ức Đẹp	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	3
3. Chương 3	4
4. Chương 4	5
5. Chương 5	6
6. Chương 6	7
7. Chương 7	9
8. Chương 8	10
9. Chương 9	12
10. Chương 10	14
11. Chương 11	15
12. Chương 12	16
13. Chương 13	17
14. Chương 14	19
15. Chương 15	21
16. Chương 16	23
17. Chương 17	24
18. Chương 18	25
19. Chương 19	27
20. Chương 20	29
21. Chương 21	30
22. Chương 22	32
23. Chương 23	34
24. Chương 24	36
25. Chương 25	37
26. Chương 26	39
27. Chương 27	41
28. Chương 28	43
29. Chương 29	45
30. Chương 30	46
31. Chương 31	48
32. Chương 32	49
33. Chương 33	51
34. Chương 34	52
35. Chương 35	54
36. Chương 36	56
37. Chương 37	58

Nocturne - Một Ký Ức Đẹp

Giới thiệu

Một kỉ niệm đã khắc sâu mãi trong kí ức, 1 kỉ niệm về thời học sinh của mình. Đứng trước những ng

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nocturne-mot-ky-uc-dep>

1. Chương 1

Tiết sinh hoạt 15 phút, trước khi bắt đầu buổi học. Đang còn buồn ngủ vì đêm qua thức khuya làm 1 đóng bài tập chuẩn bị cho kì thi HSG tỉnh 12, úp mặt xuống bàn nằm 1 chút thì có tiếng gọi :

- “Anh gì ơi gọi lớp bí thư lớp anh ra đăng kí danh sách tiết mục văn nghệ cho lớp đi. ”

Ngồi học bàn đầu gần cửa lớp khở thế đấy, động chút là cứ có người gọi ra nói việc này việc nọ. Học mấy môn toán lý hóa thì chẳng nói làm gì, mấy môn phụ muốn ngủ cũng chẳng được

- “Tự đi mà gọi!”

Tôi khó chịu trả lời, vừa nói vừa ngẩng mặt lên, hai tay dụi vào mắt, há hốc mồm chết lặng mất 1.5s, 1 con bé lớp 10 hay 11 nào đó xinh đến choáng váng đang gọi mình. Em mặc 1 chiếc áo khoác mỏng bên ngoài áo trắng tinh khôi, hôm nay trời hơi se lạnh, khuôn mặt nhìn như búp bê, đang chớp mắt nhìn mình.

Vội chữa cháy ngay: ”À em chờ anh tí. rồi quay đến cuối lớp:

-“T ơi ra đăng kí tiết mục văn nghệ kia!” Vừa nói vừa nhìn em rồi cười 1 cái, cố cứu vớt lại chút ít.

Nhìn em đi xong, nuối tiếc chút ít, tôi lại gục mặt xuống nằm ngủ tiếp, trường này gái xinh đầy ra đấy, gặp 1 lần thì cũng quên ngay chứ làm sao nhớ nổi, với lại thời gian này áp lực học hành thì đè nặng, đứa nào đứa nấy mặt như cú mèo cả. Đó là 1 sự thật mà những học sinh trường chuyên phải gánh trên lưng khi được gán cái mã đẹp dễ chứ chẳng sung sướng như những trường khác đâu.

Tôi học chuyên lý, nhớ lại hồi đó học chuyên lý là oai lắm, vì lớp lý thường mang nhiều thành tích về cho trường trong các kì thi HSG quốc gia, tất nhiên lớp tôi cũng không phải ngoại lệ. Thậm chí phải nói là rất nổi vì từ lớp 11 đã có đến mấy giải quốc gia cho trường, thế nên ban giám hiệu cũng cưng lắm. Nói thế không phải để khoe mẽ gì nhưng ai cũng hiểu được rằng để có được điều đó thì lớp tôi phải học học và học với 1 cường độ và áp lực kinh khủng, điều này dẫn đến 1 hậu quả.. là... suốt 2 năm đầu chẳng có mấy đứa con trai trong lớp có bạn gái, mặc dù trong lớp rất nhiều đứa nhìn rất được.

Lớp có 30 đứa thì 20 đứa là con trai rồi, mất cân bằng giới tính nghiêm trọng. Thế nhưng đến năm 12 thì khác, bọn trong lớp mở ra 1 phong trào rất thú vị : yêu tập thể có lẽ 2 năm đầu còn bỏ ngõ mới vào, đến 12 rồi mới nhận ra mình là chủ cái trường này rồi, đi trong trường h cứ ngẩng cao đầu chả phải chào thằng nào. Ngẩng thế rồi mới nhận ra trường chuyên mà gái xinh nhiều không đếm xuể .

Thế rồi đứa nào cũng tìm ình 1 đối tượng, tôi thì chẳng hứng thú gì chuyện này, đơn giản với cái lối suy nghĩ không thích cái kiểu đi xin số điện thoại rồi tán tỉnh thời bấy giờ. Khá cổ hủ nhưng tôi tin rằng đến 1 lúc nào đó tôi sẽ gặp người con gái mình yêu, vào 1 hoàn cảnh nào đó, coi như là chờ vào duyên số vậy.

Nhưng có lẽ tôi đã nhầm... bởi có 1 người đã tạo ra duyên số đó cho tôi

Quay lại với vụ yêu đương của mấy thằng trong lớp, đối tượng chúng nó nhắm đến thì không trừ 1 đứa con gái nào trong trường, từ lớp văn, sử, địa, anh ... lại phải nói lại về sự mất cân bằng giới tính ở cái trường này. Về tổng thể thì có lẽ số con trai và con gái ở cái trường này ..bằng nhau, chỉ có điều phân bố không đều nhau . trong khi các lớp ban A toàn là đực rựa với nhau, thì ban C lại toàn gái và ..gay. Nói thế này có vẻ hơi phiếm diện, nhưng nhìn chung thì con trai ban C không được nam tính cho lắm. Vì thế nên con trai ban A yêu gái ban C là chuyện bình thường.

- ” Em gì ơi, xóa tên trong sổ cho anh đi, anh mời em ăn bánh mì”.
- “Anh nào đấy, em có nhiều anh lắm, vào sổ của em rồi thì không xóa được nữa đâu nhé” Con gái gì mà
- ”Anh hồi sang đi học muộn bị em ghi ấy?, em tha cho anh đi mà, anh mời em ăn sáng cả tuần luôn.
- “Tên gì? tên đẹp thì em còn suy nghĩ.”
- Anh tên D..

2. Chương 2

Ba năm học tôi có cái tật không thể sửa, đó là ngủ dậy muộn, thế nhưng chưa bị vào sổ lần nào.. Đã vào danh sách đi học muộn của trường thì mệt lắm, cắt học bổng tháng đó thì không nói làm gì, bị mắng sa sa trước lớp nữa mới nhục, h nghĩ lại 3 năm học ở cái lớp kỉ luật ăn vào máu thể mệt mỏi và chán chường biết nhường nào.

Đó là 1 buổi sáng như bao buổi sáng khác, trời mưa phùn, cái rét căm căm, tôi rét căm căm nhưng phải cố đạp được cái xe đến trường, từ xa thấy vài cái bóng bóng đồng phục trường thì yên tâm, đạp xe vượt qua thì yên tâm hơn nữa, vì được an ủi rằng, mình mà muộn thì vẫn có đứa muộn hơn mình . Đến cổng trường thì không rõ trông đã đánh hay chưa nữa, rón rén bước vào thì có tiếng nói rất ý nhị bên cạnh:

- “Anh cho em xin cái tên và lớp nhĩ!”

Ngoảnh lại, mặt tái vì lạnh và nghĩ đến cái viễn cảnh đứng làm mẫu trước lớp, nhìn thấy 1 con bé, cũng khá được, mỗi tội trời mưa đông nó mặc kín mít, lại quàng khăn nên cũng chẳng nhìn rõ được mặt.

- “Ôi, anh đi muộn rồi à?”
- Biết rồi con giả hỏi, có khai không để em gọi thầy giám thị!
- “Bình thường giờ này là còn sớm với anh mà”. Em làm bộ vẻ mặt ngạc nhiên
- ” Có lẽ hôm nay không bình thường như bình thường anh zai à”
- “Uh, a mà này anh cảm ơn em nhiều nhé!”
- “Cảm ơn cái gì cơ?”
- “Vì hôm nay không ghi anh, hi hi”. Nói rồi chạy thật nhanh thẳng 1 mạch vào nhà xe, quay lại nó gọi giám thị như chơi, đi đủ xa rồi ngoảnh lại thấy con bé dơ 1 nắm đấm lên dọa mình, nhìn con thấy nó cười mỉm nữa chứ.

Vào đến lớp thấy còn nháo nhào, mịa sao vô học rồi mà còn loạn như tổ kiến thế. Vừa xách cặp quang vào chỗ ngồi, quẹt tay qua trán nhìn thẳng bạn thờ phảo:

- ” May mà chạy kịp không mất tháng học bổng mịa nó rồi?”
- ” Mày bị điên à?”

Sáng ra đã bị chặn xe, lại bị chửi điên hỏi cú không?

- “Diên cái quái gì, vừa bị một con hâm chặn xe đòi ghi vào sổ, may mà chạy kịp..”

- Nhưng mà trống vào học đã đánh đâu!

Buổi học nhanh chóng trôi qua, về nhà bóp trán suy nghĩ, con này định chơi mình à, dám chặn xe rồi còn làm anh mày hú hồn. Phải tìm cách xử 1 trận cái tội láo. Học xong lên giường nằm ngủ, miên man suy nghĩ tìm cách báo thù.

Thế nhưng đời không như là mơ, sáng dậy lại vất vả chân đạp học máu tới trường, cái tội ngủ muộn không thể sửa. Chết rồi, đến cổng, thấy nó đứng sẵn rồi, hùng dũng bước đến, cười thầm trong lòng, đỡ chiêu cũ thôi

Bước qua cảnh cửa trường, liếc em 1 cái, hôm nay em quàng 1 chiếc khăn màu đỏ, nhìn ngon phết, chờ đó rồi biết tay anh..

- “Lần này thì đừng hòng chạy thoát nhé”

- Hi Hi. Định bụng cười xong thì rút cho nhanh nghĩ cũng thất hèn hèn, nhưng thôi anh hùng nhịn nhục trả thù sau. Nhục tí tẹo này con hơn là nhục mặt trước lớp, lại còn mất học bổng nữa. Đang hí hửng bước vào cổng và cười rất ý nhị với em thì suýt sặc, ông giám thị từ sau cổng bước ra. Giờ mới hiểu vì sao mà nó nói “đừng hòng chạy thoát”.

Đành ngậm ngùi khai hết tên tuổi ra, lần này thì đẹp mặt rồi.

Vào đến lớp chạy lại hỏi mấy thằng hay đi muộn xem chúng nó thoát thế nào:

- “Đứa nào ghi mày thì xin số đứa đó mà xin”. Chạy vội lên văn phòng trường, hôm nay lớp xyz trực, may quá, mình quen 1 đứa lớp này, để chút nhắn xin số con nhỏ, và rồi thế đấy, lại phải hạ nhục bản thân thêm chút nữa, chắc nhục nhiều rồi nhục tí nữa cũng không ảnh hưởng là mấy.

” Em gì ơi, xóa tên trong sổ cho anh đi.....

3. Chương 3

hắn tin thuyết phục nó đến sờn cả bàn phím điện thoại nó mới đồng ý.

- “Thôi được rồi 1 tuần ăn sáng nhá, mai chờ em ở căn tin sau tiết 2”

Trời mình nói đùa thế mà nó bắt làm thật à, 1 tuần thì gần hết học bổng mịa rồi còn gì. Thôi đâm lao phải theo lao thôi. Sáng ngày hôm sau đó tới đến trường sớm 1 chút, không thấy con nhỏ đâu, chắc gần trống vào học nó mới ra đứng trực cổng, mỗi tuần trường phân công 2 lớp trực cổng, mấy hôm trước không để ý, hôm nay mới thấy thằng K lớp Ax cũng trực cổng, thằng này thì mình quen, vì đá bóng cuối buổi chiều trường với nó suốt nên, ôi hôm trước mà thấy nó thì khỏe chả phải dính đến con nhỏ kia. Mình lại gần nó hỏi:

- “Lớp mày hôm nay trực cổng à?”

- “Lớp tao hôm nào chả phải trực, nhưng bọn nó nhắc ra đứng giữa trời mưa gió, bà chủ nhiệm quát ghê quá nên tao phải ra đứng cho có lệ thế thôi. ”

Định bước đi thì chợt nghĩ ra có thể nhờ thằng K do thám con nhỏ kia

- “Tao nhờ mày tí này, tí có con nhỏ lớp 10Cx ra trực, do thám infoùm tao.”

Nó trợn mắt nhìn mình:

-“Để ý con nhỏ đó rồi à, trước giờ mày có gái gì đâu?”

-” Không, tao có việc của tao” rồi nháy mắt với nó.

- “Ờ”. Nó cười ma mẫn nhìn mình, còn nháy mắt nữa chứ.

Xong tiết 2, đang định đánh 1 giấc ngủ 10 p cho đỡ mệt, chợt giật mình nhớ ra còn cái hẹn ăn sáng, lại bật dậy chạy xuống căn tin ngồi chờ con nhỏ.

5p trôi qua, không thấy nó đến, 10p vẫn không thấy, điện thoại thì để trên lớp rồi, h làm sao gọi nó. Thôi xong, trống vào tiết 3 rồi, mình hậm hực bỏ lên lớp, lại bị nó cho leo cây...

Vào lớp cầm ngay điện thoại nhắn tin cho nó

- " Sao em không xuống căn tin, làm anh chờ?"
- " Ở cái anh góc này, anh nghĩ em đi ăn với anh thật à."
- " Cái gì! Đòi người ta mời ăn sáng bây h lại nói thế hả?"
- " Xin lỗi anh góc nhé, mẹ em dặn không được đi ăn với người lạ, hi hi"
- " Thế không cần anh mời nữa chứ gì, càng tốt"
- " Nói thế thôi chứ nợ này anh vẫn phải trả"
- " Trả làm sao?" tôi nhắn lại
- " Mua cho em mấy cái kẹo mút nhé" . Thì ra con nhỏ rất thích ăn kẹo mút, cũng bởi vậy mà tôi gọi em là "kẹo mút".
- " À mà này em tên gì, anh vẫn chưa biết?"
- Em tên là H.. Còn tên anh thì em biết lâu rồi cơ.
- Cái gì? làm sao em biết?

4. Chương 4

- "Bí mật! Em không nói được, hi"
- "Không nói thì thôi, ai cần nghe".

Vậy là nó đã biết tên mình, phải nói chính xác có lẽ con nhỏ cũng biết khá nhiều về mình rồi, sao còn bày trò hỏi chặn xe đòi ghi tên nữa đây. Đáng nghĩ, rất đáng nghĩ.

Trở về nhà chui tọt vào chăn nằm cho ấm người lên, định đánh 1 giấc ngủ ngắn, trời mùa đông rét mướt, cứ nằm vào chăn sẽ ngủ được ngay, chợt nhớ ra hồi sáng có nhờ thằng K do thám con nhỏ. Lại nhắn tin hỏi ngay:

- "Sao? thế nào rồi?"
- "Uh, bạn bè lâu năm tao gửi ày vài lời khuyên chân thành."
- "Có gì thì nhắn nhanh lên, khuyên với chả can gì!"
- "Nếu mày có ý gì với con nhỏ thì nên bỏ ngay đi, không sống dở chết dở thì tội nghiệp lắm"
- "Cái.. cái gì? Không có đâu, tao nhờ hỏi cho thằng bạn trong lớp thôi. "
- "Thế thì thương thay cho thằng bạn mày, con nhỏ đó mồm như con sáo ấy, thần đồng chém gió như tao mà chỉ biết câm nín, nó nói.. nói.. và nói."
- "Trời ạ, ra làm sao? Nói mãi chả hiểu cái gì?"

Đầu tiên khi nó đến tao cười 1 cái, chưa kịp chào hỏi gì thì bị nó chặn lại ngay!

- "Ngọn gió độc nào hôm nay kéo anh ra đây vậy!"
- "Sặc,không không, anh là gió ấm giữa mùa đông mù!"

Nó nhìn tao từ chân lên đầu, rồi tiếp:

- "Nhìn anh như thế hỏi không độc thì là gì, người gì mà ăn mặc kì kì, mà anh không giặt áo à, tuần trước thấy, hôm nay cúng thấy, bọn bạn em thấy anh thì toàn chỉ nhau rồi ôm bụng cười thôi, tránh xa xa em ra!"

- “Lúc đó tao tức lộn ruột lên rồi đấy, chả thèm nói với nó nữa.”

- “Rồi sao nữa, thế mày không hỏi được gì à?”

Cứ từ từ nghe tao kể, đứng trực được 1 lúc thì nhớ ra mày, nghĩ không giúp mày thì cũng tội, mặc dù con kia tao cũng không ưa gì.

- “Em học lớp 10x à?”

- “Sao biết? con nhỏ trả lời nhất gừng”

- “Thì là vì bọn bạn anh đứng trên tầng thấy lũ con gái lớp em đá kiện, nhìn như lũ con nít ấy.”

- “Cái gì? Có anh con nít thì có!”

- “Em tên gì?”

- “H”. lại trả lời thế nữa.

- “Có người yêu chưa?”

- “Này nhé, định moi móc thông tin cá nhân của em phải không, em nói thế này anh đừng giận nhá, em không thích kiểu người dị dị như anh đâu, anh không có hi vọng gì đâu, vô ích thôi. Mà mẹ em nói phải tránh xa những kiểu con trai vừa gặp đã chạy lại tán tỉnh thế kia. Nhìn anh thế này em tưởng chỉ ăn mặc không bình thường vậy mà con rất háo sắc. Tránh xa em không em gọi bác bảo vệ đấy”.

Nó nói đến đó tao đứng lười luôn. Mới hỏi nó có người yêu chưa thôi mà nó suy ra ngay là tao háo sắc.

- “Thì nó nói cũng đúng mà”.Tôi phì cười khi đọc được tin nhắn của nó

- “Lại mày nữa, nó tên H mày ạ, tao chỉ biết được có thể thôi, lần sau đừng bắt tao dính vào kiểu con gái đó.”

Cuối cùng chỉ biết được mỗi có mỗi cái tên, chả làm được gì. Thôi kệ đi, có lẽ thằng K nói đúng, không nên dây vào con nhỏ đó

5. Chương 5

Thế rồi ngay hôm sau lại đến lớp, lại thêm mấy đứa trong lớp nữa có người yêu, nghe bọn nó kể chuyện mà thấy chạnh lòng .

Một khi phong trào đã lên cao thì đứa nào đứa nấy nó đua nhau, nào tặng quà nào đi xem phim...Mình thế này có thua gì bọn nó đâu mà chẳng có ai. Lại suốt ngày bị tụi nó khích dỗi. Không mình cũng phải tìm 1 đứa cho bằng bạn cho bằng bè, h nghĩ lại lý do hồi đó ngổ không thể tả được.

Nhưng thế lại phá nguyên tắc sống của mình rồi. Mình từng cười vào mũi bọn nó vì cái tình yên trẻ con đó mà. Người yêu ơi, em ở đâu mà để anh đi tìm mãi thế!

Tiết GD&CD, đứa nào đứa nấy cúi gầm mặt xuống bàn, cô giảng bài rất hăng say, thật là không khí của 1 lớp học nghiêm túc, không 1 tiếng rì rầm nói chuyện, đứa nào làm việc đứa nấy. Vài đứa ngẩng đầu lên nghe giảng thì thấy đôi mắt hài lòng của cô. Lớp lý thì nổi tiếng ngoan rồi, thầy cô nào chả hài lòng. Sự thật lại thật là phũ phàng, chứ suốt năm 12 ngoài 3 tiết toán lý hóa những môn khác có đứa nào học đâu, đứa nào ngồi học thì bị gọi là dở hám, bọn nó đưa đề đại học toán lý hóa ra ngồi giải hết.

Quay sang thằng bạn ngồi cạnh, thấy nó đang nhắn tin, ơ cái thằng này có bao giờ ngồi nhắn tin trong lớp đâu, vừa ngồi đọc tin nhắn lại cười cười nữa chứ. Tội nghiệp bạn tôi, chắc tại học nhiều quá suy nhược đây mà, thần kinh ra rồi hay sao ấy. Đưa tay lên xoa trán nó, làm ra vẻ quan tâm:

- “Không phải ốm hay sốt nhỉ?”

- “Mày nói gì cơ?”

- “Mày bị điên không đây, sao cứ nhìn vào điện thoại rồi lâu lâu lại cười 1 mình thế, thiếu vitamin à để tao đi mua cho vài lọ về dùng dần.”

- “Không tao không điên, đang chờ em T bên lớp 11Cx, gần đó rồi, he he”

Không thể tin được, cái thằng bạn mình, cái thằng bạn bựa, thằng mà 3 năm nay ngồi học với mình, suốt ngày chửi nhau với nó ĐÃ...CÓ...NGƯỜI...YÊU. Tôi bàng hoàng không thể chấp nhận cái sự thật đau đớn này. Tôi hỏi nó dồn dập:

- “Sao? mày với nó lâu chưa, sao không nói gì với tao.”

- “Ồ cái thằng này kì, mày là mẹ tao hay sao mà tao phải báo cáo với mày, cũng lâu rồi, tại dạo này mày cứ cầm đầu vào mấy quyển sách nâng cao có khi nào khi nào mở lời đầu mà tao kể được.”

- “Làm sao mà mày tia được em nó thế!” Tôi vờ hỏi.

- “Tao đã bảo rồi, nhưng giờ tập thể dục hay chào cờ thì mày đeo cái kính vào, đã cận choẹt mắt ra đó rồi con không đeo kính hỏi khi nào mà thấy được gái.”

- “Tao không thích đeo kính!”

Thằng bạn nhìn lại, tia một ánh mắt dò xét:

- “Mà này mày có phải là gay không vậy? Nhìn thì không giống sao chả bao giờ mày nói chuyện gái gú gì.”

Thụi ngay 1 đấm vào lưng nó, ôi nổi đau đơn này làm sao rửa được đây. Ngẩng cao đầu, sửa lại cái áo, vuốt tóc 1 cái, nhìn thẳng vào mặt thằng bạn quát:

- “Nội trong vòng 1 tháng nữa nếu tao không có người yêu tao mời cả tổ KFC, ăn chán về.”

- “Suy nghĩ kĩ chưa đấy!”

- “Không phải khích tao, ý tao đã quyết, đừng cản tao, vô ích thôi.”

- “Nếu mày mà làm được thì cả cái tổ cung cấp kinh phí ay tán đồ em nó, không thiếu 1 xu”.

Khói nóng bay bốc, đầu sáng ra mới thấy đã quá muộn rồi, lời nói như kim tên, đã phóng ra rồi thì sao mà chạy theo rút lại cho kịp. Mình lỡ dại rồi, tán ai bây giờ.

Và ngay khi ấy trong đầu lóe lên 1 tia sáng về cô bé xinh như búp bê mà mình đã gặp buổi sáng hôm nào

6. Chương 6

Làm sao để tìm được em trong cái trường này bây giờ, không lẽ đi từng lớp dò hỏi sao. Trong trí nhớ của tôi em hiện lên là 1 cô gái có đôi mắt hút hồn, đôi mắt chớp chớp nhìn tôi trong giây lát, khuôn mặt xinh như baby, dễ thương không thể tả nổi, em mặc chiếc áo khoác mỏng bên ngoài áo trắng đồng phục. Nói vậy thôi chứ tôi không thể nhớ rõ em như thế nào nữa, chỉ tình cờ gặp em khi em đến lớp tôi và nhờ tôi gọi hộ thằng bí thư lớp. Chỉ có điều lạ là dù tôi cần nhân khi nghe tiếng em gọi nhưng khi thấy tôi em vẫn mỉm cười và không 1 chút oán trách. Tôi không rõ em có như tôi miêu tả không nữa, vì lúc đó nửa tỉnh nửa mơ, chỉ có điều em để lại trong tôi 1 ấn tượng khá sâu sắc. Không biết diễn tả làm sao, có lẽ đó là những rung động nhất thời của 1 thằng con trai khi nhìn thấy gái đẹp. Và tôi quyết định rất nhanh chóng, tôi phải tìm bằng được em...

Tối thứ 7, đang ngồi vắn vở nửa học nửa muốn nghỉ, những cơn gió lạnh đầu mùa rít từng cơn bên ngoài phòng. Khi người ta cảm thấy lạnh thì người ta rất muốn có 1 cảm giác che chở ấm áp. Có lẽ vì vậy mà người ta nói rằng mùa đông là mùa của yêu thương. Khi mà người ta muốn 1 cái xiết tay, 1 cái ôm thật chặt để khóa lấp đi nỗi cô đơn trống vắng trong lòng. Và tôi bắt đầu thấy nhớ về “baby” gọi em như thế cũng được, nghe dễ thương. Không biết lúc này em đang làm gì nhỉ, chỉ mong đầu tuần đến thật nhanh để tôi có thể đi tìm em, cho dù em là ai đi nữa, hi vọng rằng tôi sẽ nhận ra được em.

Đang mãi thả hồn lên mây thì chợt nhận ra có tin nhắn, đó là tin nhắn của “keo mút”:

- “Anh ngốc ơi, bật tv coi chương trình hoa hậu trái đất kìa”

- “A, sao em không nhắn sớm hơn, chương trình gì chứ hoa hậu thì làm sao làm sao mà bỏ qua được?” Nhắn thế chắc nó chửi mình là háo sắc cho coi.

- "Ồ, anh thích xem hoa hậu đến thế cơ à?"
- "Em hỏi thừa thế, con trai mà không thích thì hỏi có bình thường không."
- "Vậy thì chưa đến phần thi áo tắm đâu, em biết bọn con trai các anh chúa thích cái phần này!"
- "Anh bật TV rồi, vừa may, hehe"
- "Thế tối nay anh không học à?"
- "Thứ 7 mà, với lại anh ưu tiên hoa hậu trước, học sau"
- "Ôi trời, đúng là cái đồ.."
- "Cái đồ gì?"
- "Thôi, không thèm nói chuyện với anh nữa"

Được như 30p sau thì lại thấy tin nhắn:

- Hu Hu, anh ngốc ơi, mẹ em không cho xem nữa, lại đến phần top 5 nữa chứ?
- Trời, sao còn chút xíu nữa mà không cho xem?
- Mẹ em bắt em lên học, mai còn phải dậy sớm đi học thêm nữa.
- Không xin mẹ được à?
- Em chịu đấy, mẹ em nghiêm lắm, thôi anh coi bù phần em, hôm sau kể lại cho em.
- Uh, hì hì, thôi chịu khó lên học đi nhá.
- À mà quên mất, anh không mua kẹo mút cho em à? Định thất hứa đấy à?
- Anh quên mất, thứ 2 đi học anh đưa qua cho.
- Uh, anh nhớ đấy.

Mình thấy kẹo mút đâu có đang ghét như thằng K nói đâu nhỉ, chắc tùy người thôi, he he.

Thứ 2, sau tiết chào cờ, vào căn tin mua kẹo cho nhỏ, chạy qua hành lang khối 10, lớp 10Cx đây rồi.

Thấy 1 con bé đang đứng trước cửa lớp mình hỏi ngay:

- "Em ơi, vào gọi dùm anh H ra anh gặp chút."
- "Uh, anh chờ tí xíu."

30s sau thấy "kẹo mút" mò ra. Sao nó mặc kín mít vậy trời, kín từ chân đến đầu, con nhỏ đi giày búp bê, mặc 1 chiếc áo khoác bằng len, màu kẻ caro nhìn khá ngộ, tất tay hình mấy con thú nhỏ trang trí, lại còn khăn quàng nữa chứ, nói chuyện mà chỉ thấy nó hé miệng được 1 chút.

- "Anh tới lâu chưa?"
 - "Em lạnh lắm à, sao mặc như con gấu trúc thế! "Nhìn mặt nó thấy hơi ngượng đỏ khi nghe tôi nói câu này.
 - "Đâu có, tại em đang bị bệnh về phổi nên phải mặc ấm, 1 chút, anh mặc thế không lạnh à"
- Ôi, có người quan tâm mình cơ đấy, thích thế, rồi chợt nhớ ra mục đích của việc đến đây.
- Kẹo mút cho em nè.
- Nhìn thấy kẹo mút con nhỏ nhảy cẫng lên, hai mắt long lanh.
- "Cảm ơn anh nhiều nhá, hi hi!"
 - "Sao mà phải cảm ơn, anh còn phải cảm ơn em nữa ấy chứ."

Nói đến đây thì trống vào tiết 2 vang lên, kẹo mút chào mình rồi chạy vào lớp, không quên ngoái lại nhìn mình 1 cái nữa. Định rảo bước về lớp thì nghĩ ra, sao 1 đi 1 vòng coi có thấy bé “baby”, biết đâu lại gặp được thì sao, đi 1 lượt, rồi 2 lượt, nhìn lên lên qua cửa sổ các lớp, sao mà thấy xấu hổ thê nhĩ, bọn nó nhìn mình như người ngoài hành tinh. Vô vọng, đành bỏ về lớp, chậm mất 5p, chả sao, khéo mồm xin cô giáo dạy văn rồi chạy về chỗ ngồi.

Cuối buổi lại nhận được tin nhắn của “kẹo mút”:

- Anh ngốc ơi, em tiếc lắm?
 - Tiếc cái gì hả em?
 - Kẹo anh cho em đấy, em muốn ăn nhưng tiếc lắm, kẹo anh mua cho em mà.
- Đọc tin nhắn mà tôi phì cười.
- “Tiếc gì, cứ ăn đi, ăn rồi anh mua nữa cho.”
 - ” Anh hứa rồi đó nhá!
 - “Uh”

7. Chương 7

Đó là 1 buổi chiều mùa đông ở trường, ngôi trường đã trở thành 1 mái nhà, 1 kỉ niệm không thể nào quên. Mặc dù nhớ về nó là nhớ về những ngày tháng sống cả gai óc, suốt ngày chỉ biết úp mặt vào sách vở, những nỗi lo và áp lực từ thầy cô và bạn bè. Nhưng phải thừa nhận rất trường tôi rất đẹp. Những hàng cây chạy dọc lối đi tỏa bóng xuống ngõp cả tầm mắt, nếu bạn đứng từ cổng nhìn vào có thể nói đó là 1 con đường lãng mạn như phim hàn. Trường rộng đến nỗi có nhiều nơi học 3 năm mà tôi chưa từng mò đến, chỉ kịp nhìn lướt qua.

Tôi thường ở lại trường sau những ca học thêm chiều, đôi khi cùng lũ bạn chạy ra sân bóng làm vài trận, đó có lẽ là đam mê duy nhất vào thời điểm bấy giờ, nơi anh em được hò hét, được chạy, được sống thật với nhau nhất, bỏ qua những ganh đua trong học tập, tất cả chạy hùng hục như lũ trâu điên mặc trời mưa nắng.

Mùa đông đến, đôi lúc ở lại trường chỉ để nói chuyện với lũ bạn, đá kiệu trước sân trường, 12 rồi đấy, những gì qua đi hôm nay có thể sẽ là cuối cùng của thời học sinh, từ buổi khai giảng cuối cùng, những lần đạp xe rong ruổi khắp thành phố đến thăm thầy cô trong ngày 20/11, những đêm diễn văn nghệ hay cả những trận bóng đá, tất cả đều sẽ là những kỉ niệm cuối bên nhau. Vì vậy tôi hiểu rằng phải biết trân trọng tình những khoảng thời gian quý giá này, để sau này quay đầu nhìn lại và không... hối tiếc

Những ngày chán về nhà thì cứ đi dạo ở sân trường, quanh những tán cây lộc vừng hay bằng lăng, ngồi xuống hàng ghế đá trải rộng khắp nơi. Hôm nay có lẽ là 1 buổi nhiều như bao ngày khác cho đến khi tôi nghe thấy tiếng khóc, của 1 đứa con gái nào đó sau hàng cây kia.

Chợt nghĩ, lại thất tình hay ăn ngỗng chớ gì, con này điên rồi, khóc thì về nhà mà khóc chớ ngồi bù lu bù loa cho cả trường biết à, lúc này là sau ca học, trường cũng vắng người dần, còn 1 vài ánh đèn trên dãy hành lang khối 12, chắc bọn nó ở lại trang trí lớp chuẩn bị cho Noel, lại sắp Noel nữa rồi, có lẽ lại 1 mùa Noel cô đơn, định quay lưng đi, tránh đây phải cái loại này thì mệt, nghe tiếng nấc to hơn, ơ nghe sao cái giọng này quen quen, chạy lại ngó tí xem đứa nào. Lại gần hơn những tiếng nấc, tôi cảm nhận được một hình dáng hỏ bé quen thuộc: là “kẹo mút”..

Tôi bước đến trước mặt con nhỏ, không nói gì, nhẹ nhàng ngồi xuống, nhìn nó, 2 tay quệt đi những giọt nước mắt trên má. Nó nhìn tôi, cũng chẳng nói gì, bỗng nhiên.. nó khóc to hơn nữa. Móa cái con này, đứa nào gần đó thấy lại tưởng mình đánh nó, nhìn quanh, không thấy ai.

- “Này nhóc, sao tự nhiên ngồi khóc, em có chuyện gì?”

Im lặng.... tiếng khóc nhỏ dần.

- Bị điểm thấp à?

Nó gật, rồi lại lắc lắc, không hiểu nổi nó bị cái nữa.

- Thế là ra làm sao?

- “Em căm thù môn lý, em ghét cay ghét đắng nó, ghét lây cả anh nữa”. Bây giờ mới chịu mở miệng.

- “Ôi dào, tưởng gì, thế thì có gì mà phải khóc, đi học điểm thấp là chuyện thường như cân đường hộp sữa, vậy mà người ta tưởng có chuyện gì quan trọng lắm.”

- “Anh đi đi, anh không hiểu cái gì cả, em ghét anh.”

- “Ờ thì anh đi”. Nói rồi tôi quay lưng đi thật. Đi được 1 đoạn thì nghe tiếng nó.

- “Ồ này”.

Vờ như không biết, tôi cứ đi thẳng, đến khi khuất tầm mắt thì chạy vù ra cổng trường

- “Cô ơi, lấy cháu cái kẹo mút, nhanh đi cô.”

Quay lại vẫn thấy nó ngồi đó.

- “Đây nhóc, ăn đi, đừng khóc nữa”

- “Sao không đi luôn đi.”

- “Anh đùa thôi mà, he he.”

- “Kể lại đầu đuôi coi nào, ông nào dạy lý em mà ác thế. ”

Hóa ra chuyện điểm thấp lại không đơn giản như tôi nghĩ, mẹ “kẹo mút” rất giận, và căm không cho nó đi học đàn nữa, vì nghĩ rằng học đàn làm ảnh hưởng đến việc học trên trường, còn bảo thi xong đại học mới cho đi học lại. Nó kể xong thì lại khóc tôi chả biết nói gì nữa, chỉ cầm tay nó, rất nhẹ nhàng, cái cảm giác cầm một bàn tay mềm mại và yếu ớt thật là lạ, 1 cảm giác ấm áp giữa mùa đông.

- “Được rồi, anh sẽ giúp em.”

- “Giúp làm sao cơ?”

Sáng hôm sau giờ ra chơi chạy sang lớp kẹo mút, đưa cho nó mấy quyển sách lý.

- Em cầm về đọc qua trước đi, hôm nào rảnh anh kèm giúp cho.

- Em không học đâu, em ghét nó.

- Thế em có muốn đi học đàn trở lại không.

Gật đầu.

- Thế thì phải học chứ, với lại có anh... Tôi đứng đơ cả lưỡi

- Anh làm sao?

Sau lưng “kẹo mút”, trong lớp của nhỏ, tìm tôi rung lên, có gì đó nhói, 1 cảm giác rất kì lạ có phải đó chính là “baby” người mà tôi tìm kiếm cả tuần nay

8. Chương 8

- “H oi, con bé đứng cạnh cửa sổ lớp em là ai đây?”

Kẹo mút ngoảnh đầu lại, hướng về phía lớp nó, rồi quay rất nhanh lại phía tôi

- “À, đó là M, hoa khôi lớp em đấy, sao anh hỏi nó?”

- “Hình như trước đây anh gặp rồi thì phải, nhìn thấy quen quen.” Tôi cố gắng nói thật nhanh, che giấu đi cảm xúc đang rạo rức của mình.

- “Thế à”. Con bé nhìn tôi dò xét, ánh mắt tỏ vẻ rất ngạc nhiên.
- “Thôi anh về lớp đây, em nhớ đọc mấy quyển sách anh đưa đây, hôm sau buổi chiều ở lại học anh dạy lại cho.”

- ” Vâng ạ”

Đợi khi “kẹo mút” quay lưng đi, tôi tia nhanh ánh mắt về phía cửa sổ. Có lẽ đó đúng là em rồi, cái miệng chúm chím, da trắng như tuyết, mái tóc rẽ mái được cài 1 chiếc trâm trông rất xinh. Em cười, má lúm đồng tiền nữa chứ, trời ơi, chết mất, tương tự roài.

Em học cùng lớp với “kẹo mút” sao mình lần trước đến mà không để ý nhỉ, đúng rồi, mình sẽ nhờ kẹo mút làm quen với em ý. Sao mà mọi việc thuận lợi thế nhỉ, đúng là sống tốt đời đẹp đạo nên trời thương.

Hôm nay về sớm, chạy qua lớp 12Cx rủ con bạn thân đi ăn ngô nướng, mùa đông ngồi ăn ngô nướng thì cứ phải gọi là, nhân tiện hỏi ý kiến nó luôn. hà hà, nghe xong chắc sock lắm đây. Kể 1 chút về con bạn thân, chơi thân với nó từ hồi cấp 2, hồi đầu mới gặp thấy ghét nó vô cùng, hồi lớp 6, nó là con gái mà được làm tổ trưởng, mình là dân đen, động tí là nó dáo ghi vào sổ theo dõi, ôi nhớ cái thời ấy mới ngây thơ nhục nhã làm sao, ngồi học cứ phải gọi là vòng tay mắt nhìn lên bản, lúc nào cũng nơm nớp sợ bị ghi vào sổ, cuối tuần báo về phụ huynh là no đòn

Tất nhiên ” con giun quần lắm cũng xèo”, dần già tụ tập anh em âm thầm khởi nghĩa . Một hôm nó nói gì anh em cũng không nghe, bảo trực nhật cũng éo làm, nó quát thì mặt cứ trơ ra, cãi lại, xong cả lũ ngồi cười hả hả. Bất lực trước lũ con trai, nó khóc, hồi đấy mà có đứa con gái trong lớp khóc thì cứ phải gọi là sự kiện, cả 1 lũ con gái nó lao vào chửi mình, xong lí nhí lại xin lỗi nó, thế tự dưng là thân. Hồi trước nó cũng bình thường, lên cấp 3 cái phổng phao hơn hẳn, nhiều đứa bảo nó xinh, mình thì cũng không biết nó xinh thật không nữa , tại nhìn nhiều quá đâm ra quen nhờn đến phát ngán rồi .

Lên 12 thì nhiều thằng đổ vì nó lắm rồi, vậy mà nó vẫn nói không, còn bảo thi xong đại học với yêu, thế là mình đành cam phận làm cái xe ôm cho nó, đi đâu cũng bắt chở, nhiều khi bọn trong trường thấy 2 đứa đi với nhau cứ tưởng là 1 đôi.

- ” Ê, đi ăn ngô nướng không mày”
- ” Mày mời hả, hôm nay hào phóng thế”
- ” Ồ, nhanh không tao đổi ý, với lại cũng có chuyện hỏi mày”
- ” Tao cũng đang có chuyện phải hỏi đây”

Đến quán ngô nướng, gọi 2 cốc nước mía nóng, ngồi hơ tay trước lò chờ ngô chín, tôi mở lời trước:

- ” Mày định hỏi cái gì?”
- “Mày định nói cái gì thì nói trước đi”
- “Hình như tao cảm nắng 1 em rồi mày ạ”

Nghe đến đấy, nó đang nhấp môi uống cốc nước suýt phụt ra, hai mắt trừng trừng:

- ” Cái gì, có phải lớp 10Cx không?”
- ” Trời, sao mày biết?”. Con này biết đọc suy nghĩ hay sao vậy trời
- ” Có đứa lớp tao hôm trước thấy mày đứng nói chuyện với em nào đó trước lớp 10Cx, có vẻ tình cảm lắm, thế nên tao mới định hỏi”
- ” Không, không phải em đó”
- ” A cái thằng, sao mày lắm em thế, sao giấu tao”
- ” Đâu có, tao mới quen thôi”
- ” Thế đến đâu rồi”
- ” Chưa làm quen được, tao thấy ngại ngại”

- " Thôi đi ông, ngại cái gì, thích thì cứ ra mặt mà tán, con gái chúa ghét cái kiểu con trai thẹn thẹn"
- " Ý mày sao, không phản đối chứ?
- " Sao là sao, hôm nào đưa tao đi xem mặt coi, đứa nào mà làm bạn thân tạo cảm đến độ này, cố gắng mà dành lấy người con gái mình thích, không lại hối hận đấy "
- " Ồ"

Chiều tối, đang ngồi trong cái chăn ấm áp tay cầm điều khiển xem film thì có tin nhắn, là của "kẹo mút", may quá, chưa biết định mở lời hỏi nó thế nào thì nó nhắn đến:

- " A. a..a anh ơi ma... ma..!"
- " Em làm sao vậy, ma nào, đừng sợ, ma quỷ làm gì có?"
- " Em ở nhà 1 mình, bật TV thấy phim đang chiếu xem 1 tí, đúng phải phim ma, thấy nó bẻ ngược cả người, sợ quá em quăng cả điều khiển chạy lên phòng không kịp tắt TV luôn"

Đọc tin nhắn mà không nhận được cười, con bé này đáng yêu thật, làm mình quên hẳn cái mục đích trả thù nó vụ hôm trước.

- "Xem phim mà cũng sợ, em đúng là nhát gan không ai bằng"
- " Anh không biết đâu, nhìn nó đáng sợ lắm, trước h em có dám xem kiểu phim ấy đâu"
- " Có anh đây, sợ quá thì nhắn cho anh anh chạy đến nhà em liền"
- " Biết nhà em đâu mà đến"
- " Đùa thế mà cũng tin, mà anh hỏi chút."
- " Gì anh?"
- " M lớp em là người như thế nào đấy"
- " Xinh này, hát hay này, nhảy đẹp nữa, học cũng giỏi". Người mình yêu phải thế chứ, hi hi.

Định rep thì thấy tin nhắn tiếp của "kẹo mút"

- " Anh để ý đến nó rồi à?" Con gái đúng là có 1 xúc giác rất nhạy bén về mấy cái chuyện này.

9. Chương 9

Kẹo mút đã hỏi thẳng thế mình cũng không cần phải giấu diếm ý đồ nữa

- "Uh. Giúp anh làm quen với M cái nha, hi hi?" Mình nhờ vả thế này có khôn nạn quá không nhờ. Nó không rep ngay, phải rất rất lâu sau, kể ra cũng khoảng 10p, nó nhắn lại
- " Em... không giúp đâu".
- " Sao thế, giúp anh đi mà?"
- " Em không thích, thích nó thì anh.... tự đi mà làm quen"
- " Thế em có muốn anh giúp em học lý nữa không, he he, giúp anh đi rồi thích đi ăn anh cũng mời"

Con nhỏ bắt đầu lưỡng lự.

- " Thôi được rồi, số của M đây 098*6*5*4*, hôm nào em giúp"
- " Thankiu nhóc nhiều ha, chiều mai.... ở lại phòng tự học của trường nhá.
- " Làm gì.... hả anh?"

- " Học lý.... chứ làm gì nữa"
- " Vâng ạ, à tí xíu đi ngủ.... anh chúc em ngủ ngon nha"
- " Uh, nhưng sao lại thế?"
- " Bà em bảo... trước khi đi ngủ mà có ai chúc.... thì.... mình sẽ ngủ ngon hơn, hi."
- " Thích thế thì....tối nào anh cũng chúc à... ngủ ngon.
- " Hứa nha".
- " uh, hứa."

Có số của M rồi, h phải làm sao đây, nhắn tin làm quen à..... tán gái mà làm quen kiểu đó thì....chán chết, thú thật là mình không thích cái kiểu đó chút nào, nghĩnát óc cả 1 đêm mà không ra 1 cái tin nhắn cho ra hồn, bác nào từng rơi vào hoàn cảnh này thì đồng cảm được ngay, ra mắt.... một người mình thích thì phải để lại.... ấn tượng khó phai 1 chút chứ . Thôi kệ cứ từ từ, để mai tính..... Ngồi học được 1 lúc thì gần 1h sáng mắt rồi, trời ơi, mình quên mất bé "kẹo mút" rồi, vội chạy lại giường cầm cái điện thoại lên:

- "Nhóc ơi, em....ngủ chưa?"

Không thấy tin nhắn của nó, chắc ngủ rồi.

- "Em ngủ rồi à, ngủ ngon nha em, mai dậy đọc được tin nhắn thì.... cười 1 cái nha."

Trần trọc mãi, vẫn không ngủ được, 1 con cừu, 2 con cừu, 3 con..... 3984 con..... móa mấy con cừu... chít rồi, 3 rưỡi sáng rồi mà vẫn không ngủ được, mai đến mà úp mặt xuống bàn ah..... Đó thật là 1 đêm khó ngủ vô cùng, lên voz tí, rồi nghe nhạc nhẹ tí ... giấc ngủ đến từ lúc nào không hay.

Sáng hôm sau.....

Tiếng nhạc báo thức khốn nạn từ điện thoại réo lên, 3 năm học mình để ý rằng, bài hát khó nghe nhất chính là nhạc chuông báo thức, dù có cài tuyệt phẩm âm nhạc đi nữa làm báo thức thì cũng vậy thôi.... Kệ mịa nó, tắt chuông ngủ tiếp....

- "D, dậy đi học đi con, muộn học bây giờ." Tiếng mẹ quát kèm theo đó là tiếng chất chúa phát ra từ tay mẹ, chính xác là tay mẹ đập vào cửa phòng mình.
- "Rồi, con dậy ngay bây giờ."

Vác khuôn mặt đơ đăm đến lớp, thằng Đ chạy ra, nhìn mình hớt ha hớt hải nói:

- " Sáng nay.... mày nuốt nhầm..... phải cái tấ à?"
- " Cho mày 1 cái giày bây giờ...., đêm qua mất ngủ."
- " Vào cất cặp nhanh đi rồi lên văn phòng đoàn trường"
- " Sao phải lên đó, tao làm gì đâu, tao vô tội, tao thề." Tôi nói nói ánh mắt hoảng hốt nhìn nó.
- " Hâm à. hôm nay bốc thăm lịch thi đấu giải bóng đá toàn trường mày quên à."

Nhắc đến bóng đá thì y như rằng, được bơm vào vài cc hormone.

- Rồi, ...rồi chờ tí.

Sau buổi bốc thăm, đội lớp tôi phải đá trận khai mạc giải, đá giải theo thể thức lại trực tiếp, trận gặp bọn lớp 10 toán, không thành vấn đề, bọn nó mới vào thì làm được cái gì so với 1 lớp 12 lý năm ngoái từng dành ngôi á quân giải hội khỏe phù đồng của trường năm ngoái.

10. Chương 10

Nhớ lại trận đấu chung kết năm ngoài là không thắng nào trong lớp không tiếc hùi hụi. Đó thật sự là 1 trận đấu của máu và nước mắt. Lớp chúng tôi -11 lý phải đối đầu với đội bóng mạnh nhất trường trong trận cuối cùng, 12 lý. !

Trận chung kết giữa 2 lớp lý là 1 điều không thường xảy ra trong các giải trường, bởi sức mạnh của các lớp 12 là vượt trội so với phần còn lại, 1 lớp 11 choai choai, đội hình chẳng lấy gì làm to con, vào được trận chung kết là 1 kì tích, để đi đến được trận chung kết chúng tôi đã loại rất nhiều đội bóng mạnh, trong đó mạnh nhất phải kể đến là 12 toán, hậu quả là,..... vào đến trận chung kết, không có thằng nàokhông bị xây xước đầy mình, bong gân.... vẫn cần răng ...cần lưỡi vào đá. Thế nhưng diễn biến trận đấu lại hoàn toàn trái chiều với dự đoán của nhiều người, tôi và Đ-thằng đội trưởng của đội bóng do quá đau đã không thể vào sân đá. Hiệp 1 chỉ biết chống đỡ sức mạnh tấn công của 12 lý, sau giờ nghỉ đã là 2 0, tôi nói với thằng Đ.

” Vào thôi mày ạ, mình không thể đứng nhìn thành quả và cố gắng của cả lớp trôi công cốc thế, đau cũng cần răng mà đá.”

Thằng Đ gật đầu, 2 thằng cào sân trong tiếng hò hét của anh em trong lớp, mặc dù chân tay đã băng đầy mình. Và..... điều thần kì đã xảy ra, chỉ trong 10p chúng tôi đã ngược dòng dẫn lại 3-2. Cái giá trả lại là thằng Đ bay cả lớp băng ra, vết thương ma sát mạnh với mặt sân, máu nó chảy đỏ cả mu bàn chân, nhìn nó, có vẫn cười:” Cứ đá đi, tao không sao”

..... Và hiệp 2 này chúng tôi tấn công dồn dập và không nghỉ về phía khung thành 12 lý, dù đang dẫn trước 3-2. Chỉ còn 10s nữa là trận đấu kết thúc, bị phản công, không đủ người ở phía sân nhà rồi, tôi chạy về trong vô vọng và ánh mắt bất lực nhìn bóng lao vào lưới. 3-3. Nằm vật xuống sân khóc tức tưởi, dù kết quả chỉ đang hòa thôi, cảm thấy nghẹn đắng trong lòng không thể kiềm chế nổi, anh em trong đội chạy lại động viên mới đứng dậy

Trận đấu phải giải quyết bằng loạt luân lưu. Với những cái chân đã gần nát ra, chúng tôi sút hỏng cả 4 quả và...thua. Thằng Đ không thể tin vào mắt mình nữa nó khóc, khóc rống lên không ai dỗ nổi, một thằng to con chẳng sợ trời sợ đất mà bây giờ ngồi khóc như đứa trẻ, lũ con gái phải động viên mãi anh em trong đội bóng mới chịu về. Đó sẽ là 1 trong những trận đấu đáng nhớ nhất của thời học sinh.

Quay trở lại với hiện tại, anh em trong lớp đặt quyết tâm năm nay sẽ vô địch bằng mọi giá, dù bây giờ đã là lớp 12 rồi, gãy chân gãy tay cái thì ăn cám.

- ” Khi nào ta đá trận khai mạc với mày?” Tôi hỏi thằng Đ.

- ” Chiều nay.”

- ” Chiều nay thật à?” Tôi còn có cái hẹn với kẹo mút, phải làm sao đây

- ” Uh, trưa về lo ăn ngủ đi, lấy sức chiều mà đá, chiều nay không có buổi học ở trường nên tụi mày nhớ đến sớm đây.”

- ” Uh, tao biết rồi” Đành phải lỡ hẹn với “kẹo mút” rồi

Cuối buổi học tôi qua lớp nó

- “Nhóc ơi, hôm qua em ngủ sớm thế?”

- “Sớm cái đầu anh, em chờ mãi không thấy anh nhắn.. nên ngủ quên mất, con gái làm sao mà thành cú.... như bọn anh được”

- “Hi, anh bào này, chiều nay lớp anh đá trận khai mạc giải trường, hôm khác ta học nha.”

- “Uh, thế buổi khác cũng được”

- “Vây thôi, anh qua báo với em thế thôi, anh về đây”

Trước khi về tôi không quên ngó vào lớp để tìm hình bóng của người con gái trong mộng của mình, bất ngờ, tôi bắt gặp ánh mắt của “baby” đang nhìn mình. 2 ánh mắt, chạm phải nhau, tôi sững lại mất 2s, thế rồi em quay đi để tránh ánh mắt của tôi, nói chuyện với mấy đứa bạn xung quanh.

Thế đấy, tình yêu quả là làm cho con người rạo rức và điên không thể tả nổi, chỉ là 1 ánh mắt thôi mà tôi cứ như người mất hồn rồi, cứ ngẩn ngẩn ngơ ngơ trên đường về nhà, thậm chí cứ đi trong vô thức thế, mai suy nghĩ đầu đầu, qua lối rẽ về nhà gần 20m rồi mới nhận ra, quay xe lại. Ôi. tình yêu đúng là có sức mạnh ghê gớm quá, làm mù mịt đầu óc của 1 thằng con trai sắt đá như mình.

..... Chiều, đến trường chuẩn bị cho trận đấu, gần đá rồi mà mấy thằng trụ cột vẫn chưa thấy đây, bọn này đến phải lôi ra búng **** cho chừa.

Tôi gọi mấy thằng cả đời không đụng chân vào bóng lại:

- “Bon mày vào đi, vào đá tạm chờ bọn nó đến.”
- “Điên à, bọn tao có biết đá đâu, với lại làm gì có áo mà đá.”
- “Cứ vào đi, bọn mày muốn lớp thua ngay trận đầu à ”. Tôi quát lên.

Hiệp 1 gần xong mà vẫn chưa thấy mấy thằng kia đâu, ôi, chết mịa nó rồi, bọn này ở cái chỗ khi ho cò gà nào rồi. Tỉ số vẫn là 0-0, tôi hay đá ở hàng tấn công mà phải chạy về thế chỗ ấy thằng hậu vệ chưa đến, đội đá như gà mắc tóc, may mà không thua. Nghỉ giữa hiệp thì bọn nó đến, sau khi nghe tổng xỉ vả của anh chị em trong lớp mấy thằng cũng xỏ giày vào sân.

Tôi nhìn về phía khán giả, ở phía 1 góc sân, thấy kẹo mút đang vẫy tay ra hiệu rồi cười. Đứng bên cạnh “kẹo mút” là, ôi không thể nào... là “baby”

11. Chương 11

Thấy “baby” đang đứng xem mình đá, máu dê trong người, à xin lỗi, máu nóng trong người trào lên cuộn cuộn, tưởng như có thể 1 mình tả xung hữu đột với cả đội bên kia. Cùng với sự góp mặt của mất thằng hậu vệ đến muộn, đôi tôi dành chiến thắng dễ dàng với tỉ số 4 - 0, trong đó 1 mình tôi ghi 2 quả cuối trận còn bị bạn nó chửi vì đá cá nhân bỏ mịa ra, cứ có bóng là sút như trâu điên. Bọn nó sao mà hiểu nổi tôi đang nghĩ gì, he he, phải gây được ấn tượng đẹp trước mắt em chứ. Xong trận chạy ngay lại phía kẹo mút và baby đang đứng, vừa đến nơi “kẹo mút” nói ngay:

- “Lớp anh đá hay quá ha. ”
- ” Chào anh” ” baby nhìn tôi cười rồi nói
- ” Uh, chào em, hi, 2 em không về mà đến xem anh đá thế?”

“Kẹo mút” tiếp lời ngay:

- ” À, chiều nay lớp em học ở trường, còn sớm... nên em rủ M ra xem anh đá bóng?”
- ” Thế à, anh đá dở không?
- ” M đứng này h cứ khen anh đá giỏi đấy”
- ” Hi, trêu anh rồi”
- ” Vậy thôi bọn em về đây, có anh bạn gọi anh kìa”

Ngoảnh đầu lại, thấy lũ bạn đang quay áo trên đầu rú lên.

- ” Uh, về nha, hôm sau lớp anh đá rảnh thì đến xem nha”
- ” Á hà, có gái đến xem chả trách đá sung thế” Thằng bạn cười khẩy hỏi.
- ” Sung cái đầu mày ấy, đi uống nước thôi, tao còn chưa xử cái tội đến muộn đấy.”
- ” Uhm, trận sau mới căng đấy”

Về đến nhà, chạy vào tắm, giữa trời mùa đông mà vẫn thấy nóng, tắm xong chui tọt vào chăn nằm, lòi máy điện thoại ra, gửi tới kẹo mút

- “Cảm ơn em nhiều nha!”

- ” Em chỉ giúp đến thế thôi, còn lại kệ anh đây. Hồi chiều đứng xem với M... em nói có anh này để ý đến nó rồi đấy”

- ” Chiều mai đi uống trà sữa nha, anh mời coi như là cảm ơn em.”

- ” Thật à, đừng lỡ hẹn nữa đó anh nha.” Đúng là con gái, cứ thấy ăn là sáng mắt cả lên

Đêm đó, học xong tôi quyết định ngồi nhắn tin với “baby”. Hóa ra cũng không phải khó khăn như tôi nghĩ, em nói chuyện rất tự nhiên, đôi lúc bông đùa, nhưng tôi có cảm nhận em rất khác với kẹo mút, em chính chắn hơn và cũng khó gần hơn. Ngày tháng còn dài, cứ từ từ rồi khoai sẽ như thôi . Tối hôm đó quả thật là 1 buổi tối hạnh phúc khi được trò chuyện rất lâu với người con gái mình thích.

Hôm sau, ra chơi giữa tiết thì con bạn thân đến lớp kéo ra đòi đưa đi xem mắt baby, không từ chối nổi đành phải đưa nó đi xem. Nhìn thấy baby nó há hốc ngạc nhiên:

- “Thấy chưa, có được không?” Tôi khích nó hỏi

- “Mày có mắt nhìn gái gớm nhỉ, em đó tao thấy rồi, hóa ra mày lại thích nó.”

- Mày thấy khi nào?”

- Hôm hội diễn văn nghệ trường ấy, nó nhảy đẹp, sexy nhất lớp nó đấy đấy, hôm đấy mày không xem à?”

- “Không”

- ” Thế sao mày biết nó?”

- ” Chuyện dài lắm”

- ” Nhưng mà tao nghe nói...

- ” Sao?”

- “Mà thôi không có gì, người yêu xinh hơn bạn thân thế là đc rồi”

Đến chiều, đi trà sữa với kẹo mút, suốt buổi nó nói luyên thuyên kể chuyện này đến chuyện khác từ chuyện ở trường đến chuyện ở nhà, lú lo như con sáo, trong khi đó tôi chỉ biết ngồi nghe rồi cười, đôi khi gật gù. Quả thật những lúc gặp “kẹo mút” cũng là những lúc cảm thấy vui nhất, vì sự ngây thơ và đáng yêu của bé. Tôi nhìn bé, nhìn rất lâu, và tôi phát hiện ra rằng, con bé, nó.... đẹp, không giống kiểu như baby, bé đẹp 1 cách hồn nhiên, rất trong sáng như 1 thiên thần . H tôi mới hiểu vì sao mà chở nó đến quán trà sữa, nhiều thằng nhìn nó với ánh mắt đắm đuối đến thế....

12. Chương 12

Đang ngẩn ngơ suy nghĩ về kẹo mút thì nghe thấy tiếng bé:

- Anh!

- Gì em?

- Anh ngắm em đấy à?

- Đâu có, anh đang suy nghĩ cái này?

- Sao cứ nhìn em thế, anh có nghe em kể chuyện không đấy?

- Có mà, em bị gọi lên bảng thế rồi sao?

- Thì hôm đó em có học bài cũ đâu?

- Ặc, thì cứ chém gió thế, cuối cùng ổng cho con ngỗng rồi xuống, xấu hổ chả biết trốn ở đâu.

- Hì hì, anh cũng xơi ngỗng suốt mùa, mấy môn như văn rồi GDCD cả đời có mò đến đâu, toàn toán lý hóa thôi. Bị gọi lên bảng cứ run bần bật lên.

- Nhiều lúc em thấy tủi tủi lắm anh ạ.

- Sao mà tủi, thấy em cười suốt thế mà.

- Thì nhìn bọn bạn bè xung quanh, thấy đứa nào cũng giỏi, cũng xinh, em thì như con vịt xấu xí, suốt ngày nói lung tung bọn nó toàn gọi là hâm đấy, em bị coi thường lắm anh à.

Nghe đến đây thì tôi nghiêm mặt lại, nhìn em rồi nói:

Em không được nói như thế nữa, nghe anh nói này, có 1 câu danh ngôn mà anh rất thích, của ai thì anh không... nhớ nữa, đại ý rằng: “Đừng làm mòn giá trị của bản thân bằng việc so sánh bạn với người khác. Bởi vì mỗi người trong chúng ta đều là những người đặc biệt.”. Em hiểu không, dù những đứa bạn,...bạn nó không coi em là gì... nhưng ít nhất, đối với anh, em vẫn là 1 người đặc biệt”

Nghe xong “kẹo mút” im lặng trong chốc lát, rồi nó nói:

- Anh, cảm ơn anh nhiều nhá !

- Hì, có gì đâu mà cảm ơn, anh chỉ nói những gì mình nghĩ thôi.

- Em làm em gái anh được không?

- Uh! tôi nhìn em rồi cười.

- Ngoắc tay cam kết này, không được bắt nạt em gái đâu đấy

- Thế em bắt nạt anh thì làm sao?

- Ai thêm bắt nạt được anh. Ah còn nữa, không được làm em gái khóc, không lừa dối em gái, phải nghe lời em gái nói, anh hứa đi.

- Còn lâu nhá!

- Thế thôi, không làm em gái anh nữa, không phải ai muốn làm anh trai em cũng được đâu nhá, xí...

- Thôi được rồi, hứa!, em đúng là đồ con nít, cái gì cũng bắt hứa với lại ngoắc tay, có nhiều thứ còn quan trọng hơn lời hứa đấy.....

- Là cái gì cơ?

- Là.... niềm tin nhóc ạ, khi đã trao gửi niềm tin vào 1 người thì mọi lời hứa đều không cần thiết đâu.....

Trận đấu tiếp theo trong vòng loại trực tiếp không khó khăn như chúng tôi nghĩ, lớp tôi dành chiến thắng nhẹ nhàng với tỉ số 6-2, sau trận đấu tôi hẹn baby đi dạo uống nước, coi như là buổi hẹn hò đầu tiên. Đó là 1 buổi chiều hạnh phúc khó quên. Thấy baby đến, em cười, đôi má lúm đồng tiền đỏ hồng giữa tiết trời se lạnh, nhìn em xinh không thể tả nổi, bao nhiêu mệt nhọc như bay đi hết.

- Em chờ anh lâu chưa?

13. Chương 13

- Em ra xem anh đá lâu rồi, chắc anh không thấy, chúc mừng anh, hôm nay lớp anh lại thắng rồi.

- Uh, tại cũng chưa gặp phải đội mạnh lắm, em có đi xe đạp không, để anh chở em .

- Uh, em không đi, h mình đi đâu anh?

- Đi dạo trước đi, thành phố sắp lên đèn đẹp lắm

Thế là em ngồi sau tôi, tựa đầu vào lưng tôi, rất khẽ, không biết em dùng nước hoa gì nhưng mùi hương nhẹ nhàng của con gái thật sự đã làm tôi ngây ngất, có cảm tưởng người ngồi sau như 1 thiên thần vậy, em

có 1 vẻ đẹp rất cuốn hút rất, em chừng chắc hơn nhiều so với cái tuổi 15 của em , vừa đi chúng tôi vừa nói chuyện.

- Hồi cấp 2 anh học trường T đúng không?

- Uh, sao em biết?

- Vì cấp 2 em cũng học ở đấy.

- Thật à, sao hồi anh ở trường chưa gặp em lần nào ?

- Hồi đó em khác bây lắm, hồi đó em béo lắm, bây giờ gầy đi rất nhiều rồi, với lại em lên lớp 8 thì anh đã ra trường rồi mà, hôm 20/11 em về thăm trường cũ em thấy anh cũng về, anh lên hát nữa đúng không, anh hát hay lắm đấy, bọn bạn em thấy anh cứ cười tí mắt lên.

- Hôm đó lâu lắm mới về trường nên hứng lên hát vài bài vậy thôi chứ anh có biết hát gì đâu.

- Người ta khen thì anh cứ nhận đi, cứ ngại làm gì.

- (cười không nói gì)

- Cái H(tên bé kẹo mút đấy) khen anh nhiều lắm đấy, nó cứ suốt ngày kể về anh.

- Anh nhận nó làm em gái rồi đấy, hi.

- Thế anh không cảm nhận được cái gì à?

- Cảm nhận về cái gì ?

- Thôi, không có gì. Mình vào uống gì đi anh, em thấy lạnh rồi anh à?

- Uh.

Ngồi trong căn phòng ấm áp, tôi mới có dịp ngắm em lâu hơn, em cưỡi chiếc mũ len và đôi tất tay ra, mái tóc dài xõa xuống, tôi như ngây người ra trước vẻ đẹp của em:

Em đưa tay em đây?

Em từ từ đưa tay vẫn chưa hiểu tôi định làm gì? Tôi nắm lấy đôi bàn tay, xuyết xoa để truyền hơi ấm sang bàn tay của em, đôi tay thon nhỏ và mềm mại, em không nói gì chỉ mỉm cười :

- Còn lạnh nữa không?

- Đỡ hơn nhiều rồi, tay anh ấm thế.

- Em uống gì để anh gọi?

Và thế là tôi và baby ngồi nói chuyện rất lâu, “baby” và “kẹo mút” cứ như 2 con người hoàn toàn khác nhau vậy. Em nói chuyện rất có duyên, đôi lúc có nhiều câu hàm ý mà tôi phải ngẩn 1 lúc mới hiểu ra. Do em không có xe nên tôi lại được dịp chở em về đến nhà:

- Mình dừng đây thôi anh, em nói có đứa bạn gái chờ về.

- Uh, em vào đi.

- Anh về đi rồi em vào.

- Không, trời tối rồi anh muốn thấy em vào tận nhà rồi mới an tâm.

Em đành bước đi, đến khi đã gần ngõ nhà, em đưa tay vẫy vẫy ra hiêu chào tôi. Tôi nhìn em bước khuất sau căn nhà, lòng tràn ngập hạnh phúc và những cảm xúc khó tả..

Về đến nhà thì cũng đã gần 7h, vừa vào đến nhà đã thấy mẹ chuẩn bị dọn cơm:

- Sao về muộn thế con.

- Chiều nay lớp con đá bóng mà, sau con có việc đi với bạn.

- Vào tắm nhanh đi rồi ăn cơm.

Định vào phòng tắm thì Phương, đứa em gái bé bỏng của tôi chạy ra:

- Anh, anh về muộn thế, anh không về sớm mà thưởng em, hôm nay em được phiếu bé ngoan đấy.

Bé nó lên, mặc dù nó cũng khá lớn rồi, nựng nó 1 cái rồi nói:

Thích anh thưởng cái gì nào?

- Anh đi mua bim bim cho em đi.

- Uh, để anh tắm xong rồi anh đi mua cho, mà ăn cơm xong mới được ăn nhớ chưa.

- Vâng ạ.

Tôi ngẩng mặt lên hứng dòng nước từ chiếc vòi hoa sen, cái đầu đã bớt nóng đi rất nhiều, mấy ngày là đến Noel rồi, phải tặng gì cho em đây, và trong đầu tôi đã nảy ra 1 kế hoạch, 1 kế hoạch hoàn hảo cho ngày Noel..

14. Chương 14

Mấy ngày sau... bù đầu trong đống bài tập, tôi suýt quên cái hẹn học thêm lý với kẹo mút. Đến lúc nhận được tin nhắn của kẹo mút rồi mới nhớ ra.

- “Anh đang ở đâu đấy, qua phòng tự học đi, em đang đây?”

- Thôi chết, chờ anh 10 phút, anh đến ngay.

Tức tốc đạp xe đến trường, vì buổi chiều nay tôi không có ca học ở trường.

Chạy vào phòng tự học, thở hồng hộc, từ ngoài nhìn vào không thấy ai cả, không lẽ kẹo mút giận tôi nên đã bỏ về, bước vào phòng, bỗng:

- “Hù!....”. Giật thót cả tim, tưởng như không thở nổi nữa, con bé kẹo mút lại bày trò nữa đây mà, cốc 1 cái lên đầu nó vì tội dám làm tôi giật mình:

- “Đau! Anh đã hứa không bắt nạt em mà”. Con bé nói, vừa chu cái miệng, nhăn nhó, lườm tôi 1 cái, nhìn điệu bộ không thể nhịn cười nổi:

- Ai bảo dám trêu anh.

- Sao anh đến muộn thế?

- Anh vừa từ nhà đến.

- Sao? Anh không nhớ hôm nay dạy em học đúng không?

- Hì, tại mấy hôm nay bài vở nhiều quá, với lại chiều nay anh ngủ dậy muộn quá, mùa đông mà.

- Nhưng rõ ràng là anh đã không nhớ, anh chẳng quan tâm gì đến em gái cả, anh lúc nào cũng chỉ nghĩ đến M thôi.

Tôi lặng người đi trong chốc lát, nó vốn đã ghét môn lý rồi, khuyên nhủ mãi mới chịu học vậy mà tôi lại quên :

- Uh, anh xin lỗi em gái, đúng là anh đã quên mất.

- Em về đây.

- Ấy đừng, -tôi nín tay nó lại- đừng giận anh, coi như lần đầu mà, sau này không tái phạm nữa.

- “Hứa đi!” Lại hứa đi, đúng là con nhỏ này khó chữa

- Uh, rồi bây giờ học thôi

Hóa ra dạy cho “kẹo mút” lại khó đến thế, giảng cho nó khăn cả cổ.

Nghe lại cho kĩ nha nhóc:

- “Định luật 1 Newton là nếu một vật không chịu tác dụng của lực nào hoặc chịu tác dụng của các lực có hợp lực bằng không, thì vật đang đứng yên sẽ tiếp tục đứng yên, đang chuyển động sẽ tiếp tục chuyển động thẳng đều. Thôi nói thế này cho dễ hiểu, em đứng lên đi:”

- Đứng lên làm gì?

- Cứ đứng đấy.

- Nếu em đứng đấy, không ai động vào em cả thì em sẽ đứng đấy mãi, hiểu chưa.

- Nhưng mà em còn phải về nấu ăn ẹ nữa, đứng mãi sao được.

Nghe xong chỉ muốn đập đầu mình vào cái bàn, cảm giác bất lực, tôi quát lên có vẻ hơi lớn tiếng:

- Đó là anh thí dụ thế thôi !!!

Kẹo mút từ từ ngồi xuống:

- Uh, em hiểu rồi, anh đừng nạt em, em sợ đấy”

- Thôi, hôm nay học thế thôi, em nhớ những gì anh giảng, mỗi buổi học 1 ít thôi, em nhớ được 50% là được rồi, hôm sau anh hỏi lại thôi.

- Yea..., được nghỉ rồi. Con bé nhảy cẫng lên, đúng là ..

Đi dạo với ”kẹo mút trong sân trường, khung cảnh trường 1 buổi chiều mùa đông đúng là đẹp vô cùng, có 1 cái gì đó rất lãng mạn, rất yên bình, thấy 1 cái ghế đá, tôi với nó ngồi xuống nói chuyện:

- Anh hỏi cái này, anh định mua quà noel cho M mà không biết M thích gì

- Em cũng không biết, nhưng con gái thích quà gì đó lãng mạn 1 chút.

- Hôm trước anh với M đi dạo đấy, thấy M nói chuyện cũng hay lắm:

Con bé nhìn tôi vẻ mặt khá ngạc nhiên:

- Uh

Trong khi tôi cứ luyên thuyên kể chuyện về “baby” thì kẹo mút im lặng, nó chỉ lắng nghe vậy thôi, không nói gì, và tôi để ý thấy 1 nét buồn trong đôi mắt của em, không biết nó đang nghĩ gì nữa, rồi cuối cùng nó hét lên:

- “Anh! Anh đừng kể về M nữa được không?” Lúc này thật sự tôi đã thấy 1 giọt nước mắt nhỏ từ khóe mi của kẹo mút.

- ” Uh, sao vậy, thôi anh không nói nữa”

- ” Em về đây, cũng muộn rồi”

- ” Để anh chở em về”

- ” Không, em đi xe đạp mà”

Chợt nghĩ, chắc con bé lại dối thôi mà, tối về nhắn tin trêu nó tí là xong thôi mà.

1 món quà thật lãng mạn à, vắt óc ra suy nghĩ chợt nhớ ra, đúng rồi, mình sẽ tự tay làm 1 cái thiệp nổi thật đẹp. Thế là cả tối đó, hì hục làm thiệp cả đêm, cắt từng mẫu giấy nhỏ, gấp lại sao cho đúng với mẫu, công việc phải nói là tỉ mỉ và khó khăn vô cùng, có cái làm gần xong rồi thế mà sao 1 tí tẹo phải làm lại. Ngày hôm sau, đi học về còn đạp xe đến ngoại ô thành phố hái mấy bông cỏ lau, gắn vào. Đảm bảo em sẽ đổ cái rụp cho coi .

Noel năm 200x....

- Đây, chiều học về gặp anh 1 lát nhá. tôi nhắn tin cho baby

- Uh, khoảng 5h nha anh, tối em còn có chút việc.

5 chiều, đứng chờ em ở cổng trường, nhìn từ xa đã thấy em, hôm nay em xinh thế... không đợi em đến nơi, tôi chạy lại kéo tay em:

- Đi đây với anh 1 chút nhé

- Đi đâu?

- Cứ đi rồi biết?

- Tôi đưa em đến ngọn đồi thông ngoại ô thành phố, khung cảnh phải nói là đẹp vô cùng, khi mà không khí Noel tràn ngập khắp đường phố, đứng trên cao nhìn xuống thành phố, may mà mình nhớ đến nơi này vì hồi trước có đi qua.

- Đẹp không? Tôi hỏi em

- Woa..... nhìn em ánh mắt long lanh cười tôi cảm thấy hạnh phúc vô cùng

- Tặng em này, tôi đưa món quà chìa ra trước mặt em, món quà mà tôi đã phải thức cả đêm để làm, trao gửi vào đó bao nhiêu tình cảm vào đó.

- Anh làm em bất ngờ quá, anh tự làm à?

- Uh. Nhìn em đang ngẩn mồn quà, tôi từ từ bước đến gần, 1 tay nắm chặt lấy tay em:

- M à, anh yêu em! Yêu em từ cái nhìn đầu tiên.

Em vẫn đứng thế... nghe tôi nói, rất nhẹ nhàng, tôi vòng 1 tay qua lưng em, từ từ kéo em lại gần, đôi mắt em chột chớp... nhìn tôi.... rồi từ từ khép lại. Tôi hôn em....., tôi cảm nhận được đôi môi ấm áp và mềm mại của 1 thiên thần, mùi hương ngọt ngào của 1 người con gái. Giây phút ấy.... tưởng nhưmình là người hạnh phúc nhất thế giới . Chỉ môi chạm môi thôi, nhưng đem đến... những dư vị thật khó quên. Dù còn vụng về nhưng nụ hôn đầu đời luôn đem đến 1 cảm giác không bao giờ có thể tìm lại

15. Chương 15

Tôi ôm em rất lâu, giữa cái tiết trời lạnh giá ấy, được ôm người mình yêu trong vòng tay cảm thấy ấm áp vô cùng. Em không nói gì cả, có lẽ mọi lời nói bây giờ là không cần thiết nữa.

Muốn ở lại nơi này thật lâu nhưng em nói em phải về sớm, hôm nay là Noel nên em có việc, tôi đành chờ em về, đứng lại trước ngõ nhà, em nhìn vào mắt tôi rồi nói:

- Anh này, vì sao anh yêu em vậy?

Lúc này tôi cảm thấy hơi bối rối, đó quả thực là 1 câu hỏi khó mà tôi chưa từng chuẩn bị trước:

- Vì em rất xinh và đáng yêu, thế đã ư chưa?

- Thế nếu em không xinh thì anh có yêu em không?

Lần này thì tôi bối rối thật sự, không thể nói được gì, chỉ nhìn em vậy thôi, đó là 1 câu hỏi tu từ có sức khẳng định rất lớn. Em xóa tan không khí ấy bằng 1 câu nói an ủi:

- Thôi anh về đi, trời chập tối lạnh rồi, nhớ giữ ấm không kéo ồm rồi không đi học được đâu.

- Uh, vậy thôi.... anh về đây, em vào nhà đi...

Đạp xe về trong khi trời bắt đầu đổ ánh đèn, mùi hoa sữa thoảng qua, mỗi ngày mình đều đi qua con đường này, nhưng mình chẳng bao giờ để ý nó thế nào, hôm nay Noel mới thấy nó khác đến vậy, đường phố...nhà cửa...ngập tràn ánh đèn.... đi chậm lại 1 chút... ngắm nhìn lại con phố thân quen, những hàng cây lộc vừng cành lá rủ xuống, tự hỏi 1 năm nữa thôi mình sẽ ở nơi nào, đang làm gì, Noel này mình đã không còn cô đơn, đây có lẽ là Noel đáng nhớ nhất trong đời học sinh, nụ hôn đầu, những tình cảm trong sáng đầu đời, 1 buổi tối ngập tràn cảm xúc.....

Ăn cơm xong, điện thoại hoạt động hết công suất, hết tin nhắn này lại đến tin nhắn khác, tôi cũng đành rep cho có lệ, chỉ gửi đi vài tin.

Lần này thì tôi bối rối thật sự, không thể nói được gì, chỉ nhìn em vậy thôi, đó là 1 câu hỏi tu từ có sức khẳng định rất lớn. Em xóa tan không khí ấy bằng 1 câu nói an ủi:

- Thôi anh về đi, trời chập tối lạnh rồi, nhớ giữ ấm không kéo ốm rồi không đi học được đâu.

- Uh, vậy thôi anh về đây, em vào nhà đi.

Đạp xe về trong khi trời bắt đầu đổ ánh đèn, mùi hoa sữa thoảng qua, mỗi ngày mình đều đi qua con đường này, nhưng mình chẳng bao giờ để ý nó thế nào, hôm nay Noel mới thấy nó khác đến vậy, đường phố...nhà cửa...ngập tràn ánh đèn.... đi chậm lại 1 chút... ngắm nhìn lại con phố thân quen, những hàng cây lộc vừng cành lá rủ xuống, tự hỏi 1 năm nữa thôi mình sẽ ở nơi nào, đang làm gì, noel này mình đã không còn cô đơn, đây có lẽ là noel đáng nhớ nhất trong đời học sinh, nụ hôn đầu, những tình cảm trong sáng đầu đời, 1 buổi tối ngập tràn cảm xúc.....

Ăn cơm xong, điện thoại hoạt động hết công suất, hết tin nhắn này lại đến tin nhắn khác, tôi cũng đành rep cho có lệ, chỉ gửi đi vài tin.

To “Kẹo mút” :” Chúc em gái 1 buổi tối noel vui vẻ, đừng giận anh nữa nha, tội anh kìa”

Rep: Ở em giận anh à, giận khi nào vậy sao em không biết . Hì, giáng sinh vui nha ông anh, em chưa xử tội không có quà noel cho em đâu đấy, hôm nay đang vui coi như xí xóa”

To Con bạn thân: ” Noel vui vẻ nha mày, noel năm sau có đứa nào rước hộ mày đi cho tao nhờ, tao chờ mày suốt làm giảm mấy cân rồi này ”

Rep: ” Thôi đi mày, làm như tao nặng lắm ấy, mà bây giờ thì chắc gì tao đã dám ngồi nữa, có người tranh mất rồi còn đâu.

To Thăng Đ : ” Chúc mừng giáng sinh, hehe, quyết tam dành chức vô địch nha mày, không còn cơ hội nào nữa đâu”

Rep: “Ồ, chắc chắn rồi, 3 năm chờ đợi rồi mà”

To “Baby” : “Chúc em có 1 buổi tối ấm áp, hôm nay anh rất vui, ước gì h em ở đây. iu em ”

Rep: “Uh, em cũng vui lắm, mà hôm nay noel anh không đi chơi à, em đang đi chơi này, tí về em nhắn tin cho nha, bi bi”

.....

Thấy ở nhà cũng chán, tôi đạp xe sang nhà con bạn thân rủ nó đi chơi, đứng ở cửa nhắn tin gọi nó ra:

- Vào nhà tí đi.

- Thôi, đi dạo chút thôi mà, lâu ngày không chờ mày đi chơi.

- Uhm, thế chờ tao vào nói với mẹ 1 tiếng đã

Vài phút sau nó ra, leo lên xe, cứ vừa đi vừa nói chuyện, quả thật tôi thật sự rất may mắn khi có 1 đứa bạn rất tâm lí, nói chuyện với nó lúc nào cũng dễ dàng, chuyện gì cũng có thể kể được. Tôi kể cho nó nghe về baby và kẹo mút. Hóa ra tâm sự với nó xong lại thấy thoải mái trong lòng đến vậy. Nó lại kể rằng mấy ngày trước có đứa đem 1 con gấu bông rất to đến đặt trước cửa lớp nó, viết thiệp gửi tặng nó nhưng không để lại tên:

- Có đứa nào hâm thế không biết, tặng thì cứ tặng sao mà phải lén lút vậy.

- Tao lại thấy tội thằng đó mày ạ.

- Sao mà tội?

- Thì mất công đi mua gấu tặng mày vô ích, hehe.

- Sao mà vô ích, biết đâu để lại tên tao thấy nhìn được rồi thích cũng nên đấy .

Đang nói thì nó vỗ vai nói:

- Này, tao thấy đi trước có ai đó giống?
- Đâu?
- Đi xa mất rồi, có lẽ tao nhìn nhầm, thôi không có gì đâu.
- Thôi vào uống trà sữa đi, tao mỏi chân rồi.
- Uh, mà D này, tao nói cái này mày đừng giận, tao thấy mày không hợp với con M lắm đâu.
- Ồi dào mày lắm chuyện quá, hợp hay không tao tự biết mà.

Những ngày tiếp theo trôi qua rất nhanh, vẫn tiếp tục chuẩn bị cho kì thi HSG tỉnh gần kề và những trận đấu loại trực tiếp. Mặc dù rất khó khăn nhưng cuối cùng lớp tôi cũng đã lọt được vào trận chung kết lần thứ 2. 1 trận chung kết đáng chờ đợi giữa 12 toán và 12 lý. Chiều hôm đó, học sinh đến xem rất đông, chật kín cả sân vận động, trời lại lạnh nữa nên có cảm giác hơi cóng, nhưng ngay khi nhìn thấy baby đến, tôi như được tiếp thêm sức mạnh, cảm thấy hùng hực khí thế chiến đấu trong người.

Và 1 trận đấu nảy lửa và căng thẳng cuối cùng đã bắt đầu....

16. Chương 16

Hiệp 1 diễn ra rất căng thẳng, bóng chủ yếu tập trung ở giữa sân, 2 đội tranh chấp rất quyết liệt, chúng tôi là những người đá tốt hơn nhưng không thể có 1 bàn thắng nào, những phút bù giờ, 12 toán được hưởng 1 quả đá phạt trực tiếp khá gần khung thành, đội trưởng 12 toán đứng trước bóng, hấn không sút thẳng mà đẩy bóng qua cho 1 cầu thủ khác, bóng đi sệt bay căng như kẻ chỉ về phía thủ môn, không thể bắt dính, H (thăng thủ môn đội mình phải đẩy ra), 1 tình huống hỗn loạn giữa khung thành, không biết như thế nào mà khi tôi may mắn nhìn thấy bóng thì nó .. đã nằm trong lưới của đội nhà , 1-0 và hiệp 1 kết thúc....

- “Anh em bình tĩnh nào, 1-0 có là gì đâu”. Thăng Đ phải lên tiếng trấn an anh em trong đội. . Tôi biết nó cũng chỉ muốn động viên mấy thằng trong lớp nhưng nhìn thăng nào cũng rũ như xương khô cả , từ đầu giải đến giờ chưa có trận nào mệt như trận này, thăng nào cũng thở hồng hộc ngồi bệt xuống sân. Không khí đội bóng nặng nề xuống hấn bởi cái dớp, để bị ghi bàn trước lớp tôi thường sẽ thua...

- “Cứ đá như hiệp 1 là được, đội mình đá hay hơn mà, chỉ là không may thôi”. Giờ tôi mới dám lên tiếng.

Thăng Đ tiếp lời:

- Cứ đá như thế, không việc gì phải thay đổi cả, tao sẽ lo phần sân nhà thật ổn cho tui mày tấn công. Thăng D ghi bàn đi mày, cái duyên ghi bàn của mày đâu rồi.

Tôi nhìn khắp sân để tìm lấy 1 hình bóng đang mong chờ, quả thật chiều nay học sinh ra xem rất đông, em đây rồi, em đang nói chuyện với mấy đứa bạn, không biết nói chuyện gì mà chăm chú thế không biết, cứ nhìn thấy em là tôi cảm thấy mỗi một nhọc bay đi đâu hết. Đúng đây, tôi gọi anh em trong đội lại, khoác tay lên vai nhau đứng thành vòng tròn:

- Chúng ta sẽ thắng, sự thật hiển nhiên là như vậy, không có lý gì chúng ta lại để thua 1 đội yếu hơn ok? Chúng mày cố gắng lên, cứ lạc quan lên, trận đấu này là trận đấu cuối cùng của đời học sinh mà. Đá hết sức mình, đừng để phải nuối tiếc như năm ngoái ok?

- 1.....2.....3 Quyết thắng!

Hiệp 2 mở đầu bằng những đợt tấn công dồn dập của đội tôi về phía khung thành 12 toán, bóng ...cứ dội lên giữa sân là lại được tĩa ra 2 biên, liên tục được nhồi vào vòng cấm. 12 toán chống trả quyết liệt trước những cú sút liên tục nã vào khung thành, những cú đánh đầu vọt xà, những cú đại bác trúng vào xà ngang. Và..điều gì đến cũng phải đến, sau pha đi bóng sát biên, thăng T căng ngang vào, và tôi đón bóng trong 1 tư thế trống trải, đệm bóng nhẹ nhàng vào góc phải khung thành. 1-1 , cả sân bóng như vỡ tung, cả lớp chạy ra ăn mừng làm náo loạn cả 1 góc sân, thăng Đ sau đó phải đuổi khéo mấy bà chắn ra để trận đấu tiếp tục.

12 toán có những đợt phản công đầu tiên, sau khi giao bóng giữa sân, thằng đội trưởng cầu bọn nó đi qua 3 cầu thủ đội tôi, sút thẳng vào khung thành, tưởng như là 1 tình huống đơn giản thì thủ môn đội tôi lại dễ trượt bóng khỏi tay khi cố bắt dính,... tỉ số lại là 2-1. Cả đội ngán ngẩm, đau đớn. Thằng Đ lao về phía gôn cầm bóng lên vạch giao bóng, và chỉ vài phút sau từ 1 cú phát bóng lên của thủ môn đội tôi, bóng đập xuống đất rồi nảy lên, tận dụng pha lơ trớt dâng lên của hậu vệ 12 toán, thằng T đánh đầu qua đầu thủ môn. Tỉ số lại là trở về vạch xuất phát, rất nhanh và rất đơn giản. 1 trận đấu gay và vô cùng hấp dẫn.

Tinh thần lên rất cao, thằng Đ đá hậu vệ thông và thỉnh thoảng còn xuất hiện ngoài vòng cấm nã đại bác vào gôn. Rút kinh nghiệm trận chung kết năm ngoái, chúng tôi không quá ham dâng lên mà đảm bảo an toàn ở khu vực sân nhà, cứ thằng này lên thì thằng kia quay về trám vào vị trí đó. Đây rồi, cơ hội đã đến với tôi, từ 1 đường bóng bổng, tôi khống chế bằng ngực gon gàng và bắn thẳng vào giữa gôn. Vào.....tiếng còi đã vang lên. Tỉ số đã là 3-2, tôi cởi áo ra ăn mừng định chạy về phía lớp, thì bỗng nhiên bọn lớp tôi lao vào trọng tài giải thích cái gì đó. Không...như vậy là bàn thắng không được công nhận, trọng tài cho rằng tôi đã dùng tay chơi bóng, định lao về phía trọng tài giải thích thì thằng Đ níu tay lại:

- Vô ích thôi mày, đừng để ăn thẻ.
- Mày điên à, ông ta có mắt như mù thế, tao phải làm cho ra nhẽ.
- Tao đã bảo thôi mà, mày bị 1 thẻ vàng rồi, mày mà bị đuổi thì không có hi vọng thắng đâu.

Chỉ còn 10 phút...

10 phút ấy chúng tôi tấn công trong vô vọng, cả đội hình 12 toán đã về phía sân nhà, xem ra bọn nó muốn thủ hòa, và trận đấu đã hòa thật.. 2 đôi đưa nhau đến loạt luân lưu may rủi, điều mà chúng tôi rất sợ.

Khởi đầu loạt đá rất thuận lợi, chúng tôi đá chính xác cả 4 quả còn họ thì trượt mất 1 quả. Đến lượt đá của tôi, vào là sẽ thắng. Chiến thắng sắp đến trong tầm tay rồi, tôi nhủ thầm và không khỏi khấp khểnh trong lòng ...

- Mình về thôi anh, muộn rồi.
- Uh, anh muốn ở lại 1 chút nữa

17. Chương 17

- “Anh đúng là kẻ vô dụng.” Tôi nói trong tiếng cười chua chát
- “Anh, anh đừng nói thế, anh không vô dụng, anh đã cố gắng hết sức mình rồi mà.” Baby động viên tôi.
- Sao anh luôn là người làm hỏng mọi việc, anh chỉ là 1 loser, mãi mãi là 1 loser.
- Anh đừng thế nữa được không, không giống anh chút nào.
- Vậy thế nào là giống anh? Em đừng nói như thế em rất hiểu anh thế? Em chẳng hiểu gì anh cả.

Baby không nói gì, em ngồi xuống cạnh tôi, nắm lấy bàn tay tôi, nhìn vào mắt tôi.

Trời ơi, đừng có như thế, con gái mà như thế thì có thằng con trai nào không mềm lòng được, tôi đang tức giận, muốn tức giận, rất muốn hét lên rằng tôi ghét bản thân mình, muốn trừng phạt bản thân mình. Thế mà em làm tôi mềm lòng ngay lập tức

- “Nếu anh không về em cũng không về đâu! ”

Cứ thế chúng tôi ngồi cạnh nhau trong khi mặt trời đang hắt những tia nắng cuối cùng, em tựa đầu lên vai tôi. Thật ra tôi đã cảm thấy thanh thản rất nhiều, khi có em ở bên thế này, tôi thật sự không muốn về nữa. Trở về thay... đau đớn thay, ước mơ, mong muốn của cả 1 tập thể suốt 3 năm lại bị tôi sút bay đi trong cái trận cuối cùng này, giờ ngồi đây chỉ biết nói giá như, giá như mình đừng sút hỏng cú sút ấy, thì có lẽ đội tôi đã không thua cay đắng vậy, không ai trách tôi, nhưng càng như vậy thì tôi lại càng thấy tủi nhục và đau đớn, giá như thằng Đ chửi tôi vài câu thì tôi đã cảm thấy dễ chịu hơn....

- Mình về thôi em, anh thì không sao chứ em con gái về muộn quá thì có chuyện đấy.

- Cuối cùng thì cũng chịu về rồi à, hôm nay em không muốn về , chờ em đi đây tí nha.

- Uh, ra lấy xe với anh?

.....

- Em muốn đi đâu?

- Đi ăn đi, em muốn đi ăn bánh tiêu với lại bánh vòng nữa.

- Ok, thế đi, về không ăn được cơm mẹ mắng cho thì đừng có trách anh.

- Ai thêm đồ lỗi cho anh, đi nhanh nào.

Chiều hôm đó tôi và baby đi ăn đủ thứ, quả thật lũ con gái đúng là vua ăn uống, ăn cái gì ở đâu cũng biết, báo hại tôi đạp xe cho rữ cả chân. Ôi cái thời học sinh, sao mà bây giờ cảm thấy nhớ nó, yêu nó vô cùng. . Tôi cười đau cả bụng trước những câu chuyện cười của em, em đúng là rất có khiếu chọc cười người khác. Sự hiểu biết của em có lẽ khiến nhiều người không tin em còn là 1 cô gái lớp 10. Em nói bao nhiêu chuyện ở đâu đâu, tôi nghe thế thôi chứ đúng là như vẹt nghe sấm, gật gù cho ra vẻ hiểu biết. . Những lúc ở bên em tôi thực sự quên hết những muộn phiền, quên đi dòng thời gian đang trôi, quên đi những áp lực và căng thẳng trong cuộc sống, có lẽ tôi đã may mắn khi tìm thấy em, may mắn khi có được em.....

Trở về nhà sau khi đã đưa em về nhà, và nhìn em vào cổng. Cảm thấy rằng... có lẽ thua lại may đấy, Đ ơi tao xin lỗi đã nghĩ như thế, hehe nếu chiều nay không thua thì đã không có 1 buổi chiều tràn ngập tiếng cười với em như thế. Lại 1 ngày nữa lại qua, và còn mấy ngày tôi chuẩn bị bước vào kì thi HSG tỉnh. Thật ra đối với chúng tôi kì thi này chẳng có gì quan trọng, nó chỉ là nghĩa vụ 3 năm học ở cái trường này thôi, còn danh giá như thi quốc gia thì mơ cũng không chạm được. Đơn giản thừa nhận sự thật hiển nhiên, bọn trong lớp học quá trâu bò, mình dân thành phố không đủ theo được.

Tôi lại lỡ hẹn học thêm lý với kẹo mút vì có việc đi với mấy thằng bạn, nó giận tôi, lần này có lẽ giận lâu đây, thôi cứ từ từ, thi xong rồi tính. Tính cách kẹo mút rất đáng yêu, yêu ghét rất phân minh, giận dữ rất nhanh nhưng làm lành với nó rất nhanh. Sau vài buổi học thấy nó tiến bộ hơn hẳn, đã tự làm được bài tập trong sách bài tập. Chẳng qua là nó không chịu học lý thôi chứ nó học khá nhanh, cũng khá thông minh nữa.

Baby hẹn tôi ở lại gặp trước buổi chiều, trước khi đi thi, em bảo có thứ muốn đưa cho tôi, 1 thứ rất quan trọng với em. Tôi tò mò, không biết nó định đưa ình cái gì vậy nhỉ. Đúng hẹn, tôi đứng chờ em ở dãy nhà xe lớp 10.

5 phút.....

10 phút trôi qua....

30p rồi, em này làm cái quái gì vậy nhỉ...

18. Chương 18

Trước đây mình chưa chờ thằng nào quá 15p, không đến là thôi, vậy mà vì em, mình chờ được đến những ...30p . Lần này phải phạt em 1 trận mới được. Ông cha ta đã dạy rồi ” dạy gấu từ thuở còn thơ, dạy vợ từ thuở bơ vơ mới về”, không nghe không được. Tôi chạy lên tầng 2, đứng ở 1 nơi khá khuất, nhìn được xuống chỗ hẹn, chờ em đến, 10p sau thì em đến, chắc vừa chạy đến, thấy đứng vừa thở hổn hển, nhìn thương thế . Em nhìn quanh tìm tôi, không thấy đâu, tất nhiên là làm sao mà thấy được . Tưởng tôi đã bỏ về em lộ rõ khuôn mặt thất vọng, rút điện thoại ra, làm gì ế nhỉ?

Em gọi cho tôi, kệ, không thèm bắt máy. 1 cuộc gọi nữa, rồi 2 cuộc. Em đành nhắn tin:

- Anh ơi, em đến rồi đây, anh đang ở đâu? Sao anh không nghe máy?

- Em xin lỗi vì đến muộn quá, làm anh chờ, thôi vậy, lần sau gặp anh em đưa cho anh.

Tưởng tôi đã về thật, em thất thểu đi về. Thấy đã đến lúc dừng lại trò chơi trốn tìm này, tôi chạy xuống, chờ em vừa đi qua chỗ tôi, tôi áp sát lại và ôm em từ phía sau. Em giật mình ngoảnh lại, nhìn thấy tôi em cười :

- Dừng anh, đang ở trường mà!

- Có ai nữa đâu? Em làm gì mà giờ mới đến thế hả ? Em biết anh chờ lâu lắm rồi không?

- Em biết mà, em xin lỗi. Tại em bị kẹt ở nhà con bạn, mãi mới cho em đi

- Lần này thôi đấy, lần sau mà bắt anh chờ nữa là chết với anh?

- Xi.. muộn nữa anh định làm gì em? Đánh em à, con trai mà dám đánh con gái à, mà anh cũng giả vờ không nghe điện thoại đấy thôi.

- Đó là để phạt em.

- “Biết thế em chẳng thèm đến đây nữa”. Nói xong em quay lưng đi, vờ giận dỗi

- Thôi mà, anh đùa tí thôi, hì hì, thế em định đưa cái gì cho anh?

Em lấy ra 1 chú hề bằng gỗ, to hơn chiếc móc chìa khóa 1 chút.

- Đây... anh cầm lấy sợi dây trên đầu nó đi.

(Nhìn nó kiểu như thế này các bác này)

- Rồi, sao nữa?

- Giật sợi dây phía dưới

- Ô, hay nhỉ, hai chân 2 tay nó nhảy lên này.

- Chú hề này là bùa may mắn của em đấy, em được anh họ em bên Hà Lan lúc về tặng cho, hồi đi thi lên lớp 10 em toàn đưa nó theo đấy. Chú hề này rất quan trọng với em, bây giờ em tặng lại cho anh, anh giữ nó cho em nhé.

- Ô, nhưng mà, nó quan trọng với em như vậy thì...

- Không sao, coi như là quà noel của em cho anh, hì, anh đi thi mang theo cái này thì sẽ may mắn lắm đấy, mai anh thi rồi, cố lên nhé.

Tôi thật sự rất xúc động trước sự quan tâm của em, ôm em thật chặt, mặc cho em nói gì đi nữa, mỉm cười hạnh phúc. Chú hề ấy, đến bây giờ tôi vẫn giữ, treo trên cửa sổ, mỗi ngày đều ngắm nhìn nó, lúc vui hay buồn. mặc dù tôi không phải là mê tín nhưng món quà ấy đúng là bùa may mắn của tôi.

- Anh, dừng thế nữa, em đã bảo đang ở trường mà.

Tôi buông em ra, không quên hun chụt 1 cái vào má em, ngay lập tức em đánh tôi vào tay, coi như là trả thù, ôm con người ta đến nghẹt thở thế mà, thấy mặt em còn ngượng đỏ nữa chứ, nhìn yêu thế . Tôi và em rảo bước ra thì thấy kẹo mút ở đằng xa, không biết nó làm gì mà giờ này vẫn chưa về vậy. Nhìn thấy chúng tôi đến, kẹo mút bỏ đi, có vẻ như đang tránh mặt tôi. Con bé này làm sao vậy nhỉ? Hôm nay baby đi xe đạp, trời mùa đông tối nhanh, để em đi một mình tôi không an tâm, vì vậy tôi đi cùng em, mặc cho em khuyên can. Kệ, vừa đi lại có dịp nói chuyện với em? Tôi hỏi em:

- Đạo này H thế nào hả em?

- Ô, anh là anh trai nó mà, sao hỏi em?

- Uh, nhưng mà không biết có chuyện gì mà nó giận anh ấy?

- Em cũng thấy nó lạ lạ, mấy ngày nay í, không nói cười như bình thường, thấy nó hay úp mặt xuống bàn lúc ra chơi.

- Trời, sao nó lại thế?

- Anh lại bắt nạt nó à?

- Đâu có, à thật ra cũng có chuyện nhưng mà không phải bắt nạt đâu.
- Để mai em hỏi nó xem anh mà làm bạn em buồn là chết với em đấy.
- Uh, hỏi dùm anh nhá.

Về đến nhà em, tôi và em mãi nói chuyện không để ý mẹ em đang ở ngoài ngõ, chắc vừa đi đâu về, thấy mẹ, em lo lắng ra mặt.

- Mẹ ạ.
- Uh, về muộn thế con.
- Chào cháu, cháu là bạn M à?
- Vâng ạ, trời tối đi cùng đường nên đi cùng với M về ạ.
- Thế à, cảm ơn cháu nhé, cháu vào nhà chơi.
- Dạ thôi ạ, cháu về luôn.
- Uh, vậy đi cẩn thận nha cháu. mẹ M thận chu đáo và ân cần và cũng rất đẹp, mẹ nào con nấy mà. trước khi về tôi không quên nháy mắt với M, em cười rõ tươi.

Tối.....

Thi cho có vậy mà bọn nó nhắn tin chúc nhau ầm ầm như thi đại học ấy, baby cũng nhắn cho tôi, không quên dặn dò tôi mặc cho ấm khi đi. Chỉ có kẹo mút là không... Đến lúc này thì tôi cảm thấy có điều gì không hay xảy ra rồi.

Nó, quả thật..... không bình thường chút nào.....

19. Chương 19

Tôi quyết định nhắn tin cho kẹo mút:

- “Em gái, mấy ngày nay em thế nào, mai anh thi rồi, không nhắn tin chúc anh thi tốt à?”

30p..... không thấy trả lời:

- “Em giận anh à? Anh xin lỗi, em gái tha lỗi cho anh đi, tội anh kìa.”
- “Cũng khuya rồi, ngủ ngon nha em, lâu rồi anh không chúc em ngủ ngon, mai ngủ dậy bớt ghét anh 1 tí nha. Thương em gái nhất ”

Mặc cho tôi 1 mình độc thoại nội tâm, kẹo mút nhất quyết không tra lời tin nhắn, tôi biết chắc em đã đọc được tin nhắn bởi vì trước đây khi nhắn cho em chỉ 1p sau là nó rep ngay. Chuyện.... có vẻ..... không đơn giản như tôi tưởng rồi. Thôi đành kệ, học tiếp tí nữa rồi đi ngủ, mai dậy đi sớm nữa. Trước khi đi thi tôi thường có cái trò là đem quyển đề thi ra, gấp lại rồi mở ra, ngẫu nhiên thấy bài nào thì làm bài đó, khó quá thì xem giải. Cứ thế làm được 5 bài thì đi ngủ.

Sáng bước vào phòng thi mà ngáp ngắn ngáp dài, nhìn mấy thằng cạnh mình có vẻ rất gấu, cu cậu nào cũng đen nhẻm mắt đảo liên hồi, nhìn thằng nào cũng có vẻ căng thẳng ra phết. Tôi đi thi mà cứ như đi chơi, thoải mái chả phải nghĩ gì, biết kiểu gì thì ít nhất cũng kiếm được cái giải ba, làm đề thi mấy năm trước thấy điểm mình nó cứ như thế, muốn lên cũng chả được. Đề phát ra, nhìn đề xong, không thể tin vào mắt mình, lần này thì.....đọc lại 1 lần nữa, lật mặt sau ra coi có gì không. Muốn hét lên giữa phòng thi luôn..

Xong! Còn 1 bài không làm được bỏ, kiểu này thì kiếm chắc cái nhì, còn 40p, lên nộp bài ra luôn, mấy thằng khác nhìn mình trố mắt nhìn. Ra khỏi phòng trong sự ngỡ ngàng của bọn cao to đen hời.

- Làm thế nào mày? Ra sớm thế. Vừa ra gặp thằng đội tuyển quốc gia của lớp, mịa không ngờ có thằng còn ra trước mình.
- Đề trùng 2 bài đêm qua tao vừa làm xong luôn, tao đặt bút viết luôn, eo cần nháp.

- Vãi, kinh thế.
- Ồ hiền gặp lành mà, he he.
- Mà mà hiền có mà trời sập.
- Mà làm thế nào, mà thôi, hỏi mà bằng thừa, thôi đi ra uống nước chờ bọn trong lớp ra rồi về.
- Uhm.

Ra sớm, tôi vòng qua trường, định tìm gặp kẹo mút để hỏi nó xem có chuyện gì, tìm mãi chẳng thấy. Chỉ thấy baby đứng trước lớp em, thấy tôi em chạy lại:

- Anh, anh làm bài tốt không?
- He he, tất nhiên là tốt rồi.
- Thế thì hay quá, hôm nào có giải nhớ khao em.
- Em không biết hôm nay anh may mắn thế nào đâu.
- Sao?
- Trúng tủ đến 2 bài.
- Óa, thấy chưa đã bảo chú hề của em may mắn mà, thi xong rồi trả em đây.
- Anh không trả đấy, hi hi.
- Trả đây, không em giận.
- Thi đại học xong trả.
- Ờ, thế cũng được. Mà sao anh đến trường.
- Anh đi qua nên tiện vào thôi, mà em hỏi chuyện H chưa? Nó giận anh rồi hay sao ấy.
- Hồi sáng em có hỏi, hỏi có phải do anh hay không thì nó lắc đầu. Cũng chả biết sao nữa, nhưng hôm nay thấy nó bình thường rồi, lại chạy nhảy tung tăng khắp lớp.
- Thế nó đâu rồi hả em, bình thường giờ này nó vẫn ở trường mà.
- Hôm nay không biết có chuyện gì mà nó về rất sớm anh à.
- Ủ, thế bây giờ em rảnh không ?
- Có, nhưng mà hôm nay em phải về sớm.
- Đi đây với anh tí.

Hai đứa rủ nhau đi đập vịt, giữa mùa đông đi đập vịt thì không có gì thú vị hơn, lãng mạn vô cùng, giữa hồ nước rộng lớn, không khí tĩnh lặng, tôi và em tâm sự bao nhiêu chuyện, cầm lấy tay em ử vào trong áo khoác cho ấm, 2 bàn tay của em lúc nào cũng lạnh cóng, vì vậy bàn tay ấm áp của tôi giữ chặt lấy tay em. Tình yêu đôi lúc chẳng cần nói, đơn giản chỉ là sự sẻ chia 1 chút hơi ấm giữa mùa đông, chia sẻ những niềm vui trong cuộc sống, giải tỏa những phiền muộn trong lòng. Bạn không cần phải hét toáng lên cho cả thế giới biết rằng bạn yêu 1 ai đó đâu, những hành động cử chỉ của bạn có sức mạnh hơn bao nhiêu lời nói. Con đường của tình yêu là từ trái tim đến trái tim chứ nó không đi qua không gian hay thời gian. Đây quả thực 1 tình yêu mà tôi mà vẫn mơ ước, nó đẹp như truyện cổ tích và trong sáng như giọt sương mai.....

Chiều tôi, tôi quyết đạp xe đến nhà kẹo mút, không thể để kẹo mút tránh mặt mãi thế được, dù giận nó nhưng nó vẫn là 1 đứa em gái bé bỏng cần được chở che. Con gái dù sao thì cũng rất dễ đoán, con gái thường thích giận dỗi để tìm sự quan tâm và dỗ dành. Đôi lúc đó chỉ là 1 phép thử mà thôi, có lẽ kẹo mút cần mình chứng minh rằng em quan trọng với tôi. Đến nhà em, đứng trước cổng. Gọi điện cho em....

Nó không nghe máy..

Đành nhắn tin vậy :” anh đang ở trước cổng nhà em”

“Hả, anh đến làm gì?” Minh biết mà

“Xuống đây anh gặp nhanh.”

“Anh về đi em không muốn gặp anh”

” Nếu em không xuống thì anh sẽ không về”....

1 đợt gió nữa lại đến, với cái áo khoác mỏng tanh, trong khi sương đem đang dần kéo đến, tôi run cầm cập lên, sao vậy hả kẹo mút, rốt cục là có chuyện gì vậy kẹo mút, em có biết anh lo cho em lắm không. Cuối cùng, không thể chịu nổi cái rét, tôi quyết định về... Ngay khi đó, em xuất hiện, tôi nhìn em cười tê tái, hai tay vịn ôm trước ngực vì rét. Bỗng nhiên, em òa vào lòng tôi và khóc nức nở.....

20. Chương 20

- Được rồi, anh ở đây mà, em nín khóc đi.

Con bé cười rất nhiều nhưng cũng rất dễ khóc giống y như trẻ con vậy, ...những giọt nước mắt nóng hổi của em làm ướt cả 1 bờ vai tôi, những giọt nước mắt ấy.... làm tôi cảm thấy cay xé trong lòng . em ôm lấy tôi như thế, tôi vỗ về lưng em an ủi .

- Em nói anh nghe coi, sao mấy ngày nay tránh mặt anh.

Nó ngưng khóc, tôi khẽ lau đi những giọt nước mắt trên má em. Bây giờ nó nói trong tiếng nấc

- Anh... sao anh bỏ rơi em vậy, anh biết em.... sợ mất anh như thế nào không! Mỗi ngày... anh đều quan tâm đến emgiúp em học bài, mỗi tối thức học bài có anh nhắn tin động viên, đi ngủ anh cũng luôn chúc em, sáng ngủ dậy luôn thấy tin nhắn của anh. Anh...anh thật độc ác. Em đang cố sống 1 cuộc sống không phụ thuộc vào anh thì anh lại đến, phá hỏng tất cả cố gắng của em. Em ghét anh nhất.

Tôi cứ đứng như trời trồng như vậy, nghe em nói, không tin vào những gì mình nghe thấy, hóa ra sự vô tâm của tôi những ngày qua lại khiến em buồn như vậy.

- Được rồi, nghe anh nói này, anh xin lỗi em gái, anh sai rồi, em đánh anh hay mắng anh đi. Đừng giận anh nữa, anh vô tâm quá, lúc nào cũng chỉ nghĩ mình, không để ý đến những cảm nhận của em. Từ nay anh không như thế nữa.

- Nhưng em sợ lắm anh biết không.

- Sợ gì? Anh làm em sợ à?

- Không, anh sợ người khác cướp mất anh đi, đến lúc đó anh bỏ rơi em mất.

Gõ nhẹ lên đầu nó rồi an ủi nó :

- Ngốc ạ, làm gì có ai cướp mất anh của em được em cũng rất quan trọng với anh mà.

- Em tin anh lần này

- Không bắt anh hứa nữa à.

- Không, lần này em biết anh sẽ giữ lời mà. Đừng làm em khóc nữa nghe chưa.

- Rõ thưa quý cô.

Nó cười, nụ cười trong trẻo như nắng mai, đôi mắt vẫn còn ướt nhưng sáng lên giữa đêm tối này. Ai nhìn thấy nụ cười ấy cũng sẽ cảm thấy mát rượi trong lòng.

- À anh ơi em được mẹ cho đi học đàn lại rồi, bài kiểm tra lý vừa rồi em được 9 điểm đấy.

- Vui quá ha, thế thì không cần anh dạy thêm nữa đâu nhỉ.

- Không được, vẫn phải dạy chứ, không điểm mà tụt xuống nữa thì sao, với lại, anh giảng em mới hiểu chứ thầy giảng trên lớp em chả hiểu gì cả

- Thế năm sau anh không ở đây nữa thì em làm sao.
- Anh đừng lo, em tính cả rồi, đến lúc đó em tìm 1 anh khác, hi hi.
- Cái gì, dám thế hả
- Em đùa đấy. Tương lai sao mà biết trước được, cứ đến lúc đó thì tính.
- À mà em học đàn gì đấy, anh cũng thích đánh đàn lắm, lúc rảnh lôi guitar ra tập, hôm nào anh đánh cho nghe. Đàn Organ thì cũng đánh được, hồi nhỏ anh có tập nhưng mà thấy khó quá nên bỏ rồi.
- Thật à, anh giỏi thế, em học piano anh à, em yêu piano từ nhỏ kia. đến giờ cũng tập được gần 5 năm rồi. Em mới tập xong bài “Kiss the rain” với lại “Love is blue” đấy.
- Trời, em đánh được piano những bài đó thật sao? Tôi há hốc kinh ngạc. Không thể tin nổi đứa em gái mình lại là 1 thiên tài như vậy. Nhân tiện nói cho anh em biết piano cực kì khó học và khó đánh. phải có 1 sự say mê và lòng kiên nhẫn. Nhiều người học 2,3 năm vẫn chưa thể đánh hoàn chỉnh 1 bài. Vậy mà con nhỏ này....
- Hì, kẹo mút chỉ cười
- Hôm nào rảnh cũng phải nghe em đánh 1 lần mới được
- Rất sẵn lòng.
- Được rồi, em vào nhà đi.
- Anh về đi nhá, đi xe cẩn thận, trời tối rồi em đi chậm thôi kéo lạnh.

Tôi ra về, dù gió có rét đi nữa tôi vẫn cảm thấy ấm áp, như trút được 1 gánh nặng trong lòng, nhưng tôi đâu biết 1 tai họa sắp xảy đến với kẹo mút, bởi 1 người ở trên tầng nhà em đã thấy em ôm tôi và khóc....

21. Chương 21

Sắp đến tết dương rồi, qua tết dương là còn 7 tháng nữa là đến ngày lên thớt, cũng không vội lắm, kiến thức 12 cũng học gần xong cả rồi, tháng 2 là bắt đầu có thể ngồi luyện đề, đôi lúc cũng đưa đề đại học ra làm thử nhưng nhiều câu phải bỏ vì chưa học đến nên ức chế quá, đâm ra định hướng cứ học đến đâu thì chắc đến đó là tốt nhất, sau này khỏi phải ngó lại.

Cuộc sống cứ tiếp diễn như vậy, những ngày vui cùng bạn bè cũng đã qua đi, tiếp tới là những ngày tháng gian nan nhưng tôi luôn cảm thấy vững trong lòng bởi mỗi khi có chuyện phiền muộn trong lòng tôi đều có người để tâm sự. Nhưng ngày tháng mệt nhọc nhưng hạnh phúc, nó qua lâu rồi nhưng bây giờ vẫn cứ nhớ mãi về nó.

Đêm..... trước khi đi ngủ không quên nhắn tin chúc kẹo mút ngủ ngon, và cả baby nữa, baby rep lại còn kẹo mút thì không, tôi chỉ nghĩ rằng kẹo mút đã ngủ rồi nên không rep lại, không để ý rằng tin nhắn ấy không báo gửi đến. Đến sáng hôm sau mới phát hiện ra hôm qua em nó tắt máy. Lạ nhỉ nó có bao giờ tắt máy đâu, chắc là máy hết pin rồi.

Sáng đến lớp, hôm nay rôm rả như cái chợ, chả là hôm nay đang bàn kế hoạch đi chơi tết dương, thằng thích đi nơi này, đứa thích đi nơi khác. Cuối cùng thống nhất đến nhà thằng T nấu ăn vì nhà nó to và rộng, rồi đi trượt pa tanh với lại đi công viên với cả đạp vịt. Kế hoạch là thế, lũ con gái lo tất, con trai chỉ việc đóng tiền, đến nhà thằng T quây, đánh bài, xong rồi ra ăn, được cái làm mấy cái này thì lũ con gái đang phết.

Sáng mùng 1 tết, hẹn nhau 7h 30 có mặt ở nhà thằng T. 8h bắt đầu mới có mấy mống đầu tiên đến, chủ yếu là mấy thằng được giao nhiệm vụ chở lũ con gái đi chợ.

Gần 9h mới xo mặt đông đủ, bố mẹ thằng T sang nhà ông bà nó hết, biết ý để anh em đến quây cho thoải mái. Bọn nó nghĩ ra đủ trò để quây, thậm chí có trò buộc giấy thùng từ tầng 2 rồi đu xuống, nhìn mà sờn cả gia óc, chơi chán vào đánh bài, vài nhòm thì đánh tẹt mũi, mấy thằng thằng máu mặt hơn đánh tiền, cũng nhỏ thôi gọi là.

Gần đến giờ ăn, thấy thiếu đồ uống, 2 thằng được cử đi mua, 1 nhóm khác phải chờ lũ con gái lại chợ nữa vì thiếu đồ ăn. Đến lúc nhóm này về mà vẫn chưa thấy 2 thằng kia đâu. Trưa rồi sao đi lâu thế. 2 thằng về thì đã ăn gần xong, mặt mày lấm len cả, hỏi thì chẳng nói, đến khi lũ con gái dọn xong thì 2 thằng mới kể.

Chúng nó đi mua đồ uống về thì bị mấy thằng du côn kéo vào giữ xe lại chắn tiền, chúng nó đưa dao găm ra dọa. Đường vắng chả dám kêu ai, bọn nó kéo vào con hẻm nhỏ, thậm chí thấy mây đứa lớp mình đi chợ về đi qua mà chẳng dám kêu. Mấy thằng đó lột sạch điện thoại và tiền, thằng B bị chấn xong còn xin lại cái sim mới buồn cười chứ. Nghe xong mấy thằng máu mặt trong lớp sôi máu lắm định rủ mấy thằng kia đi trả thù. Lũ con gái chặn lại không cho đi. Thằng B và thằng K cũng không muốn làm to chuyện, thôi thì coi như của đi thay người vậy, hôm nay đang vui đừng làm mất hứng.

Chiều.....

Cả lũ đi trượt pa tanh, đúng là vui không thể tưởng tượng được, nhiều đứa bị bổ chổng vó mà vẫn cứ trượt tiếp, lũ con gái thì chỉ dám đứng yên, trượt toàn phải bám lấy bọn con trai. Nhiều thằng được thể lợi dụng luôn, cứ ngã là đè lên. Trượt được khoảng 30p mà thằng nào chân cũng rã rời, quyết định nghỉ, nhiều đứa bị ngã chảy cả máu.

Định đi công viên thì kẻo mút nhẩn cho tôi:

- Anh ơi anh rảnh không, hôm nay em muốn đi chơi, anh chở em đi chơi nhá. Hi

Nhận được tin nhắn tôi rất băn khoăn, hôm nay đi chơi với lớp mà bỏ về thì bọn nó chửi chết, mà cũng không thể từ chối kẻo mút được, hôm trước mình có lỗi với em mà. Tôi quyết định bỏ chuyến đi chơi với lớp để đến chỗ kẻo mút đi.

- Uh, anh rảnh mà em đang ở nhà à? Anh qua đón em nha.

- Không, anh đừng qua, em đang ở trường. Anh đến đi.

- Quái lạ, sao hôm nay nó lại ở trường nhỉ?

10p sau thì tôi qua trường, thấy em đứng đó rồi, em đội 1 chiếc mũ len trong rất cute. Thấy tôi đến em vẫy tay cười, đúng cái kiểu nhí nhảnh thường ngày.

- Sao em lạ đến trường.

- Em có việc nên qua đây.

- Uh, hôm nay anh tưởng em đi chơi với bố mẹ.

- Không, bố mẹ em bận việc, à anh này, sau này không có việc gì anh đừng đến nhà em như hôm trước nhé.

- Uh, mà sao vậy?

- Không có gì, thôi ta đi chi đi.

- Em muốn đi đâu?

- Đi xem phim đi anh, hôm nay có 1 bộ phim kinh dị rất hay thì phải.

- Anh có nghe nhầm không ? Em mà dám coi phim kinh dị à.

- Thì em cũng sợ lắm, nhưng xem với anh thì đỡ sợ hơn, xem 1 lần cho biết chứ.

- Thôi được đi nào.

- Vào rạp phim không khí ẩm hắc hơn bên ngoài, em phải cởi mũ len ra. Ôi hôm nay em xinh quá, em trắng như trứng gà bóc vậy, môi đỏ hồng lúc nào cũng chum chím. Xem phim chưa được 15 phút mà cứ giữ chặt cứng lấy tôi, nhiều cảnh sợ quá thì che cả 2 mắt lại không dám xem, làm tôi cứ phải trấn an suốt:

- Anh đã bảo đừng xem rồi mà, bây giờ đã biết sợ chưa?

- Sợ lắm rồi, hu hu. Nhìn kẻo mút mặt tái mét đi mà tôi không nhìn được cười.

Bỗng nhiên 1 tiếng thét kinh hoàng của nhân vật chính trong phim em sợ quá cũng hét lên, úp mặt vào vai tôi, tôi chợt nhận ra 1 điều thật kinh hoàng, 2 mu bàn tay trái em chỉ chút những vết xước, còn mới lắm, ai đã làm gì 1 bàn tay yếu ớt của em vậy. Cầm lấy tay em, em rụt tay lại cố để che đi nhưng tôi đã giữ.

- H, em nói anh nghe ngay, tay em bị làm sao thế này hả?

- Em bị thế này lâu chưa?

- Em bị ngã à, hay ai đánh em? Em nói đi !!

Vừa nói tôi vừa miết lên những vết thương của em, thổi nhẹ vào đó, ngẩng đầu lên, khóe mắt em lại ngấn những nước mắt.

Lòng tôi co thắt lại, đau đớn vô cùng....

22. Chương 22

- Sao em lại khóc, anh làm em đau à, anh xin lỗi.

- Không..., không phải tại anh đâu.

- Em đừng khóc nữa mà, anh sợ nhìn thấy con gái khóc lắm.

- Em khóc vì vui đấy, vì thấy anh quan tâm đến em.

- Sao bây giờ em đa cảm thế nhóc, cười lên như H em gái anh coi nào. Em là miss vui vẻ mà, phải luôn cười nhớ chưa.

- Em biết rồi ạ.

- Bây giờ nói anh nghe coi, sao em bị thế này?

- Em bị mẹ đánh đấy, hì.

- Hả? , còn cười được hả. Sao mà lại bị đánh?

- Thì hôm đó, hôm anh đến, mẹ thấy em và anh làm chuyện ấy ý.

- Cái gì? làm chuyện gì cơ, chuyện ấy.. ấy.. á? Làm gì có.

- Không, anh hâm à, thì thấy anh ôm em, à không phải, là do em chạy lại ôm anh, tai em nhớ anh quá không kiềm chế được .

- Ra vậy, anh xin lỗi, là lỗi của em khiến em bị thế này, đáng ra anh không nên đến. Tí đưa anh về nhà anh giải thích ẹ em.

- Không được đâu, 1 lần là đủ lắm đấy nhá, muốn em bị đánh nữa à.

- Không, nhưng phải giải thích chứ, sao lại để em gái anh bị đánh như thế này, anh mới là người đáng bị đánh mới phải.

- Mẹ em nghiêm lắm, em là con một mà, lại là con gái nữa mà. Em giải thích rồi mà có được đâu, hì, thôi bỏ đi anh, xem phim kìa.

- Nhưng mà....

- Không nhưng gì nữa, xem phim đi, tí nữa chở em đi chơi là coi như đền bù cho em rồi. Anh không phải áy náy đâu. Lúc thấy anh không biết cảm thấy vui thế nào đâu.

- Uh, được rồi, vậy đưa tay đây cho anh.

- Làm gì vậy?

- Anh giữ tay em cho đỡ sợ.

- Anh mà sợ á. Nói dối!

- Hi, thôi đưa anh nắm lấy cho ấm thôi mà.

- Đừng có mà lợi dụng đấy.

Một lúc sau....

- Anh này, anh với M bây giờ sao rồi?

- À, bình thường vậy thôi.

- “Bình.....thường.....”, nó nói mà ngân lên 2 từ đó, giọng điệu rất không tin lời tôi nói.” Hôm trước em thấy 2 người ở trường thân mật lắm mà.

- Đâu, làm gì có.

- Còn chối, em biết hết. Ai chứ không qua mặt được em gái đâu.

- Hi, sao tự dưng hôm nay lại nói chuyện này, hồi trước em không thích anh nói mà.

- Thì quan tâm tí thể thôi, ai thèm để ý đâu. Nhưng mà.... nói thật là em ghen tị với M đấy.....

Tối về mặc dù em nói không để ý nhưng tôi vẫn thấy áy náy lắm, không biết phải làm gì để chuộc lỗi với kẹo mút bây giờ. Đi cả ngày mệt rã rời ra, đêm về định tắm rồi nằm ngủ luôn chả học hành được gì nữa, mai lại chủ nhật nữa nên càng có cơ để làm biếng. Nhưng mà sau đó bật máy tính lên mạng 1 chút, lâu ngày chẳng mò lên Yahoo. Lên thì thấy 1 cơ sở tin nhắn offline, từ hôm noel nữa, rep lại gần hết tất cả tin nhắn. Sau vào Y! Update thì thấy con bạn share cái link với lời chú thích:” đừng nghe bài này khi buồn, để mà đi tự tử lắm đấy”

Chắc các bác biết em nói đến cái gì rồi, chính là tên câu truyện hồi kí mà em đang viết: “Nocturne”. Đó chính là bài hát đầu tiên của Secret Garden đầu tiên mà em nghe, sau đó em mới tìm hiểu rất nhiều về nhóm nhạc này....

Đây là 1 số bài khác rất quen thuộc của Secret Garden mà chắc chắn tất cả chúng ta đã nghe qua

Song from a Secret Garden

.youtube /watch-popup?v=wasYNNfnfVE

Adagio

.youtube /watch-popup?v=nNL9Lole-iE

Lần đầu tôi biết đến sức mạnh làm rung động con tim của âm nhạc đến vậy. Thứ âm nhạc khác hẳn nhạc trẻ thị trường hay nhạc âu mỹ, dù có những bài hay lắm thì nghe nhiều vẫn chán. Nhưng âm nhạc của Secret Garden có 1 sức quyến rũ kì lạ, nhất là những bản nhạc buồn, nhiều bài nghe rồi mới biết mình đã bắt gặp rất nhiều lần những nốt nhạc này. Quả đúng rằng thứ âm nhạc đó không dành cho những tâm hồn nhạy cảm, bởi những lúc buồn đau mà nghe nhạc của Secret Garden rất dễ có những ý nghĩ tiêu cực.

Mùa đông lạnh, cô đơn 1 mình trong phòng, quả thật những bản nhạc ấy đã sưởi ấm cho cái tâm hồn lạnh lẽo này. Âm nhạc của Secret Garden, vì thế, giống như cỗ xe thần kỳ, đưa con người đến một thế giới, một khu vườn bí ẩn, nơi chúng ta không thể tìm thấy được thứ gì khác ngoài âm nhạc và sự thư thái về tinh thần, 1 thứ âm nhạc tưới mát cho tâm hồn. Sau này quả có những lúc buồn tôi ngồi nghe nhạc của SG mà trào cả nước mắt....

Đêm đó quả thực tôi rất khó ngủ, bởi những cảm xúc trào lên mãnh liệt. Đang chìm đắm trong những âm thanh huyền ảo thì có tin nhắn đến, của 1 số máy rất lạ:

” Mày ơi, mai mang vở học thầy T qua nhà đi tao mượn nhé, hôm qua tao không đi học nên mượn vở xem lại”

Quả thật rằng tôi có học thầy T, nhưng ông dạy văn, mà trong lớp có đứa dở hơi nào lại ngồi ghi văn. Tôi liền nhắn lại:

- Uh, ai đó, tao có ghi bài đâu mà mượn. Sao tự dưng hôm nay lại dở chứng học văn.

- Sao lại vắn, thầy T dạy Hình mà.
 - Vậy thì nhầm số rồi, xin lỗi nhá.
 - Ủa nhầm số thật hả, vậy xin lỗi nha, mà bạn cũng đang học cấp 3 à. Bạn là con trai hay con gái vậy.
- Tôi chả buồn tốn sức giải thích với mấy cái đứa gọi nhầm nhầm nên kệ.

1 lúc sau số đó lại nhắn đến.

- “Người gì mà kiêu thế ? Nhắn tin mà chả thèm rep lại.”
- ” Bạn rảnh nhỉ, đã nhầm số rồi thì nhắn cái gì nữa. Xin lỗi chứ bạn là cái gì với mình mà mình phải rep lại, bạn bè cũng chẳng phải, thừa sức đầu mà tốn tiền vào mấy cái tin nhắn”
- ” Bạn hay quá ha, lần đầu tiên có người lại nói với mình thế đấy, chắc bạn là con trai hả, đúng là đồ kiêu ngạo”
- ” Tôi thế đấy, tốt nhất ta đừng mất thời gian của nhau nữa”

Tưởng như thế là cắt được đuôi, ai ngờ con đĩa này 1 lúc sau lại nhắn đến:

- “VẬY... ta kết bạn đi, coi như là có duyên vậy”

23. Chương 23

Nghe đến đây tôi thật sự thấy rất nực cười, tôi đoán kẻ nhắn tin ẩn danh kia là 1 đứa con gái, giọng điệu có vẻ chảnh chảnh, hoặc là 1 đứa bạn nào đó giả danh để trêu mình, được rồi, tương kế tựu kế.

- “Bạn thiếu bạn bè đến mức đó kìa à, mình có đủ bạn rồi, nên mình nói thẳng luôn là mình không thích cái kiểu nhắn tin kết bạn ntn! Hoặc là bạn biết mình thì thôi cái trò đó đi hoặc là bạn là 1 kẻ không bình thường .”

- “Không phải vậy. Không phải mình thiếu bạn bè nhưng...”

- “Nhưng gì, sao lấp lửng vậy”

- ” Những người bạn mình quen, họ sống giả tạo lắm, mình không cảm thấy vui vẻ khi ở cạnh họ, chỉ muốn lợi dụng mình thôi. Mình chưa từng gặp ai dám nói mình như bạn cả.

Đọc đến đây thì tôi đoán ra đây đích thị là 1 con tiểu thư nhà giàu nào đó thừa tiền nhưng thiếu tình rồi. Nghe vậy tôi bèn nhắn lại:

- ” Thôi được rồi, tôi đồng ý kết bạn với bạn, nhưng bạn cũng đừng hì vọng gì ở tôi nhiều. Thêm nữa, bạn ành biết một ít thông tin.”

- ” Mình tên Ly, mình ở Hà Nội, học ở trường ABC”

- ” Thế thì hơi xa đấy, vì mình không ở HN, coi như bạn nói đúng, có duyên tình cờ gặp thì cứ kết bạn đi vậy. Mình tên D, học ở XYZ”

- Bạn học ở trường XYZ thật hả? mình biết trường bạn đấy?

- Sao mà biết được?

- Trường bạn nổi tiếng như thế ai mà không biết chứ. Thế bạn học chuyên gì?

- Chuyên lý, bạn cứ nói quá, mình cứ nghĩ ở nơi mình ở mới biết đến trường mình thôi chứ.

- Thế à, hì hì, mình thích con trai chuyên lý, nghe nói dân chuyên lý lãng tử hào hoa lắm, với lại nghe nói dân chuyên lý ...rất đẹp trai .

- Mấy cái bạn nói thì mình chả dám nhận đâu, mình chỉ dám nói là học chuyên lý là vui nhất, quây nhất trường nhưng bạn bè sống rất tình cảm.

- Thế coi như là bạn của nha rồi nha, bạn có Y!m không? Y!m của mình đây lykute***

- Ok, vậy mai mình add, vậy mình đi ngủ đây, à quên, chúc bạn năm mới vui vẻ.

- Uh, chúc mừng năm mới.

Thế đấy, cuộc đời mình sao mà dính phải con gái nhiều thế, hết con bạn thân, kẹo mút, baby, giờ thêm 1 bé lý không biết mặt mũi ntn nữa. Nhưng mà cũng xác định luôn là xinh xinh thì kết bạn, còn cá xấu thì next. Cha ông ta lại đúng, phải chọn bạn mà chơi thôi.

Những ngày sau đó tôi thật sự cảm thấy choáng bởi cái mật độ nhắn tin kinh khủng của Ly. Đang ngồi học thì nhắn tin hỏi bạn đang học gì đấy, mình nhờ làm cái bài tập lý này chút, đôi lúc dở hăm gửi cho cái đề pascal rồi nhờ tôi nhắn lại câu lệnh để đánh. Nói thật bây giờ tự học nhiều về C, C++ mới biết được chút ít về lập trình chứ hồi đó pascal đúng là ác mộng, lớp được mấy đứa biết chút ít thì kiểm tra toàn đưa USB đi, thằng nào làm xong thì cóp lại share cho anh em trong lớp, vì thế mà điểm tin lúc nào cũng chót vót, có mấy thằng chả biết gì mà toàn 9 phẩy.

Lại nói về Ly, trưa, tôi vừa mò mặt về nhà thì nhận được tin nhắn: "Bạn ăn cơm chưa? hôm nay bạn ăn ở đâu?" Tôi đang học thì "Bạn sắp đi ngủ chưa, bạn thức khuya thế?" "Bạn định thi trường gì vậy?". Nói tóm lại là nó rất rảnh, nhiều tin nhắn đến độ nhiều lúc chả buồn rep nữa, nhưng thế cũng đâu có yên, 1 lúc sau lại có tin nhắn đến:

- "Sao bạn không trả lời vậy?" Mình đang buồn lắm?"

- Sao lại buồn, mình nói cái này bạn đừng giận, tình mình hay nói thẳng, sao bạn nhắn tin nhiều thế, học đi, 12 rồi đấy.

- Mình sắp đi du học rồi, mình đang phân vân không biết nên đi hay ở nhà, bố mẹ muốn mình đi, nhưng mình sang bên đó, lại là con gái nữa biết sống như thế nào. Với lại sắp phải xa bạn bè nữa, mình sang đó chắc không kiên lạc được với bạn nữa rồi, chắc nhớ bạn lắm đấy.

Đúng là kiểu con nhà có điều kiện đây mà, sống sung sướng quen rồi nên không chịu được 1 tí mệt nhọc. Người ta thì mơ cũng không được, mình thì được rồi lại chả buồn đi. Mà đi thì cứ đi, nhớ mình là ý gì vậy-tôi nghĩ thâm, thôi khuyên nó đi cho rảnh nợ.

- Theo mình thì bạn nên đi bạn ạ, mình muốn lắm cũng không được đây này, sang đó rồi bạn sẽ trưởng thành hơn. Sống trong 1 môi trường mới, 1 xã hội mới thì sẽ được mở mang kiến thức rất nhiều. Với lại, đi du học sẽ rất có tương lai.

- Mình cũng biết vậy nhưng mà vẫn thấy buồn lắm.

- Thôi đừng buồn nữa, phải vui lên mới phải, lúc nào đi thì nhắn mình tiếng, hehe.

Sáng đến lớp, đưa chuyện Ly ra hỏi mấy thằng trong lớp, hỏi nó như thế là ý gì.

- Nó đang tán mày đấy?

- Diên à, biết gì nhau đâu mà tán?

- Chẳng có đứa hăm nào lại đi nhắn suốt ngày thế đâu. Tốt nhất là mày nên tìm hiểu kĩ nó xem, tao không nghĩ nó ở HN đâu.

Tối..... lên Y!m, đăng nhập ản, thấy nick ly sáng, đúng rồi vào blog nó xem, thế là mò vào ngay, nhưng chả tìm được thông tin gì ngoài mấy bài viết vớ vẩn. Thử Search nick nó trên google xe... Đây rồi, 1 loạt thông tin hiện ra, đúng là google thần chú vô địch thiên hạ, hỏi gì cũng viết. Tên đầy đủ ***** Ly, học ở Xyz, quả đúng rồi.

Trời, có 1 bài báo nói về nó sao?

Không thể tin nổi.....

Ly từng thi Miss ở trường và là 1 người rất nổi tiếng....

24. Chương 24

1 cảm giác kinh ngạc bao trùm lấy tâm trí tôi, không thể ngờ Ly lại là 1 người đặc biệt đến vậy, nhưng trong thâm tâm tôi vẫn hiểu mình ở đâu, và mình đang làm bạn với ai. Đằng sau 1 vẻ bề ngoài xinh đẹp ấy lại là 1 con người thật đáng thương, bạn bè rất nhiều mà không có được niềm vui, luôn sống trong 1 sự cô độc và 1 vỏ bọc do cô ấy tự tạo ra. Mặc dù ban đầu có hơi ngờ ngợ nhưng đến lúc này tôi tin cô gái nổi tiếng ấy chính là Ly, người mà tôi cố ruồng bỏ vafcamr thấy khó chịu, tất nhiên, khi đã biết Ly thật ra là ai thì tôi cũng thay hẳn thái độ với cô ấy. Nhưng dù sao vẫn phải hỏi cô ấy, tại sao lại giấu mình như vậy. Đành nhắn tin hỏi vậy :

- Hey Lily đang làm gì đấy?
- He, hôm nay tiến bộ nha, tự đứng nhắn tin hỏi thăm Ly. Đang nghe nhạc với lướt web thôi.
- D có cái này muốn hỏi, ly trả lời thật nha? Đã là bạn rồi thì đừng giấu nhau chuyện gì ok?
- Uh, chuyện gì mà có vẻ quan trọng nhỉ.
- Ly từng đi thi miss đúng không.
- Làm sao D biết được ???
- Ly nghĩ con trai lớp lý gốc ghêch lắm à?
- Không, nhưng Ly nghĩ chuyện đó không quan trọng lắm nên không nói.
- Chuyện đó không quan trọng à, hay thật.
- Đúng, chuyện Ly thật ra là ai có liên quan gì đến việc Ly kết bạn với D. Với lại D có bao giờ hỏi đâu, chẳng lẽ tự đứng Ly đi kể thế à.
- Uhm, Ly nói đúng, nhưng mình thật sự shock khi biết thân phận thật của Ly đấy.
- Ly muốn tìm 1 người bạn chơi với Ly bởi vì quý mến con người Ly chứ không phải vẻ bên ngoài của Ly D hiểu không, nên Ly không muốn nói ra chút nào. Những người bạn xung quanh Ly học sống giả lắm, đằng trước thì tươi cười, đằng sau thì họ nói xấu, chỉ muốn lợi dụng nhau thôi, nên Ly chán phải gặp họ.
- D hiểu rồi, xin lỗi đã hơi quá lời.
- Vậy ta vẫn là bạn chứ.
- Uh, tất nhiên rồi.

Ngày hôm sau đến lớp, kể xong đĩa cùng bàn đĩa nào cũng mất chữ O mồm chữ A, không đĩa nào tin. Mà thôi kệ, tin hay không tùy bọn nó. Chuyện này có nên kể với baby không nhỉ, kể xong không khéo em ý ghen lên ấy chứ . Mà sao dạo này rủ baby đi chơi khó thế, lúc nào cũng em bạn học mất rồi, mà em thì chả bao giờ dám rủ mình đi cả, thôi kệ, chiều phải gặp em mới được.

Chiều.....

- Chào vợ !
- Thôi đi anh, ai là vợ anh, đừng giận vợ nhá.
- Thì là vợ tương lai được chưa.
- Tương lai ai mà biết được.
- 10 năm nữa anh sẽ cười em mà, hehe, anh xem bói rồi.
- Gì cơ, xem ở đâu?
- Anh tự xem chứ đâu.
- Thế mà cứ tưởng, ai chứ anh bói thì em đảm bảo trệt 100%
- Đó là em chưa biết tài nghệ của anh rồi.

- Thế thì thử bói xem em sắp đi đâu xem nào?
- Em sắp đi đâu à? Đi chơi với anh chứ đi đâu. Nói xong kéo em đi luôn, để em chẳng kịp phản đối.
- Đây, thấy anh bói đúng không?
- Xi..., đúng là cái đồ vũ phu, kéo người ta giữa trường thế đây....
- Anh ơi, em đói, trời lạnh mau đói?
- Đi ăn chân gà nướng đi.
- Yeah
- Xi..., đúng là cái đồ háu ăn.
- Ai cho anh nhái giọng em đấy.
- Anh thích thế đấy.

Hóa ra baby lúc cần cũng đành đá lăm đấy chứ, cãi với em nó chẳng nổi, tôi lúc nào cũng bị đuối lí. Thế cũng tốt, khỏi bị bắt nạt. Chứ ngây ngô như kẹo mút thì sau này em nó chắc khổ lắm, suốt ngày bị bắt nạt thôi. Nghĩ lại mình vẫn chưa làm gì để chuộc lỗi lần trước với em nó. Đúng rồi mình sẽ mua tặng cho em 1 cái khăn quàng, kẹo mút rất thích quàng khăn, mua khăn cho nó chắc nó sẽ vui lắm. Thế là ăn xong rửa baby đi chọn khăn, để thử xem baby có biết ghen không? Kì lạ thật, nó tỏ ra rất hào hứng mới chết chứ.

- Đây, cái này đẹp đấy, màu rất phù hợp với H.
- Em thích thì lấy nó vậy, mà khoan đứng đây chờ anh 1 tí.

Nói xong tôi chạy vọt sang hàng bên mua cho baby 1 con gấu bông khá to, màu trắng, nhìn khá, quay lại tặng em. Baby ngạc nhiên lắm, cả rất vui, thấy em vui là tôi hạnh phúc rồi, tôi hiểu cái cảm giác đó chứ, chẳng lẽ tôi mua quà cho 1 người con gái khác mà lại không tặng gì cho em.

- Cảm ơn nhiều lắm lắm ý. Anh làm em bất ngờ quá!
- Không có gì, em vui là được rồi, hi.
- Tưởng anh không nhớ đến em nữa chứ.

Hóa ra em cũng để ý chứ không phải chẳng có ý kiến gì, thế là tốt rồi, làm mình cứ tưởng....

- Anh này, em muốn nói với anh cái này.
- Hả, gì em
- Ừ ừ xí, em có điện thoại.... chết rồi, anh ơi, chở em về nhà cái, có việc gấp anh ạ.
- Uh, mà em định nói gì vậy?
- Thôi để khi khác anh ạ.

Chiều tối..... ngồi nghe nhạc

Tôi tình cờ phát hiện ra..... 1 sự thật không thể chấp nhận, 1 kẻ hờn nhỏ đã phá hỏng tất cả kế hoạch. Tôi cảm thấy nực cười cho bản thân mình..

25. Chương 25

Ngồi lặng đi 1 lúc để bình tĩnh lại, mịa mai thay, chính mình đã tự huỷ hoại mình cơ mà, không thể ngờ được mình lại bị lừa dối 1 cách quá dễ dàng như vậy... Nếu thích đóng kịch thì cả hai ta cùng đóng nhé....

1 buổi chiều đầu năm mới, tôi ngồi cạnh chồng sách vở cao ngợp mắt, đầu đau như búa bổ, tôi ghét cái kiểu thời tiết mưa ngâu như thế này, làm cho trời đã lạnh lại còn ẩm ướt. Thế nhưng bây giờ đâu, đầu tôi nóng như lửa, tim tôi đau. Và tôi phải mò lên giường nằm cho đỡ mệt. Tối..... tôi đang mê man trong cơn sốt, tỉnh dậy thì mẹ đã ngồi cạnh, hóa ra tôi đã thiếp đi từ chiều, đến bây giờ mới tỉnh dậy. Người toát mồ hôi

nhưng không dám mở chăn ra, vì quá lạnh. ! cảm giác khó chịu đang lan dần khắp cơ thể. Cánh tay yếu ớt cổ mòm lẩy công nước vì người khô như héo. Tôi ốm.....

Ngày sau đó tôi không thể đi học, cứ nằm liệt giường vậy, hóa ra tôi bị sốt phát ban, người đầy những mẩn đỏ. Mà không chỉ có tôi, trong lớp cũng có vài đứa phải nghỉ, hóa ra là đứa nào lây cho tôi rồi. Mẹ phải gọi người đến chuyển ấy chai đạm mới đỡ hơn. Đúng là mẹ lúc nào cũng nhất. Đã bị phát ban thì phải kiêng gió kiêng nước, vì vậy tôi phải nghỉ đến 3 ngày mới có thể đi học được, nằm ở nhà chán không gì bằng. Có tin nhắn, là kẹo mút nhắn tin cho tôi.

- Anh trai ơi, anh ốm à, thương anh trai quá, :(
- Uh, anh bị lên phát ban, ốm tí thôi mà, em đừng ốm là được, nhớ mặc ấm vô nha.
- Hix, anh ốm thế không đi học được sao không nói với em :(.
- Thì cũng có nặng đâu, nói lại làm người khác lo lắng, mà sao em biết.
- Anh Đ nói với em, hôm qua em gặp anh ấy ở căn tin.
- Thế à, hì, anh sắp khỏi rồi, mai mốt là đi học được thôi mà, còn phải đi học để bày cho em học nữa chứ, tuần trước không học buổi nào rồi.
- Không sao đâu, anh ốm thì cứ nghỉ cho khỏe rồi đi học anh ạ, còn chuyện đó là chuyện nhỏ mà.
- Uh, mà khăn anh tặng có đẹp không?
- Hì, đẹp lắm, cảm ơn anh trai nhiều nhiều nha,hehe, có anh trai sướng thật, biết thế em kiếm 1 ông anh trai từ lâu rồi, ngày nào em cũng quàng đi học đấy.
- Thế thì được rồi, cũng khuya rồi, học chút nữa rồi đi ngủ sớm đi em.
- Em biết rồi, ngủ ngon nha anh.
- Uh.

Nhắn tin với kẹo mút xong tôi cũng định đi ngủ nhưng có ngủ được đâu, ngủ cả ngày rồi. Đánh lời sách vở ra đọc vậy, nhưng lúc ốm đau như thế này mới cảm thấy mình thật yếu ớt, chân tay cứ bủn rủn, đầu óc trống rỗng, đọc mà chả vào được cái gì, thôi đành lên giường vậy.

12h đêm, có 1 cuộc gọi đến, là của Ly, cầm điện thoại trên tay mà ngáp ngừng không biết nên nghe hay không, vì giờ cũng khuya rồi, với lại tôi không quen nói chuyện điện thoại với người lạ lắm. Bấm nút từ chối rồi nhắn tin lại.

- Bây giờ khuya rồi, D không nghe điện thoại được đâu.
- Nghe 1 chút thôi được không, Ly đang khóc...
- Alo
- uh, D đây!
- Tôi nghe thấy tiếng khóc bên kia đầu dây
- Được rồi, nín khóc kể D coi có chuyện gì.
- Bà ngoại Ly ốm nặng lắm, bố mẹ ly hồi nãy nghe tin đi về cả đêm rồi, bây giờ Ly ở nhà 1 mình vừa sợ vừa lo cho bà lắm.
- Ly đóng hết các cửa nhà chưa.
- Ly đóng hết rồi.
- Vậy được rồi, nghe D nói này. Bây giờ Ly ngừng khóc, bình tĩnh lại được không.
- Uh, hix hix.

- Bà ly ồm, D biết Ly rất lo cho bà, nhưng khóc không giải quyết được chuyện gì cả, mình lo cho bà, thương bà thì để trong lòng là bà biết mà.
- Nhưng Ly sợ lắm, Ly không thường xuyên được về thăm ông bà, lỡ mà không được gặp bà lần cuối thì.
- Đừng nói gở thế nữa. Bà ly sẽ khỏe lại thôi. Ông bà già rồi nên những lúc ở bên ông bà thì cố gắng báo hiếu cho ông bà, làm ông bà vui, không kéo sau này lớn lên rồi sẽ hối hận lắm. Bây giờ cứ mong bà sẽ khỏe lại rồi khi nào có dịp gần nhất thì về thăm bà, như thế là biết thương bà rồi.
- Ly hiểu rồi, cảm ơn D.
- Uh, không có gì, ta là bạn mà.
- Xin lỗi vì gọi điện cho D lúc này, thật sự Ly không còn biết gọi cho ai nữa.
- Uh, không sao, D hiểu tâm trạng của Ly lúc này mà.
- Cảm ơn D nhiều.

Tắt điện thoại, tôi khẽ mỉm cười.....

Hôm sau đi học, hóa ra trong lớp có dịch lây lan nặng hơn tôi nghĩ, hơn nữa lớp phải nghỉ vì phát ban, thành ra lớp trống vắng hẳn, thầy cô đến cũng chỉ cho ôn lại bài chứ không dạy bài mới vì sợ những đứa nghỉ không được học. Còn 1 số tiết thì được ngồi chơi.

- Hôm qua con bạn mày sang hỏi thăm mày đấy. Thằng này sướng thế, nghỉ ồm cái là bao nhiêu em hỏi. Thằng Đ nói.
- Bạn nào.
- Con bạn thân mày ấy.
- À thế à, uhm, tao biết rồi. Hôm qua lớp nghỉ nhiều không mày,
- Hôm nay nghỉ thêm 5, 6 đứa, chúng nó lây nhau cả.
- Sao mày không bị lây?
- Tao bị từ hồi nhỏ rồi, bị rồi thì không bị lại nữa.
- Tao cũng từng bị phát ban rồi mà vẫn lây đấy.
- Đó là vì mày yếu như con sên, chứ khỏe như tao thì sao bị được, hehe.

Buổi học trôi qua nhanh chóng, tôi đạp xe về nhà, mặc dù trong người vẫn thấy hơi mệt vì ốm liệt mấy ngày nhưng cũng lướt được về đến nhà, sáng quên điện thoại nên không hỏi được con T, vào phòng lục điện thoại thì thấy 1 tin nhắn, từ 1 số lạ, sắc mùi nặc danh và.... đe dọa

” Nếu mày muốn yên ổn thì tốt nhất tránh xa em M ra”

26. Chương 26

Thực sự lúc đọc được tin nhắn ấy cảm xúc đầu tiên của tôi là rất tức giận, thằng điên nào dám nhắn cái kiểu đó vậy. Nó lấy tư cách gì mà nói như vậy. Chắc lúc ày mà thấy nó chắc tôi nhảy vào cho nó mấy đấm vào giữa mặt rồi. Vài phút sau, bình tĩnh lại, tôi bắt đầu suy nghĩ cẩn trọng hơn. Tình địch chẳng? Có lẽ thằng đó cũng thích baby, nó đã dám nhắn như thế thì chắc cũng không phải hạng tầm thường. Tôi bình tĩnh nhắn lại.

- Mày là thằng nào đấy hả, tao thích như thế đấy, nếu mày dám thì ra mặt với tao coi mày làm gì được tao.
- Không thấy tin nhắn hồi đáp, hần tít máy rồi, đúng là đồ hèn. Thật sự chuyện này chẳng đáng tôi bận tâm nhưng nó thật sự làm tôi khó chịu, nhất là 1 kẻ dám thách thức tình yên của tôi như vậy. Được rồi, mình sẽ điều tra chuyện này cho rõ ràng, còn baby thì có lẽ không nên nói với em. Chuyện này em biết thì không

hay lắm, cho dù thằng đó có là ai. Tôi đã có được tình yêu của em rồi thì còn sợ cái gì nữa. Chuyện này tôi sẽ tự giải quyết như 1 thằng đàn ông.

Lại 1 đêm trần trọc khó nhắm được mắt.....

- Sáng đến lớp, thằng lớp trưởng chạy vào thông báo đã có điểm thi HSG tỉnh, cả lớp đứa nào cũng có giải, từ khuyến khích đến giải nhất, mấy thằng đội tuyển QG thì chẳng phải bàn nữa, đằng này nhiều đứa tăng tăng cũng nhất, tôi chỉ được có cái nhì, thôi thế cũng được, nhưng mà..... vẫn tức. Thôi kệ, có ai nhớ cái giải này làm gì đâu, à, may ra cộng vài điểm thi tốt nghiệp.

- “Có kết quả rồi, anh được giải nhì, hehe.” Tôi nhún cho baby

- Khao đi, khao đi ngay và luôn anh nhá, hi hi.

- Ờ chiều nhá, rủ cả H đi nữa nha, anh khao cả hai đứa luôn.

- Yeah, nhớ đấy. Chiều học xong chờ em ở cổng trường.

Tôi đi chơi với baby và kẹo mút nhiều rồi, đi ăn uống có, đi dạo có, nhưng đây là lần đầu tiên đi với cả 2 đứa cùng lúc, nên cũng có phần... bối rối.

Chiều, học xong ca toán, chạy ra cổng ngay, hôm nay thầy cho ra hơi muộn tí. Ra thấy 2 đứa đứng đó rồi. Kẹo mút thì mặc 1 chiếc áo khoác màu da cam, nhìn khá xì teen, còn baby thì mặc 1 chiếc áo có mũ sau, phía trước có hình con gấu khá ngộ. 1 ý nghĩ hài hước thoáng qua trong đầu, giả sự phải chọn 1 trong 2 đứa, hoặc đứa này hoặc đứa kia, tôi sẽ chọn ai đây? Nghĩ thế thôi, chứ làm gì có chuyện đó, 2 đứa, đứa nào cũng quan trọng với mình, tất nhiên là baby quan trọng hơn 1 tí xíu. Chợt nghĩ, năm sau mình không còn được gặp 2 đứa thường xuyên nữa mà thấy chạnh lòng.

Kẹo mút: -” Anh muộn thế, làm bọn em chờ mãi”. Kẹo mút mở lời trước.

Tôi: - Hôm nay bị giam không ra được, anh định lên xin thầy ra vì có hẹn với hai em, nhưng mà thế thì thầy không về mất. Được đi chơi với 2 hot girl thế này thì thầy cũng phải ghen ấy chứ.

Baby: - Anh chỉ được cái dẻo miệng là giỏi, nói dối như cuội ấy.

Tôi: - Nói thật mà tin, he he, thế bây giờ đi đâu, anh phải chở ai

Kẹo mút: - Em!

Baby: - Không được, anh phải chở em.

Kẹo mút: - Không chở em là em giận!

Tôi: - Hả?

Baby: - Anh chở nó em nghỉ chơi với anh luôn

Tôi: - Gì cơ, thế thì anh biết chở ai đây, đừng làm khó anh.

Đến lúc này thì hai đứa nó bật cười, hóa ra chúng nó gài bẫy tôi.

Kẹo mút: - Mới lừa tí mà mặt anh tái lên rồi kìa, bọn em đùa đấy, hi hi. Anh lo mà chở M đi, em thì không cần đâu, em tự đi được xe đạp.

Tôi: A, hai đứa này dám trêu anh phải không. Anh cóc cho bây giờ. Thế bây giờ 2 đứa muốn đi đâu?

Baby: Ờ hay, anh mời bọn em mà, sao còn hỏi bọn em phải đi đâu, mà coi chừng hôm nay phá sản đấy nhá.

Tôi: Không thành vấn đề, vậy hôm nay đi ăn KFC + trà sữa nhá.

Baby: Uh, vậy đi thôi anh, không trời tối bây giờ.

Vậy là tôi chở baby, còn kẹo mút đạp xe cạnh bên, thật đúng là khó xử quá, 2 cái đứa này đúng là....

Kẹo mút: - Ồ kìa, anh không ăn à? Anh không ăn bọn em cũng không thấy ngại đâu, hi hi, thế nên anh cứ ăn đi.

Tôi : - Anh oánh cho bây giờ, nhìn 2 đứa ăn là thấy no rồi.

Baby: Kệ anh ý, gọi tiếp đi mày...

Trời, 2 đứa này, suất này là suất thứ 5 rồi, có phải bụng người không vậy, bọn con gái đúng là chúa ăn hàng, ôi tiền của tôi, đau xót quá. Đến bây giờ mới hiểu phải cười trên nỗi đau của... bản thân là như thế nào. Đến khi nào mới thoát khỏi cái kiếp nghèo hèn bây giờ, đến bao giờ đưa 1 em nào đó vào cửa hàng và phán: " Em thích cái gì thì cứ lấy cái đó". Ôi cuộc đời

Đến suất thứ 6 thì dừng lại, gọi ra mà 2 đứa nó chẳng ăn nữa, thế là báo hại tôi phải ngậm đắng nuốt cay ăn hết... Từ nay cách không bao giờ đi chung với 2 đứa này nữa

6 tháng sau.....

- Ngày hôm nay là ngày chia tay trường rồi đấy, bạn không muốn ra mặt gặp mặt mình lần cuối à?

- Ô, D đang nói gì vậy?

- Thôi nào, mình đã đóng kịch cùng bạn khá lâu rồi đấy, đến lúc bạn nên xuất hiện với con người thật đi thôi. Mình đã biết từ rất lâu rồi, nhưng mình chẳng muốn vạch ra sự thật mà thôi. 1 lần nữa, bạn lại đánh giá con trai chuyên lý quá thấp, mình đủ IQ để biết rằng bạn là 1 người trong trường, và mục đích của bạn là gì thì mình không quan tâm ok?

- Mình xin lỗi....

- Bạn không cần phải xin lỗi, ta vẫn là bạn bè, chỉ có điều mình không hề tin bạn 1 chút nào, bởi ngay từ lúc quen nhau, bạn đã không 1 lần thành thật

27. Chương 27

Cái buổi chiều tôi ngồi nghe nhạc và phát hiện ra 1 sai sót trong kế hoạch của người tên Ly ấy, đến bây giờ tôi vẫn không quên. Đầu tiên đó là 1 cảm giác tức giận khi bị lừa dối, nhưng sau đó tôi bình tĩnh lại và suy nghĩ thấu đáo hơn, chính mình đã tự lừa dối bản thân mình cơ mà, chính mình đã ngộ nhận từ trước, chứ có phải cô ấy chủ động nói ra đâu. Có lẽ, cô ấy đơn giản chỉ muốn kết bạn. Đến bây giờ khi viết những dòng này tôi vẫn chưa biết người con gái ấy thật ra là ai, nhưng có 1 điều chắc chắn, cô gái ấy và Miss Ly quen biết nhau, bởi cô ấy biết quá rõ về Ly. Tình cờ thôi, cách đây khoảng 1 năm tôi add fb của Miss Ly thật, có lẽ là họ hàng của nhau, tất nhiên không hề dă động đến chuyện về cô gái giả danh kia. thỉnh thoảng tôi vẫn đọc 1 vài status của cô ấy, và biết được rằng, Miss Ly thật đúng là có quê ngoại của Ly ở thành phố của tôi. Cô ấy có lẽ vẫn đi du học và đang về nghỉ hè ở Việt Nam.

Vẫn phải nói lại về buổi chiều hôm ấy, tôi đọc được 1 bài báo của Ly thì được biết rằng, cô ấy đã đi du học được 3 tháng rồi, nghĩa là không còn ở Việt Nam nữa. Lúc đó, tôi cười, chả hiểu sao lúc đó lại cười, nhưng đúng thật là cảm thấy rất buồn cười. Và cái buổi tối sau đó khi cô ấy gọi điện nói chuyện bà cô ấy bị ốm thì tôi hoàn toàn chắc chắn, bởi, giọng của cô ấy, dù đã cố nhưng không phải giọng đặc trưng của người Hà Nội. Những ngày sau đó tôi vẫn tiếp tục nhắn tin với Ly, nhưng tôi không còn trả lời thường xuyên nữa, thấy thái độ thay đổi của tôi nên cô ấy cũng không còn nhắn nhiều nữa, thỉnh thoảng mới nhắn hỏi thăm vài câu vu vơ. Cho đến ngày hôm ấy, ngày tôi hẹn gặp cô ấy thì cô ấy... từ chối, và sau đó thì mất hẳn liên lạc. Dù sao tôi cũng rất tò mò muốn biết cô ấy là ai, đơn giản vì cô ấy cũng đã từng bước vào cuộc sống của tôi và ảnh hưởng đến tôi không ít....

Một buổi chiều mùa đông, tôi đang nằm cuộn trong chăn lười mớ lý thuyết ra đọc lại thì nhận được tin nhắn của kẹo mút:

- Anh ơi, chiều nay anh ở lại trường học không?

- "Không anh về nhà rồi." Dạo đó tôi thỉnh thoảng vẫn ở lại trường tự học sau ca chiều đến khi đổ đèn mới về.

- Thế à, vậy thôi anh à.

- Sao thế, có chuyện gì à?

- Dạ không, hôm nay mẹ em về muộn nhà không có ai nên em ở lại trường đến khi mẹ đến đón, hôm nay em không đi xe đạp, đang ngồi tự kỉ 1 mình anh à.
 - Sao lại ngồi 1 mình thế? Trời lạnh lắm, em vào phòng học mà ngồi, đừng ngồi ngoài sân trường, bị ốm đấy.
 - Em quen rồi, thích ngồi 1 mình hơn anh ạ.
 - Chờ anh tí, anh đến ngay.
- Không cần phải suy nghĩ nhiều, tôi vụt ra khỏi chỗ, mặc vội 1 chiếc áo khoác, quàng khăn rồi và phóng như bay đến trường, mặc cho kẹo mút nhả tin báo tôi đừng đến, tôi biết đã có chuyện gì đó với em rồi.
- Em đang ngồi ở đâu?
 - Anh đến thật à, em đã bảo đừng đến mà, em đang ở chỗ dãy ghế đá cạnh nhà gửi xe. Chỗ đó cũng gần lớp tôi, tôi chạy đến đó tìm em. Em đang ngồi co ro 1 mình, trường chỉ còn vài lớp còn sáng đèn do 1 vài đứa ở lại học, riêng lớp tôi đã về hết.
 - Anh đến ngồi với em gái cho em đỡ lạnh, chứ ai lại để em ngồi 1 mình như thế này, mà bắt mắt thì sao?
 - Ai dám bắt em, bắt về chỉ tổ tốn cơm thôi. Hì.
 - Em ngồi đây lâu chưa?
 - Cũng lâu rồi. Nhưng mà em quen rồi, ở nhà cũng thường chỉ có 1 mình em, bố mẹ đi làm suốt ngày mà.
 - Ngốc, ở nhà khác, ở trường khác.
 - Trường đẹp thật, em cứ muốn ở đây mãi không muốn về.
 - Uh, ở trường lúc nào anh cũng vui nhất, thỉnh thoảng anh cũng tối mịt mới bác bảo vệ lại nhắc mới chịu về.
 - Nhưng mà anh sắp phải xa trường rồi, chỉ còn 6 tháng nữa thôi. Ngày chia tay em sợ em khóc mất.
 - Có gì mà phải khóc, anh là anh trai em mà, sau này còn gặp nhiều, kiểu gì anh em mình cũng gặp nhau ở HN mà.
 - Em biết nhưng mà nghĩ đến ngày đó vẫn thấy buồn lắm.
 - Thôi nào, có gì mà phải buồn, bây giờ anh đang ở đây mà, ngồi cạnh em đây này, đi đây mà sợ.
 - Uh, nói thật thấy anh đến em vui lắm.
 - Thế à, hì.
 - Lâu rồi em không được gặp anh, dạo này anh cứ ở đâu đâu ấy, chả bao giờ thấy mặt.
 - Đâu có, chắc em không để ý thôi. Anh ngày nào chả đi học
 - Uh, em biết anh bận học mà.
 - Em đang có chuyện gì thì kể cho anh đi.
 - Đâu, làm gì có?
 - Đừng giấu anh, đôi mắt em đang tố cáo em đấy.
 -
 - Em biết anh thích nhất điểm gì ở em không?
 - Cái gì cơ?
 - Đó chính là đôi mắt của em đấy, nó đẹp, lúc nào cũng long lanh, lúc vui cũng chỉ nhìn đôi mắt em là thấy ngay. Giàu 2 con mắt mà....
 - Anh cứ trêu em. Uh, đúng là em đang có chuyện buồn.

- Sao?

- Bố mẹ em cãi nhau anh à. Đạo này em phải nghe bố mẹ cãi nhau suốt, bố em cứ cãi nhau với mẹ là bỏ đi cả đêm không về nữa. Thế nên em sợ phải về nhà lắm anh à. Em... thật sự rất sợ....

-

- Chuyện của người lớn mà em, em đừng lo, hồi trước bố mẹ anh cũng thỉnh thoảng cãi nhau. Sau đó lại làm lành ngay mà.

- “Không khí trong nhà em giờ căng như dây đàn ấy, em nhớ hồi trước lắm. Lúc ấy cả nhà em vui lắm. Lúc em bị mẹ mắng thì bố cứ ngồi trên suốt: ”H bị mẹ mắng à, cố lên con, không cãi lại được mẹ à ” . Lúc nào bố cũng yêu em nhất, lúc nào cũng bên vực cho em, nhưng bây giờ em sợ bố lắm. Bố hay cáu giận vô cớ. Không quan tâm đến em nữa.” Nói đến đây thì em khóc, tôi kéo em lại gần tôi, cho đầu em dựa vào vai tôi, tôi hiểu rằng lúc này em cần 1 bờ vai chia sẻ hơn bất cứ điều gì khác.

- Anh hiểu mà, em đừng buồn nữa, em cứ khóc đi, khóc rồi sẽ giải tỏa được trong lòng. Mọi chuyện rồi sẽ ổn thôi.

Cư tưởng em sẽ khóc hết nước mắt nhưng đột nhiên... em ngừng khóc hẳn, tôi vẫn chưa hiểu chuyện gì thì em nói, 1 giọng nói cực kì hốt hoảng và lo sợ:

- Anh ơi... anh ơi... nhìn kia, đằng kia kia!

- Gì vậy em? Có gì đâu?

- Không.. không... thế nào! Trời ơi. Tôi hét lên. Đó có lẽ là 1 trong những khoảng khắc đáng sợ nhất trong cuộc đời tôi.

Cửa lớp tôi... khóa chặt, nhưng trong lớp đột nhiên sáng đèn, và quạt trần... đang quay. Tôi chạy như điên về phía lớp. Hoàn toàn không có ai trong lớp, vì sao đèn đột nhiên sáng lên, quạt lại quay nữa. Cái gì vậy trời. 1 cơn ớn lạnh sống lưng ập đến, tôi lục lấy chùm chìa khóa trong túi, cuống cuống mở cửa ra, tôi thường ở lại học nên đã cất sẵn 1 chiếc chìa khóa lớp. Mở toang cánh cửa, thật sự tôi không dám bước vào. Kẹo mút sợ quá cứ bám lấy tôi. tôi và em bước vào lớp, không thấy gì hết, lớp trống trơn. Tắt quạt và đèn đi, tôi khóa cửa lại. Rất nhanh, đưa kẹo mút ra cổng, bởi tôi có linh cảm không lành. Chỗ có sáng đèn. Nhìn khuôn mặt em đang thật sự rất hoảng loạn, tôi còn như vậy huống chi là 1 đứa con gái như em.

Và kể từ cái đêm định mệnh này, bao nhiêu sóng gió đã ập đến với cuộc sống tôi, kết thúc những ngày tháng êm đềm của thời học sinh

28. Chương 28

- Anh ơi, em sợ!

- Để anh đưa em về nhà bây giờ nha.

- Không được đâu, mẹ dặn đón em ở trường, em về bây giờ cũng không có khóa cửa.

- Thôi được rồi, anh ở lại với em đến khi mẹ em đến đón vậy. Em đừng sợ, chắc do chập điện thôi. Tôi cố trấn an em, mặc dù tôi biết điều đó là không đúng, trong dãy nhà vẫn có lớp sáng đèn nghĩa là không thể có chuyện chập điện được.

- Nghĩ lại hồi nãy em ngồi 1 mình lâu như vậy, có phải ma không anh?

- “Không phải đâu, em đừng nghĩ đến chuyện đó nữa, em cũng đừng nói chuyện này với ai nhớ chưa.”

- Uh, em hiểu rồi.

Đôi lúc những lời nói dối lại tốt hơn những lời nói thật rất nhiều. Tôi không mê tín, không tin vào sức mạnh tâm linh nhưng tôi tin vào khoa học, và tôi biết rằng hồn người lài có thật, đó chính là 1 dạng năng lượng đặc biệt bức xạ ra khi người ta chết dưới dạng sóng. Đó vẫn là 1 điều bí ẩn với nền khoa học hiện tại. Nhưng mà cuộc sống vốn dĩ như thế, rất nhiều điều chúng ta không thể giải thích. Và 1 điều có thể xảy ra

đó chính là khả năng thay đổi vật chất bằng ý nghĩ, 1 điều không tưởng nhưng hoàn toàn có thể. Tôi cũng đã từng đọc về những điều này nhưng tôi thật sự không dám tin. Không phải ngẫu nhiên mà con người lại biết đến 1 thế giới gọi là tâm linh như vậy, đó là cả 1 quá trình, và tất nhiên những điều bí ẩn thì người ta luôn cho rằng đó là do ma quỷ gây nên.....

Tôi không biết đây có phải là 1 điềm báo gì đó hay không nhưng quả thật nó làm tôi sờn da gà khi nhớ lại mình đã ngồi học 1 mình trong căn phòng đó rất nhiều lần.

- Để em gọi ẹ đến đón sớm, để anh còn về nữa chứ, cũng muộn rồi mà.
- Uh. Cố gắng nói mẹ đến càng sớm càng tốt, hôm nay quả thật không nên ở lại đây chút nào.
- Vâng ạ,
- Này, về em cố gắng anh đừng nghĩ đến chuyện hồi nãy nữa nhé, coi như không có đi, được không?
- Được ạ, anh về cẩn thận nha. Mẹ em sắp đến rồi.

Tôi để em lại về trước, không mẹ em lại thấy tôi thì không ổn chút nào.

Đang đi trên đường thì tôi nhận được tin nhắn, lại là số nặc danh đó.

- Mà cũng biết bắt cá hai tay nhỉ? Ha ha!
- Mà là thằng nào? đồ hèn, có giỏi mày ra mặt đi.
- Muốn gặp tao thì quay lại trường mày đi.

Trời! thằng khốn đó đang ở trường, kẹo mút cũng ở đó, không biết mẹ em đã đón chưa. Tôi hoảng sợ thật sự, bấm số gọi cho kẹo mút. Không nghe máy, kẹo mút em đang ở đâu? Nếu nó mà dám đụng đến kẹo mút thì.... Gọi lại lần nữa, rất lâu sau kẹo mút mới nghe máy, nghe thấy giọng em tôi mới thở phào:

- Anh ạ!
- Em đang ở đâu?
- Em đang ở trên xe ô tô, mẹ em đến đón rồi.
- Phù, vậy thì ổn rồi.
- Có chuyện gì hả anh?
- Hả, à không có chuyện gì đâu? Anh hỏi thế thôi.

Tôi quyết định quay lại trường để gặp thằng khốn đó, ba mặt 1 lời xem nó dám làm gì.

- Mày đúng hẹn nhỉ? Thoạt nhìn tôi thấy đó là 1 thằng khá đô con, nó to bằng tôi, nhìn rất gầu.
- Mày là ai?
- Là ai không phải việc của mày?
- Tao là người yêu của M đấy, mày làm được gì thì làm tao coi.

- Ha ha, hôm nay đến đây tao cảnh báo mày lần cuối đấy, mày còn dám tơ tưởng đến nó thì đừng trách tao, 1 khi tao đã nhắm ai thì thằng khác dám đụng đến thì đừng có trách tao vô tình.

Máu nóng nổi lên, mắt tôi long sòng sọc, giá như ngày thường thì tôi cũng không mất bình tĩnh thế này đâu, nhưng hôm nay quả thật với những gì đã trải qua, muốn bình tĩnh cũng không thể.

Tôi xô nó vào tường, kéo cổ áo nó lên:

- Mày dám làm cái gì tao, tao đố mày đấy!
- Nó đẩy ra, đỉnh đâm vào mặt tôi nhưng tôi lùi lại kịp, chỉ trúng vào vai, cú đâm đó làm tôi mất đà, đợi nó tiến lại gần tôi lao vút đến làm 1 cú đâm vào thái dương, thằng đó đổ ập xuống đất, chạy lại bồi thêm 1 phát vào hông, tiếp theo định làm thêm vài cú song phi nhưng may mà kiềm chế được, nó đau quá chỉ biết hươ tay hươ chân tự vệ. Chỉ mặt vào thằng đó tôi hét lên:

- Đây là bài học cảnh cáo ày đây! Đừng xuất hiện trước mắt tao 1 lần nữa

Nói rồi tôi đi thẳng... đó có lẽ là 1 trong những sai lầm lớn của tôi, chỉ 1 phút giây thiếu kiềm chế mà mở màn cho 1 cuộc trả thù không khoan nhượng...

29. Chương 29

Cuộc đời với tôi lúc đó có lẽ chỉ toàn màu hồng, tôi sống 1 cách quá ngây thơ và không hề nghĩ nhiều đến những hậu quả mà mình gây ra, lúc nào cũng cho rằng mọi việc đều có thể giải quyết 1 cách êm đẹp. Thế nhưng mọi chuyện đâu đơn giản như vậy, và tôi biết chuyện gì phải đến rồi cũng sẽ đến.....

Tôi gặp kẹo mút vào buổi chiều sau đó, cảm thấy có quá nhiều khúc mắc trong lòng tôi tâm sự hết với em.

- Hôm qua anh đã đánh người H ạ.

- Hả, sao cơ, sao anh lại làm vậy? Có phải hôm qua lúc anh gọi cho em không? Có chuyện gì vậy anh? Em không tin anh lại như vậy.

- Là chuyện về M em ạ?

- M làm sao? Sao M lại liên quan đến chuyện này?

- Có 1 đứa nào đấy thích M, hấn liên tục nhắn tin đe dọa anh phải bỏ M? Hôm qua anh đã gặp nó ở trường. Ngay lúc anh gọi điện cho anh gọi cho em đấy. Lúc biết nó ở trường và không biết em đã về chưa, anh đã rất sợ nó sẽ làm gì em. Rồi anh quay lại gặp hấn, không thể kiềm chế trước cái kiểu đe dọa của hấn, anh đánh hấn H ạ. Anh chắc rằng hấn không học ở trường mình. Và anh chắc chắn hấn sẽ trả thù.

- Trời, không ngờ anh lại là người như vậy, sao anh không kiềm chế lại, sao anh lại hành động ngu ngốc như vậy.

- Lúc đó thật sự anh không thể kiềm chế H ạ.

- Sao anh lại nói chuyện này với em, anh định phá hỏng hình ảnh của anh trong mắt em ạ.

- Không, anh thật sự không biết nên làm như thế nào bây giờ, anh thật sự đang rất bối rối. Anh muốn tâm sự với em.

- Sao anh không đi nói với M ấy? Sao lúc nào cũng là em? M mới là người yêu anh cơ mà.

- Đừng nói thế em, em là em gái anh mà. Vì thế anh mới cần 1 lời khuyên từ em.

- Em muốn nghe lời khuyên thật lòng của em không?

- Uh, em nói xem.

- Anh đừng thích M nữa, hãy bỏ nó đi, thế là mọi chuyện sẽ tốt đẹp.

- Anh không ngờ em lại nói những lời như vậy. Em nói thật lòng mà thế hả.

- Em đã nói trước rồi mà.

- M quá quan trọng với anh, anh yêu nó và không bao giờ xảy ra đâu.

- Trước giờ vẫn vậy, trong mắt anh luôn chỉ có mỗi mình M mà thôi. Vậy em thì sao?

- Em là em gái anh mà, chẳng liên quan gì đến M.

- Nếu phải chọn em và M thì anh sẽ chọn ai? Anh nói đi !

Cái câu hỏi đó, cái câu hỏi mà tôi sợ nhất ấy, bây giờ đã trở thành hiện thực, sao thế hả kẹo mút, em luôn có 1 vị trí quan trọng trong cuộc sống của em mà.

- Anh, thật sự không thể trả lời câu hỏi này. Em đừng trẻ con như vậy.

- Ờ đúng vậy, em trẻ con, em ngốc nghếch đấy, em không thể như M và sẽ không bao giờ có thể bằng nó.

- Em đừng so sánh như thế? Em và M đều rất quan trọng với anh em hiểu không?

- Vậy anh cho em 1 trả lời đi? Anh sẽ chọn ai?

- Được, nếu em đã muốn biết, anh sẽ chọn M đấy, anh sẽ chọn người không hỏi anh câu hỏi ngu ngốc này.

Kẹo mút lặng người đi, nét mặt không hề biểu lộ cảm xúc gì chỉ có nước mắt lăn xuống má em, tôi chỉ biết đứng lặng như thế, không biết nói gì, tôi chỉ biết đứng nhìn em khóc, thân hình nhỏ bé của nó như đang run lên vậy. Kẹo mút nói, giọng nó lạc hẳn đi:

- Vậy làanh chọn nó, tại sao vậy hả D...., em gặp anh trước nó cơ mà, anh có biết.... em đã rất khó khăn khi lần đầu bắt chuyện với anh không?. Anh có nhớ cái buổi sáng mùa đông anh gặp em không? Em đã cố tình chặn xe anh lại đấy, anh biết vì sao em lại dám làm vậy không hả? Sao anh lại đối xử với em như vậy hả D? Em nhìn sai người rồi! Anh thật là tệ!

Tôi chỉ biết đứng lặng như vậy, cố gắng không bắt gặp ánh mắt của em, bởi nếu thấy nó, tôi sợ sẽ không cầm lòng được mắt.

- Anh đã có sự lựa chọn của anh, và em cũng sẽ có sự lựa chọn của em? Từ nay chúng ta không còn là anh em nữa! Xin anh đừng làm phiền em nữa.

Nó bỏ đi, tôi nín thở nhìn nó lại:

- H, đừng thế mà em?

- Thả tay em ra! Nó hét lên, trong đôi mắt ấy, đôi mắt đẹp như thiên thần ấy bây giờ chỉ có sự đau đớn và thù hận. Tôi đã làm gì thế này.

- Đừng mà H, anh xin lỗi!

- Xin lỗi ư, anh lúc nào cũng chỉ có câu đó mà thôi. Từ nay, tôi xin anh đấy, hãy bước ra khỏi cuộc đời của tôi. Xin hãy để tôi yên!

Nỗi đau.... sự thất vọng.... sự tức giận..... sự hận thù..... tình anh em, tất cả.... đã cuốn trôi đi theo những giọt nước mắt của em trong buổi chiều hôm ấy, từ nay..... tôi đã không còn đứa em gái bé bỏng nào nữa...

30. Chương 30

Tôi cứ nghĩ Baby không thể biết chuyện tôi đánh người, hóa ra, baby biết thằng đó, và chính thằng đó đã nói với em. Thằng đểu! Baby hẹn gặp tôi để nói chuyện.

- Sao anh không kể chuyện cho em biết.

- Anh nghĩ em không biết thì tốt hơn? Sao lại quen loại người như nó?

- Không, anh ấy nhắn tin làm quen với em lâu rồi, em cũng chỉ trả lời cho có lệ vậy thôi. không ngờ anh ta lại dám làm vậy, từ nay em sẽ cắt đứt hẳn với loại người như thế.

- Hì, nghe em nói thế là anh thấy vui rồi.

- Nhưng mà anh này, anh làm thế em thấy áy náy lắm, từ sau anh đừng đánh nhau nữa nha. Cứ đánh nhau nữa là em nghỉ chơi với anh đấy, hì hì,

- Uh, cũng tại lúc đó anh nóng giận quá thôi. Tại nó cứ suốt ngày nhắn tin khiêu khích, lại còn đòi cướp em của anh nữa chứ

H có chuyện gì rồi anh ạ. Anh thử hỏi nó xem? Sáng nay đến thấy 2 mắt nó sưng húp lên, hình như nó khóc.

- “Thế à, anh cũng không biết.” Tôi nói dối, bởi vì tôi cũng không biết phải nói thế nào với em bây giờ.

- Hôm nay em rảnh, anh đưa em đi đạp vịt đi .

- Thích đạp vịt thế cơ à? Uh thì đi.

- Còn mấy tháng nữa là anh chia tay trường rồi nhỉ? Đến lúc đó không biết có gặp anh nữa không.

...Nghe baby nói vậy, tôi nhớ lại có lần “kẹo mút” đã hỏi tôi câu này. Đền bây giờ tôi vẫn không dám tin kẹo mút đã không còn liên quan gì đến tôi nữa.

”- Trường đẹp thật, em cứ muốn ở đây mãi không muốn về.

- Uh, ở trường lúc nào anh cũng vui nhất, thỉnh thoảng anh cũng tối mịt mới bác bảo vệ lại nhắc mới chịu về.

- Nhưng mà anh sắp phải xa trường rồi, chỉ còn 6 tháng nữa thôi. Ngày chia tay em sợ em khóc mất.

- Có gì mà phải khóc, anh là anh trai em mà, sau này còn gặp nhiều, kiểu gì anh em mình cũng gặp nhau ở HN mà.

- Em biết nhưng mà nghĩ đến ngày đó vẫn thấy buồn lắm.”

- Nay, anh sao vậy sao cứ ngẩn ngẩn ngơ ngơ vậy? Tiếng nói của baby làm tôi như sự tỉnh.

- À, không có gì, thi xong anh đến nhà em chở em đi chơi mà, lo gì he he.

- Uh, nhưng năm sau chắc không gặp được nữa rồi.

- Không sao, tết và hè anh sẽ về. Chỉ cần em đừng thay lòng là được .

..... Em không nói gì nữa, 2 đứa đều có những tâm sự riêng, và cứ để dòng thời gian trôi theo dòng nước vậy. Những lúc không gian yên tĩnh như thế này, ta mới có thể thả lỏng thư thái, quẳng hết đi những phiền muộn, lo âu. Hình như mùa đông sắp qua và mùa xuân đang về, khoảng khắc giao mùa này có lẽ là 1 trong những kỉ niệm đẹp nhất còn lại của tôi..

Buổi chiều hôm đó có lẽ là sẽ là 1 buổi chiều bình thường như bao buổi chiều khác, ngoại trừ sự viếng thăm của 1 vài vị khách không mong đợi...

Tan ca, lớp ra khá muộn, tôi và thằng Đ đang định đi mua 1 ít dụng cụ chuẩn bị cho buổi giao lưu của riêng khóa 12, do chỉ học sinh tự phụ trách và tổ chức. Ra khỏi cổng trường thì gặp 7,8 thằng đứng chực sẵn, trong đó có cả thằng mà tôi đã đánh. Tôi và thằng Đ đã có dự cảm không lành chút nào.

- “Lại đây nói chuyện với bọn tao chút nhỡ”

Tôi không nói gì, bước lên vài bước sau đó ngoảnh lại, nháy mắt ra hiệu với thằng Đ. Nó hiểu ý ngay, quay đầu đi về lớp để gọi anh em ra hỗ trợ. Còn lại 1 mình tôi và lũ côn đồ..... Chúng đưa tôi lên xe và chở lại 1 góc khuất cách trường không xa lắm để ” nói chuyện”

- Mày cũng được đấy thằng ôn, mày biết mày đã động vào ai rồi đâu. Thằng to nhất có vẻ là cầm đầu nhóm này mở lời.

- Tao động vào thằng nào thì sao?

- Q, có phải thằng này hôm trước đánh mày không?

- Chính là thằng khốn đó đấy.

Thằng cầm đầu ra vẻ thân thiện, vỗ vỗ lên vai tôi.

- Bọn mày muốn làm gì thì làm đi thử đừng nhiều lời.

- To gan nhĩ. Bây giờ tao nói thế này cho nó vuông, hoặc là mày sẽ như đòn hôm nay, hoặc là mày quỳ xuống xin lỗi thằng Q, bọn tao sẽ tha.

Hai mắt tôi trừng lên nhìn bọn nó, bàn tay nắm chặt lại, chỉ muốn xông lên đánh cho bọn nó 1 trận. Nhưng lúc này mình phải khôn ngoan, bọn nó đông, mình chống cự có khỏe đến đâu cũng vô ích. Giây phút đó có lẽ là giây phút nhục nhã nhất mà tôi từng có. Tôi buộc lòng phải làm theo bọn nó, đang từ từ quỳ xuống thì.

- Bóp ! 1 cú đấm như búa bổ của thằng cầm đầu vào mũi của tôi, máu đã chảy.

- Tiếp tục là liên tiếp cú đá vào mạng sườn, tôi cảm tưởng như mình không thể thở nổi nữa, chỉ ôm bụng, không kêu gào 1 tiếng, 2 răng nghiến chặt. Tưởng chừng như sẽ tiếp tục nhận được những cú đấm ân huệ của bọn nó thì bỗng...

31. Chương 31

Mấy đứa lớp tôi biết tin đã bủa đi tìm, thấy tôi bị đánh, 10 đứa liền chia làm 2 hướng thành thế gọng kiềm bủa vây đến. Lũ còn đồ thấy có cứu viện định tẩu tán chạy thì ngay lập tức thằng Đ làm liền 2 cú song phi vào thẳng cằm đầu, nó ngã vật ra. Cường đen tiến đến từ phía sau làm 1 cú đấm vào đầu 1 thằng khác, mấy thằng kia đáp trả lại ngay. Thằng Đ bị 1 thằng trong bọn nó đè xuống nhưng làm sao có thể đè con trâu rừng của lớp tôi. Đ quật lại nó 1 tay đè lên cổ, tay còn lại đấm liên tiếp, nhưng Đ lại bị 1 thằng khác trong nhóm bọn chúng xô ra để cứu đồng đội. Thế nhưng đâu có dễ như thế, đã động vào 1 thành viên của lớp lý thì coi như đã tuyên chiến với các thành viên trong lớp. Thằng Tuấn Béó nhảy đến đá thẳng vào 1 thằng khác, ôm lấy nó đấm tới tấp. Tôi vừa kịp hoàn hồn, tiến lại liên tiếp trả lại thằng cầm đầu 3 cú đá, 2 cú đấm thuận tay và 1 phát vào bụng. Mặc dù nhân vật chính của truyện không bao giờ gây sự với ai để đánh nhau nhưng khi máu điên đã nổi lên, độc giả có thể cảm nhận được sự tàn độc máu lạnh của con người này, anh không hề nương tay cho bất kì ai. Anh liên tiếp hạ gục 1.... rồi 2 rồi... 3 đối thủ trước sự trợ giúp của bạn bè.

Bọn chúng không thể, hay nói đúng không dám chống cự bởi chúng tôi đông hơn và khỏe hơn, không chỉ có những thằng con trai trong lớp mà một số người anh em ở lớp khác cũng đến trợ giúp và gió đã đảo chiều, bọn chúng đã quỳ xuống xin tha.. Còn hứa sẽ không còn dám xuất hiện trước mặt chúng tôi nữa. Một vài anh em quá khích còn muốn bồi thêm vài quả gọi là nhưng bị tôi ngăn lại, chắc muốn thử cảm giác vì 3 năm học trong lớp không hề có đánh nhau.

Nhưng khi chỉ 1 thành viên trong lớp bị đụng đến, tất cả sẽ trở thành những chiến binh chiến đấu hết lòng vì bạn bè. Quả là 1 trận chiến vô tiền khoáng hậu, chưa từng có trong lịch sử, đáng ghi vào sổ truyền thống của trường (tất nhiên không thầy cô nào biết, nếu không chắc cũng được ghi thật). Lớp tôi là như vậy không bao giờ sợ bất cứ 1 thế lực, những trận chiến như vậy chỉ khiến chúng tôi thắt chặt thêm tình bạn, chúng tôi không bao giờ khoe mẽ hay gọi hội hè gì và cậy vào lũ còn đồ, tất cả chỉ dựa vào nhau và sẵn sàng đứng ra che chở cho nhau, vậy là đủ rồi. Nhớ lại lần 2 đứa trong lớp bị chấn mà cả lớp đã đòi đi thanh toán với bọn nó. Tôi xúc động đến nghẹn nước mắt. Đó là 1 khoảng khắc của máu và nước mắt nhưng là 1 khoảng khắc thăng hoa của tình bạn. Họ đã không bỏ tôi trước những khó khăn.

Tôi được thằng Đ chở về trường thì thấy kẹo mút, em thấy tôi bị đánh và chảy máu, tôi nhìn em và chờ đợi 1 sự cảm thông từ em nhưng không, ánh mắt vô hồn ấy nhìn tôi, không 1 chút cảm xúc, không 1 sự biểu lộ. Em quay lưng và ... đi....

Những vết thương trong da thịt không làm cho tôi đau đớn, nhưng tim tôi như bị bóp nghẹt lại, không thể tin nổi, chẳng lẽ em lại vô tình vậy hả kẹo mút. Em biết em làm anh đau lắm không? Anh thật sự rất.. rất cần em vậy mà em.... Tôi.. nhìn em bước đi nước mắt tôi đã chảy từ lúc nào, những lúc bị đánh bị chửi không hề kêu 1 tiếng vậy mà khi con tim tan nát thì thật không thể ngăn được nước mắt rơi. Vậy là...hết thật rồi... Mình chẳng còn liên quan gì đến nó nữa...

Vào đến lớp thì bọn trong lớp xúm lại hỏi:

- Bọn nào đến đánh mày đấy D?

- Sao mày lại dính vào bọn nó?

- Thôi bọn mày, tao xin đấy, tao đang rối lắm rồi.

Bao nhiêu câu hỏi dồn dập ập đến, làm tôi điên hết cả đầu, tôi chỉ ậm ừ cho qua vậy.

Tôi về lớp và định ra về thì nhận được điện thoại của baby.

- Anh ơi, anh bị đánh à anh? Có phải tại em không? Có phải cái đứa hôm trước không anh?

- Em bình tĩnh nào, anh không sao cả? Chuyện nhỏ thôi mà, nhưng làm sao em biết?

- H nói với em, chuyện này mà nhỏ ư, anh đang ở đâu, em muốn gặp anh ngay bây giờ. (Kẹo mút đã nói với Baby thật ư, vậy ra nó không phải vô tình đến vậy)
- Anh đang ở lớp, anh không sao thật mà.
- Baby tắt máy, vài phút sau thì thấy em đứng ở hành lang lớp tôi, tôi ra gặp em cố gấp lau đi những giọt máu mũi còn sót lại.
- Hu hu..
- Ô kìa sao lại khóc, anh có làm sao đâu mà?
- Anh thế mà nói không sao.
- Anh không sao thật mà, chuyện này em đừng quan tâm chuyện của con trai thôi.
- Baby vẫn khóc, tôi không hiểu sao em lại khóc nhiều như vậy
- Em muốn nói 1 chuyện với anh, anh đi lại đây với em 1 chút được không?
- Uh, có chuyện gì vậy?
- Chuyện này em không thể giấu anh được nữa, em đã cố nói với anh nhiều lần nhưng em không thể. Em không muốn anh gặp những rắc rối vì em nữa. Em không thể chịu nổi
- Chuyện gì nghe có vẻ nghiêm trọng thế?
- Em.. em....
- Sao vậy H?
- Em xin lỗi D... em thật sự....
- Em làm anh lo đấy, nói anh nghe coi nào.
- Em không yêu anh D ạ ! Em xin lỗi....

32. Chương 32

” Em không yêu anh.....”

Vậy đấy, tôi thấy mình mới ngu ngốc làm sao! Trong phút chốc mình đã mất tất cả.... mất đi tình yêu, mất đi tình anh em... mất đi cả 1 cuộc sống tràn ngập trong màu hồng. Có người sẽ thắc mắc tại sao tôi không giữ em lại. Nhưng... nú giữ làm gì 1 người không yêu mình. Có người lại hỏi tại sao tôi không cố dành lấy tình yêu của em, chấp nhận 1 tình yêu đơn phương, không, tôi đã nú giữ rồi đấy chứ, tôi đã làm cho em hạnh phúc rồi đấy chứ, tôi đã cố.. nhưng kết quả cuối cùng thì sao? Tôi.. cảm thấy...mệt mỏi lắm rồi. Mọi thứ bây giờ với tôi trở nên vô nghĩa, có lẽ hị vọng thật nhiều rồi nhận lại sự thất vọng cũng nhiều không kém.

Bạn có hiểu được cảm giác đó của tôi không? Đó là cảm giác như rơi xuống vực thẳm vậy. Bây giờ tôi chỉ muốn về phòng, đóng cửa lại, ngồi 1 mình và không quan tâm đến cái cuộc sống ngoài cánh cửa ấy nữa. Tôi cười, cười 1 cách cay đắng, lí trí lại đi nào, em chưa bao giờ nói yêu tôi, đúng vậy đấy, em chưa bao giờ nói, chỉ có tôi là ngộ nhận thôi. Tôi hận em, lừa dối tôi 1 cách ngoạn mục như vậy. Để bây giờ, em nói rằng không muốn tôi phải hi sinh gì vì em nữa. Nực cười, còn lo lắng cho tôi cơ đấy. Không thể ngờ được. Yêu thương biết bao nhiêu, hạnh phúc biết nhường nào... bây giờ biến thành 1 vết thương lòng không thể vá nổi nữa.

“Baby” ư, từ bây giờ tôi sẽ không gọi em như thế nữa, tôi sẽ chôn sâu cái tên ấy trong lòng mình. Khóa trái tim mình lại, vứt chìa khóa đi để không ai có thể tìm thấy nữa. Tôi sẽ không thể sống vị tha được đâu, bản chất của tôi là như vậy, luôn cho đi rất nhiều nhưng luôn muốn lại nhiều hơn. Vì thế tôi sẽ không tha thứ cho em. Tôi sẽ coi em là 1 người không quen biết, chưa từng xuất hiện trong cuộc sống của tôi.

- Mày sắp đi ngủ chưa?

- Chưa, nhưng sao nửa đêm lại gọi cho tao thế?
- Tao muốn nói chuyện với mày 1 lát.
- Ồi dào, ngày nào chẳng gặp ở trường, nói chuyện lúc nào chả được.
- Không, hôm nay khác, mày có chuyện gì vui kể cho tao nghe đi?
- Sao thế, có chuyện gì với mày thế?
- Không có chuyện gì đâu, lâu ngày không nói chuyện với mày thôi?
- Đừng dối tao, mày như thế nào mà tao còn không hiểu nữa à, mày không nói tao đập máy đây, tao buồn ngủ rồi.
- Khoan tắt máy, uh, đúng là tao có chuyện.
- Được rồi nói đi, tao đang nghe đây.

Tôi kể lại cho con bạn thân tất cả, tất cả những khúc mắc trong lòng, đôi lúc tôi ghen cả lời, không thể kể tiếp. Nó chỉ im lặng, im lặng nghe tôi nói tất cả, tôi cũng chỉ cần vậy thôi bởi bây giờ tôi đang thật sự cần 1 người biết lắng nghe chứ không phải là những trách móc hay những lời khuyên. Tạm sự với nó xong tôi cảm thấy nhẹ cả lòng.

- Sao lại nói mày mất hết rồi
- Thì mất hết rồi chứ còn gì nữa?
- Thế tao thì sao?
- Ờ, đúng rồi, quên mất, hì hì.
- Thôi, coi như là 1 bài học đi mày ạ, vượt qua nó mày sẽ trưởng thành hơn, con trai việc gì phải lụy tình mày ạ.
- uh, lên đại học tao giới thiệu cho cả rổ, như mày thì các em theo một nghề. haha.
- Lại chọc tao, thôi mày ngủ đi, cũng muộn rồi.
- Uh, đừng buồn nữa, vui lên đi mày, sống còn dài mà.
- uh, tao biết rồi, cảm ơn mày.
- À mà này.
- Gì?
- Tao kết em kẹo mút của mày đấy, tao thấy nó rồi, nó đáng yêu thật.
- Uh, ngủ đi, h nó cũng chả thêm gặp tao nữa rồi.

Tôi ngủ dậy và cảm thấy 1 cuộc sống mới, không chính xác hơn là cuộc sống cũ, 1 cuộc sống không có kẹo mút, không có em. Chẳng sao cả, con người dẫu thế nào vẫn chỉ là 1 cá thể cô độc mà thôi, tôi phải học cách chấp nhận mọi việc, hơn nữa mình còn có những anh em tốt, tôi gọi bạn bè tôi là anh em bởi chúng tôi thật sự sống như 1 gia đình. Tôi còn có con bạn thân luôn luôn ủng hộ và quan tâm đến tôi dù tôi có làm gì. Tình yêu mong manh dễ vỡ lắm, vì thế không nên đánh đổi tình bạn để đổi lấy 1 cái gì đó mơ hồ và không có tương lai. Với lại có ai yêu nhau cả đời được đâu, chỉ vài năm sau khi cưới, con người ta sẽ sống với nhau bằng hormone tình nghĩa thôi. Khi đó sẽ không còn những khao khát, những đam mê hay sự khám phá nữa. Vì thế nên chỉ nên nói yêu thôi đừng nói yêu mãi. Tình yêu mãi mãi chỉ có trong tiểu thuyết mà thôi.....

- Mày ơi, chiều nay lớp mình tổ chức đá bóng bọn đội tuyển quốc gia đi, hẹn cũng lâu rồi, bọn nó lắm tiền nhiều của, gạ nó chút tiền.
- Ờ, chiều nay không có ca học nào, để tao hẹn bọn nó, nhưng mà mày thế có đá được không, hôm qua mới bị bầm dập cả đấy.
- He he, không sao, phải trấn lột bọn nó 1 chút học bổng chứ.

Vậy là kèo giữa đội bóng và đội tuyển chính thức được đặt ra, theo đó, 6 thằng đội tuyển quốc gia 1 đội, được phép lấy thêm 2 dự bị của đội bóng. Đá đội hình 7 người và đội bóng chấp 5 quả. 5 quả thì cũng có vẻ hơi nhiều nhưng anh em đội bóng đã máu lên thì chẳng sợ gì, bọn đội tuyển quốc gia cũng chỉ vài thằng đá được thôi. mỗi bên đặt cược 200K, đội nào thua còn phải trả thêm tiền nước, còn tiền thắng là để mua bim bim với nước khao anh em trong lớp. Vì tính chất căng thẳng này(đá tiền), bên đội tuyển quốc gia đã phải thuê thằng đội trưởng lớp tin bắt hộ. Chiều 2 h, tất cả đã có mặt ở sân bóng, 1 trận bóng thú vị đã diễn ra...

33. Chương 33

Đó là 1 buổi chiều như bao buổi chiều khác, trời hơi se lạnh, cái lạnh còn sót lại của cuối đông. Toàn thể cư dân trong lớp đã tập trung tại sân bóng. Bọn đội tuyển QG mặc áo trắng còn đội bóng mặc áo Liverpool, nhìn 2 bên có vẻ rất chuyên nghiệp. Trọng tài đã có, đúng giờ thi đấu, bóng bắt đầu lăn và tỉ số là 5-0 nghiêng về đội tuyển. Liệu 50p thi đấu đội bóng có thể ngược dòng hay không?...

10p đầu, bóng chỉ lăn bên phần sân của đội tuyển, gần như không thể đưa bóng lên vì phải chịu sức ép quá lớn, vậy mà đội bóng vẫn chưa thể ghi bàn, cuối cùng đến phút thứ 11, nhờ nỗ lực cá nhân của số 9, anh đã ghi bàn mở tỉ số cho đội bóng. Và thật bất ngờ, gần như cơ hội duy nhất được sút bóng vào gôn thì đội tuyển đã ghi bàn. Thành cột bút tốc vượt qua 2 thằng hậu vệ to con rồi bắn thẳng vào góc phải, tỉ số lại là 6-1. Hết hiệp 1, 2 đội ra nghỉ. Anh em đội bóng thì còn khoe như trâu còn đội tuyển chỉ ở nhà phá bóng mà thằng nào cũng thở hồng hộc. Nhưng tỉ số vẫn đang là 6-1 nên người lo lắng lại chính là những con trâu chứ không phải mấy con mọt sách.

- Bọn mày đá chán thế, bọn nó gà thế mà không ăn được. Bóng có mấy khi qua nổi vạch giữa sân đâu.
- Mày nói được cái giỏi, chỉ ở nhà thủ, có bóng đến là bắn lên thì làm sao mà ăn được.
- Bọn nó cũng mềm thôi, nhìn kìa, thằng nào cũng bơ phờ rồi, cả đời có đá trận nào quá 30p đâu, hiệp 2 đã dễ thôi mà. Tiền sẽ về ta, keke.
- OK, không thể để bọn “nhà giàu” nó trấn lột được. Đây gọi là kiếm tiền bằng sức lao động. he he
- Ok zô.

Hiệp 2 kịch bản không khác gì hiệp 1. Văng lại là số 9, anh tả xung hữu đột giữa 1 bầy cừu, ghi liền 2 bàn. 1 bàn đánh đầu và 1 bàn từ 1 cú bắt vô lê đẹp mắt. Sau 5 phút tỉ số rút ngắn xuống còn 6-3. Thằng Đ sốt ruột quá cũng muốn lên ghi bàn. Sau 1 pha tạt cánh của đồng đội, thằng Đ đánh đầu cận thành nhưng bóng trúng xà bật lên và bị phá ra, nhân cơ hội hiếm có này, tiền đạo bên phía đội tuyển dốc bóng 1 mình về gôn không bị ai kèm. và 7-3. Khó khăn lại càng gấp bội vì chỉ còn 15p. Sau màn tổng xỉ vả thằng Đ vì bỏ vị trí, anh em tiếp tục lao lên bắn phá. Lần lượt 7-4 do công của Tuấn Anh, rồi thằng Khánh ghi tiếp 1 quả nữa rút ngắn xuống còn 7-5. Khí thế lên hừng hực, áp lực kinh khủng đặt lên khung thành đội tuyển khiến cho Thịnh xoắn lỏng ngóng đã phản lưới nhà, vậy là 7-6, màn lội ngược dòng đang sắp trở thành hiện thực. Số 9 lại là ngôi sao sáng nhất khi có đầu giày trong tình huống này. Chắc đọc đến đây các bạn thắc mắc số 9 là ai mà đá kinh khủng vậy, vâng, các bạn đã đoán đúng rồi đấy. Đó tất nhiên là TÔI. Chỉ còn 5p và mấy phút bù giờ, với khí thế như thế này thì 5 phút là quá nhiều. Vậy mà 5 phút trôi qua vẫn không có thêm bàn thắng nào, anh em lo lắng ra mặt. Đến những phút cuối cùng, người hùng đã tỏa sáng đúng lúc. Số 9 1 mình dốc bóng bên cánh phải, đảo qua 2 haauk vệ, áp sát khung thành rồi sút căng vào góc cao. Vào..... Tỉ số là 7 đều, căng thẳng đến nghẹt thở, trọng tài thổi hết giờ ngay sau đó. Hai đội phải giải quyết thắng thua trên loạt luân lưu định mệnh. Và điều thần kì đã xảy ra. Đội bóng thua tan nát, không ai khác chính người hùng, anh đã trở thành tội đồ khi sút trận đến ...2 quả. Quả đầu tiên và sau 1 lượt đá, anh lại tiếp tục sút hỏng quả cuối cùng. Có lẽ anh mãi mãi chỉ là kẻ thua cuộc trên chấm phạt đền. Ngay trước cả 1 đội bóng gà vẹt như thế mà vẫn thua, không có gì nhục bằng. Anh em đội bóng đành cắn răng cắn cổ lòi tiền học bổng ra trả. Trận đấu kết thúc trong sự hò reo của anh em trong lớp, hầu hết đều cổ vũ cho đội tuyển. Còn anh, những kí ức vụn vỡ lại ùa về trong trái tim tan nát của anh.....

- “Anh đúng là kẻ vô dụng.”
- “Anh, anh đừng nói thế, anh không vô dụng, anh đã cố gắng hết sức mình rồi mà.” Baby động viên tôi.

- Sao anh luôn là người làm hỏng mọi việc, anh chỉ là 1 loser, mãi mãi là 1 loser.
- Anh đừng thế nữa được không, không giống anh chút nào.
- Vậy thế nào là giống anh? Em đừng nói như thế em rất hiểu anh thế? Em chẳng hiểu gì anh cả.

Baby không nói gì, em ngồi xuống cạnh tôi, nắm lấy bàn tay tôi, nhìn vào mắt tôi.

Trời ơi, đừng có như thế, con gái mà như thế thì có thằng con trai nào mềm lòng được, tôi đang tức giận, muốn tức giận, rất muốn hét lên rằng tôi ghét bản thân mình, muốn trừng phạt bản thân mình. Thế mà em làm tôi mềm lòng ngay lập tức

- “Nếu anh không về em cũng không về đâu! ”

Bây giờ khi anh thất bại, chẳng còn ai ở cạnh bên anh nữa. Anh thấy hụt hẫng vô cùng. Anh đã nén lòng lại nhưng những kỉ niệm về em cứ ùa về. Vì những khoảng khắc ấy với anh, nó quá đẹp. Anh không thể quên nỗi nó..... Anh sẽ sống tốt, sống tốt hơn em rất nhiều. Để em sẽ phải hối tiếc khi nhìn thấy anh thành công. Anh thật sự... rất nhớ em...

34. Chương 34

Tôi lặng lẽ đạp xe về trong 1 buổi chiều buồn. Không phải buồn vì thua cuộc mà bởi trong lòng đang có quá nhiều tâm sự. Mới ngày nào thôi mình còn có tất cả, mình là 1 con người hạnh phúc. Không thể ngờ mình lại là 1 kẻ yếu đuối như vậy, thật là hèn. Con trai cần phải biết sống mạnh mẽ nhưng mình bây giờ thì thảm như 1 kẻ mất hồn vậy. Tôi không muốn sống như vậy đâu..

Về nhà, em gái tôi như thường ngày lại bị bỏ kể hết chuyện này đến chuyện khác, chuyện trường chuyện lớp, cái cách vừa kể chuyện vừa phóng đại lên khiến tôi không thể không phì cười. Vậy đấy, dù mình có xảy ra những chuyện gì thì gia đình luôn là chỗ dựa cho chúng ta, luôn cảm thấy ấm áp sự yêu thương, bố mẹ yêu tôi 1 cách vô điều kiện, không bao giờ bỏ rơi tôi, đâu có chuyện gì xảy ra nữa. Tôi còn có 1 đứa em gái mà tôi yêu nó vô cùng. Những lúc bố mẹ tôi mắng nó tôi luôn chạy lại bênh cho nó vì thế nó cũng thương tôi nhất. Nhiều lúc đang ngồi học thì nó gõ cửa, mở ra thì thấy 1 cốc nước ấm hay 1 gói bánh mà nó mang cho tôi, nó bảo anh học ăn cho đỡ đói . Những lúc đó chỉ muốn bế xốc nó lên nựng cho 1 cái, con bé ngoan vô cùng. Có hôm lại nhờ anh kể chuyện cho để ngủ, vậy là tôi dừng bút lại đọc truyện cho nó đợi cho nó ngủ mới quay lại bàn. Nhìn con bé làm tôi nhớ đến kẹo mút vô cùng, cũng cái kiểu nhí nhảnh, đáng yêu trẻ con ấy. Đúng rồi, kẹo mút, bây giờ em đang làm gì vậy, chắc anh không còn nhớ đến người anh trai này nữa đâu. Dù sao thì mình cũng sẽ không trách nó. Hi vọng nó sẽ đổi ý....

Có tiếng ho khan từ phòng của bố, bố lại như vậy, mình đã khuyên bố phải bỏ thuốc lá đi bao nhiêu lần mà bố không nghe. Nhìn bố khổ sở như vậy, mình thấy xót xa vô cùng. Con bé chạy vào phòng làm việc của bố rồi chạy sang phòng mình:

- Anh ơi, bố làm sao ấy anh ạ?
- Sao?
- Em thấy bố bị đau anh ạ, anh sang xem bố sao? Em hỏi bố chẳng nói gì.

Mình chạy sang phòng bố, thấy bố đang tự vỗ vỗ cái lưng, khuôn mặt nhăn nhó đau đớn, nhìn thấy bố như vậy mà chỉ muốn ứa nước mắt.

- Bố ơi, bố làm sao thế?
- Ah, cái lưng, trở trời nó lại đau, không sao đâu, con cứ đi học đi.

Bố tôi, làn da bánh mật, mái tóc đã bạc rất nhiều, bố vất vả cả đời để nuôi tôi và em khôn lớn. Không bao giờ bố than thở 1 tiếng về những khó khăn 1 mình. Bố đã 1 mình chống lưng che chở cho chúng con quá nhiều rồi. Đã đến lúc con phải gánh vác những khó khăn này. Khi viết những dòng này thì tôi thực sự cảm thấy rất buồn, đến bây giờ tôi vẫn chưa thể làm được điều đó, chợt nhớ lại những lời ca tiếng hát:

Luôn cho tôi những ân cần

Và yêu thương tôi suốt cuộc đời,
những bao dung từ ánh mắt của cha, của mẹ.

Từng giọng nói mãi ấm áp,

Bao ngày qua còn ngọt ngào,

Thầm mong thời gian đừng trôi qua nhanh,

Rồi tự hứa sẽ cố gắng không phụ công lòng đợi chờ .

Để niềm vui còn mãi trên nụ cười.

Tôi quyết định phải sống khác với bây giờ, tôi sẽ không chìm đắm trong thứ tình cảm trẻ con ấy nữa, mình còn cả 1 tương lai phía trước kia mà. Từ bây giờ, tôi sẽ chỉ sống cho tôi và gia đình tôi mà thôi. Chỉ có tình cảm gia đình mới có giá trị bền vững vĩnh viễn. Sống sao cho tròn chữ hiếu với bố mẹ.

Mãi luôn cho con niềm tin,

Ngày qua tình yêu kòn mãi chứa chan,

Đừng lo lắng vì con sẽ học chăm ngoan để ba mẹ luôn thấy vui,

Có một ngày , có một ngày, ngày rực rỡ về trong ấm áp gia đình.....

2 tuần sau...

Vậy là sắp đến tết rồi. chỉ còn 10 ngày nữa thôi.

Đây là 1 cái tết không mong đợi, bởi vì, cái tết này không còn có thể chơi thả cửa được nữa, 12 rồi, nghĩa là sắp thi rồi, nghĩa là cũng sắp xa bạn bè rồi. Chợt thấy xao xuyến khi bắt gặp mùi hương trầm, phải, đó chính là cái dự vị tết. Cho dù có bao bận bịu lo lắng đi nữa thì tết vẫn luôn có 1 khả năng làm con người trở nên vui vẻ và cảm thấy yêu đời hơn. Những ngày giáp tết, đến lớp như đi chơi vậy, vui như trẩy hội, tiết nào cũng xin nghỉ để ... đánh bài. Tôi xin mãi mà bọn nó chẳng cho đành chạy ra căn tin mua 1 bộ.

Và ở đây tôi đã tình cờ gặp “kẹo mút”. Em cũng xuống căn tin mua cái gì đó. Thấy em, tôi toan định dơ tay vẫy nhưng rồi rút lại, tôi vẫn chưa quen cái cảm giác phải tỏ ra vô tình khi gặp em. Đôi lúc chúng ta cứ phải sống như 1 con ốc, tự tạo ra 1 cái vỏ bọc rồi chui vào vậy. Sao ta cứ phải sống cho người khác xem vậy, chẳng lẽ không thể làm những việc mình muốn sao?

Em thấy tôi, ánh mắt chạm nhau trong chốc lát, nhưng em đã quay đi, dường như để tránh bắt gặp tôi vậy, em vờ nhưng không thấy vậy. Tôi lại gần em, phải can đảm lắm tôi mới có thể thốt nên lời:

- Gặp anh 1 chút được không?

- Không!

- Anh muốn nói chuyện!

- Xin lỗi, em bận rồi, với lại em cũng không có chuyện gì đến nói cả anh ạ.

-.....

- Em đi đây!

Sao phải vô tình vậy hả em, em không thể bao dung, tha thứ cho anh 1 lần được sao? Thôi vậy, dù sao đi nữa, tất cả đã không còn quan trọng với tôi nữa. Tất cả, kể cả em....

- Mà y ơi, nghe thấy bảo hôm nay có mưa sao băng?

- Thì sao? Tôi nhắn lại cho con bạn thân.

- Thức xem cùng tao đi!

- Mà y thích thì thức mà xem. Tầm 2~3h mới có mà lúc đó tao sắp đi ngủ rồi. Tao không thích xem mấy cái đó.

- Đi... mà. Thức xem 1 lần thôi! Nếu thấy sao băng tao ước cho.
 - Ước gì?
 - Ước mày đỗ đại học điểm thật cao, hehe. Với cả tao chưa bao giờ thấy sao băng. Xem 1 lần thôi mà, năn nỉ đấy.
 - Thôi được rồi, chiều mày quá đấy, ai rước hộ mày đi cho tao nhờ.
 - Thế nhé, tí gần 2h gọi tao dậy.
 - Cái gì, mày rủ mà lại đi bắt tao gọi à?
 - He he, ai mà thức đến giờ đó được, tao phải đi ngủ để giữ gìn nhan sắc.
 - Xi, mày béo như con heo ấy.
 - Sao dám nói tao thế hả, con heo cũng đầy anh theo nhá, không đến lượt mày chê.
 - Ha ha, đã có ai đâu mà khoe như thật vậy. Thôi ngủ đi tí tao kêu dậy, coi như thức khuya học tí vậy, mà cũng gần tết rồi nên nhắc lắm.
 - Alo, dậy đi mày!
 - Oáp! Tao buồn ngủ! Để tao ngủ tí nữa, tí gọi lại.
 - Con dở hâm kia, mày bắt tao thức đến h để mày ngủ hả, dậy ngay không tao đi ngủ đây.
 - Thôi được rồi, làm gì mà gắt dữ thế. Chờ tao tí.
 - Sao chưa có vậy, mày có thấy gì không?
 - Chưa thấy, hôm nay có mây, chắc nó che mất.
 - Haiz, mày ui, tao buồn ngủ lắm rồi.
 - Thôi cố thức tí nữa đi, đã dậy rồi không lẽ lại đi ngủ lại.
 - Vậy, mày kể chuyện gì đi, a, hay mày hát cho tao nghe đi.
 - Hả, tao không hát đâu.
 - Hát đi mà, bài gì cũng được.
 - Bèo dạt mây trôi được không?
 - Uh, hát đi!
- Tôi nghèo ngao hát giữa đêm cho 1 con cóc nghe, chả sao, dù sao thì tôi cũng cười, cảm thấy vui khi nói chuyện với nó.
- Mày ơi, tao vừa ước xong rồi.
 - Mày thấy sao băng rồi à?
 - Không, ước lúc mày hát đấy.
 - Ước gì?
 - Ước tao với mày là bạn thân của nhau mãi.....

35. Chương 35

Buổi giao lưu cuối khóa đáng nhớ!

Trước tết, cả khóa 12 đã thống nhất sẽ tổ chức 1 chương trình dành riêng cho khối 12, do học sinh tự đứng ra sắp xếp kế hoạch và tổ chức trước khi về tết, và đó là 1 buổi tối không thể nào quên. Do kế hoạch chính do lớp tôi đứng ra tổ chức nên phải chuẩn bị rất chu đáo từ nhiều ngày trước, thế nhưng đến hôm diễn ra

vẫn chưa thể hoàn thành, không thể tránh khỏi thiếu sót, nào là thiếu mic, thiếu ổ cắm, đèn.... Khiến cho nhiều đứa phải chạy toán loạn để tìm. Hẹn nhau 7h mà 8h mới có thể bắt đầu. Địa điểm diễn ra cũng rất lãng mạn, 1 cái sân rất rộng ở công viên. Mặc dù đã thông báo trước nhưng nhiều lớp do về quê sớm nên đã không thể tham dự. mỗi lớp chỉ đến khoảng 6~7 người, riêng lớp tôi và lớp văn đông nhất, gần như đủ cả lớp. Những chiếc lap hoạt động hết công suất. Và mở đầu bằng những tiết mục hát nhảy do các lớp tự chuẩn bị.

Lớp văn mở màn bằng tiết mục nhảy rất hoành tráng, tiếng hò reo vang không ngớt làm ấy đôi đi công viên buổi tối cũng phải ngó lại nhìn. Tiếp đó, lớp hóa góp vui với màn kịch tự biên tự diễn của bộ đôi diễn viên hài đã nổi danh của mình, vừa diễn vừa nhại giọng làm tất cả cười nghiêng ngả, 1 người diễn 1 người kể, 1 người phụ họa.

- Chuyên kể rằng..... ngày xưa ngày xưa... nghĩa là xưa lắm rồi,, xưa lắm rồi đấy, không ai biết nó xảy ra lúc nào nên gọi nó là xưa....có hai chị em nhà nọ.

- Hai chị em hả? Hay đấy, tiếp đi

- Đúng vậy.... có 2 chị em nhà nọ.... không ai biết ai là chị, ai là em vì nhìn họ.... không giống nhau.

- Hâm à, không giống nhau thì sao lại không biết ai là chị ai là em

- Mà im để tao kể tiếp.

- Tiếp đi.

- Có hai chị em nhà nọ, họ sống ở 1 ngôi làng nọ.... một hôm... người chị buồn quá bèn nói với người em.

- Chị buồn quá!

- Để em kể cho chị 1 câu chuyện cười, chuyện rất là buồn cười.

- Uh, kể đi.

- Có 2 anh em nhà nọ... 2 anh em không giống nhau nhưng không ai biết họ là ai. 1 hôm người anh buồn quá liền phá lên cười. Người em thấy thế cũng cười phá lên. Thế là cả 2 anh em cùng cười phá lên. Hết truyện, chị thấy hay không?

- Ha ha, buồn cười quá...

Thế là 2 chị em nhà nọ cũng cười phá lên.

Câu chuyện đến đây là kết thúc. Cảm ơn mọi người đã lắng nghe.....

Đến lượt thắng bí thư lớp tôi cầm đàn ghi ta vừa quẩy vừa hát, hình như là bài sơn tinh thủy tinh. Cứ đến đoạn điệp khúc là tất cả cứ hát theo. Khuôn mặt biểu cảm của nó khiến không ai nhịn được cười. Rồi cứ thế, mỗi lớp đóng góp 1 tiết mục. Sau màn hát hò nhảy nhót là màn chơi trò chơi.

Đầu tiên MC chương trình khuyến khích người xung phong, mỗi lớp cử 1 người, sao cho đủ 5 đứa con trai và 5 đứa con gái. Nhiều người tình nguyện quá khiến rất khó khi chọn, nhưng đến khi nói luật chơi thì tất cả đều ngã ngựa ra. Đứa con trai phải công con gái đi qua các chướng ngại vật về đích. Chọn đôi ngẫu nhiên, đôi nào về trước thì thắng, đôi nào về sau thì thua và sẽ bị phạt. Ban đầu đứa nào cũng ngại nhưng sau được sự cổ vũ reo hò của khán giả nên các đôi mới dám tham gia. Kết quả đôi của thằng K lớp tôi và G lớp văn về nhất. Nhiều đôi do chạy nhanh quá ngã chổng vó, con trai đè lên cả con gái. Các đôi về sau bị phạt mà hình phạt không thể kinh khủng hơn, tất nhiên chỉ có con trai bị phạt. Đó là phải ăn 1 cái bánh mì dài trong 1 phút, chỉ được uống nước và ăn không vậy. Ăn không hết trong 1 phút phải ăn 1 cái nữa đến khi hết mới thôi. Nhiều đứa nghẹn đỏ mặt, vẫn phải cắn răng ăn cho hết.

Trò chơi tiếp theo cũng hấp dẫn không kém, tuy nhiên ít người dám xung phong hơn vì đề phong lại có trò độc nào đấy. Quả thật lần này cũng độc không kém, Vẫn là con trai phải công con gái như con gái phải có nhiệm vụ ngăn cản không cho con trai đi nhanh về đích, đôi nào về đầu sẽ thắng. Kết quả, 1 bác lớp toán, 1 lớp tin thua cuộc và phải chịu hình phạt tàn độc không kém. Đó là phải bỏ tay trong nước đá lạnh và ăn chuối, đến khi nào ăn xong 5 quả thì được bỏ tay ra. Khán giả reo hò cổ vũ, âm ý đến nỗi bảo vệ công viên phải đến nhắc nhở.

Trò chơi cuối cùng, tôi bị ép tham gia, sợ lắm nhưng cũng thử xem thế nào, con bạn thân tôi cũng bị ép ra tham gia. Hóa ra không như tôi tưởng, con trai và con gái tự chọn ra 1 đôi và khiêu vũ với nhau trong 1 tiếng nhạc nền cực kì lãng mạn. Tất nhiên là không ai biết khiêu vũ nên MC phải hướng dẫn sơ qua cách bước nhịp chân theo tiếng nhạc.

- Tôi có thể nhảy với cô 1 bài không? Tôi nói đùa với con bạn
- Tao thấy ngượng lắm.
- Ngượng cái gì thế? Tao với mày chơi lâu thế mà còn ngượng cái gì?

Không đợi nó trả lời tôi cầm tay nó, kéo ra giữa sân. Tiếng nhạc du dương vang lên. Ở cái cảm giác này, cảm giác cầm tay 1 đứa con gái, vẫn luôn đặc biệt, cho dù nó là bạn rất thân của tôi, nó là người con gái đầu tiên mà tôi từng cầm tay, tôi vẫn còn nhớ, hồi cấp 2 đi leo núi cùng lớp, nó yếu quá không leo nổi nên tôi dừng lại, nắm lấy bàn tay nó và giúp kéo nó lên, lúc đó, cái cảm xúc khi cầm tay 1 đứa con gái, nó lãng lảng khó tả, bàn tay nó mềm và yếu ớt... Những cảm xúc ấy lại ùa về lúc này. Tôi vòng tay qua eo nó tay còn lại nắm lấy bàn tay nó, bước nhịp đều theo tiếng nhạc nhẹ.

- Sao mày nhìn tao thế?
- Không được nhìn à?
- Không phải? Lần đầu tiên nhảy thế này thấy kì kì.
- Á? Sao mày dẫm lên chân tao
- O xin lỗi, hi hi.

Mặc dù còn vụng về, nhưng quả thật buổi khiêu vũ ấy vẫn là 1 trong những kỉ niệm đáng nhớ của tôi của thời học sinh. Tiếng nhạc vẫn ngân lên, nó cố gắng nhìn đi hướng khác để tránh bắt gặp ánh mắt của tôi. Còn tôi dù chơi với nó rất lâu rồi nhưng hôm nay vẫn có 1 cảm giác thật khác lạ, có lẽ chưa bao giờ gần nó như bây giờ. Tôi cố gạt phăng khỏi đầu cái ý nghĩ vớ vẩn đó nhưng không hiểu sao nó cứ hiện lên. Phải nói rằng, hôm nay, quả thật nó rất xinh... Buổi khiêu vũ lãng mạn kết thúc khi vài đôi nghịch ngợm xếp thành cái xe tăng rồi đi tấn công nhưng nhóm khác. Tất cả vỡ òa trong tiếng cười.

Buổi giao lưu kết thúc, tất cả chúng tôi cùng nhau thu dọn đồ đạc để về, thu dọn xong, tất cả chia nhau ra chụp hết kiểu ảnh này đến kiểu ảnh khác. Cuối cùng tất cả nắm tay nhau đứng thành vòng tròn chụp ảnh chung. Ra về, mấy đứa con gái nhà hơi xa được bọn con trai chia ra hộ tống đưa về cho an toàn. Nhiều đứa được bố mẹ đón nên an tâm hơn. Thằng Đ lớp trưởng lớp tôi nhìn hờ hững vô cùng, 1 đêm hết sức hoành tráng và thành công một mình tay nó đạ diễn và lập kết hoạch. Gặp nhau ở cổng, nó còn nháy mắt với tôi rồi nói đùa:

- Nhìn 2 đứa mày đẹp đôi lắm đấy...

36. Chương 36

Tôi phì cười trước cái ý tưởng của bọn nó cho rằng tôi và con bạn có thể là 1 đôi, đơn giản là bởi vì điều đó sẽ không bao giờ xảy ra. Tôi và cả nó sẽ không cho phép bản thân mình đánh mất đi tình bạn quý giá này. Trong cả cuộc đời, tin chắc rằng bạn sẽ có thể yêu hơn một, có thể là rất nhiều người nhưng tri kỉ thì chỉ có 1 mà thôi. Con người ta cả cuộc đời đi tìm, không phải là vợ, hay người yêu mà là tri kỉ, người có thể tuổi mất cho tâm hồn của chúng ta.

- Mày ơi, hôm nay tao vui lắm.
- Uh, được nhảy với tao chẳng trách mà không vui, thế mà lúc đầu còn giả bộ không muốn nhảy.
- Hi hi. Giá như những lúc này thời gian chậm lại 1 chút, tao sợ lắm mày ạ, sợ rằng sau này sẽ không còn những ngày như hôm nay nữa.
- Cuộc sống mà, ai mà cứ sống mãi trong luyện tiệc được, rồi thì chúng ta cũng phải lớn lên cả thôi. Sau này sẽ có những lúc vui hơn thì sao.

- Không đâu mà ừ, sau này không bao giờ còn có những ngày hạnh phúc và được cười đùa vui vẻ như thế này nữa đâu. Khi tuổi học trò qua đi, thì tiếng cười cũng không còn trong sáng và hồn nhiên nữa.

Tôi biết rằng không thể nói lí với 1 đứa con gái chuyên văn, đành phải gật đầu đồng ý vậy. Sau này, có lẽ rằng sẽ không còn những tình cảm trong sáng của tuổi học trò nữa, và những hình ảnh của cô bé trong sáng mà tôi từng biết cũng sẽ biến mất mãi. Thật kì lạ là giây phút này, không phải ai khác mà tôi lại chỉ nghĩ về em....

Lần đầu tiên sau rất nhiều tháng ngày chìm đắm trong cuộc sống thực tại vô lo vô nghĩ, tôi thấy sợ khi nghĩ về tương lai. Sau này, có lẽ tôi sẽ không bao giờ, không bao giờ tìm thấy 1 cô bé đáng yêu như em nữa. Tôi cảm nhận được những tình cảm của em dành cho tôi nhưng cố tỏ ra rằng không hề hay biết. Tôi biết rằng.... em rất quan trọng với tôi, nhưng tôi đã không giữ em lại bằng mọi giá. Tôi đã để em đi quá dễ dàng, tôi chấp nhận buông tay em ra như 1 thằng hèn và ngu ngốc. Và giờ đây tôi thấy hối hận vô cùng. Em có biết rằng.... anh rất...rất cần có em, em gái ngốc nghếch của anh à.....

Nhưng... tôi không đủ dũng cảm để đứng trước mặt em 1 lần nữa, khi mà mọi thứ đã tan vỡ, thì không dễ để tìm thấy những mảnh ghép đã không còn nguyên vẹn. Tôi chỉ biết đứng nhìn kẹo mút từ xa, nhìn em cười đùa tinh nghịch cùng bạn bè, có lẽ rằng, mình đã không còn cơ hội nào nữa rồi. Và tôi biết rằng.... điều đó là.... sự thật khi thấy em đi với 1 đứa con trai khác.....

Ngủ tết, trường vắng tanh, đường phố lại rất nhộn nhịp những người đi sắm tết. Thật kì lạ vì ngày tết tôi không bao giờ đi một mình, thế nhưng cái tết này thì khác tôi... Bạn bè tôi hầu hết đã về quê, bố mẹ thì còn bận việc cơ quan, con em gái cũng được mẹ đưa sang nhà ông bà, ở nhà chẳng có 1 chút không khí tết nào. U buồn và tĩnh mịch, chợt thấy chạnh lòng. Tôi thường phải đạp xe sang nhà chơi, cùng ông gói bánh, đùa với mấy đứa em chứ ở nhà ngoài xem TV và lướt nét không thì cũng lôi sách ra học chứ chả biết làm gì. Sang đến nhà ông bà thì một lũ nhóc con cô con chú đã về làm ngôi nhà nhỏ lúc nào cũng ầm ỹ tiếng trẻ con.

- D đấy hả con? Sang giúp ông gói bánh chưng hả? Bà nội nhìn tôi cười hiền hậu.

- Dạ, ở nhà 1 mình buồn nên con sang nhà ông bà chơi, mấy đứa nhóc về lâu chưa bà?

- Nó về với bố mẹ nó từ hôm qua, người nào cũng nghịch trở trời luôn, sang quẩn luôn mấy đứa nhóc cho ông bà cái luôn.

- Dạ, bọn nó về làm vui cửa vui nhà hẳn mà bà.

Tôi háng giọng lại, nhìn vào mấy đứa em, vừa giả giọng gia trưởng vừa quát.

- Mấy đứa kia, thấy anh đến sao không chào hả? Xếp lại thành 1 hàng điểm danh cho anh nhanh.

- Mấy đứa nhìn tôi lăm la lăm lét, xếp thành 1 hàng thật, tổng cộng là 5 đứa, 3 trai 2 gái. Đứa nào cũng chào anh lễ phép.

Thấy thế tôi cũng không nhịn nổi cười nữa, phì cười khi thấy bọn con nít sợ mình 1 phép. Bọn nó thấy thế biết là tôi đùa cũng cười rộ cả lên rồi chạy òa vào tôi đòi lì xì.

- Anh cả, sao anh sang muộn thế, tiền lì xì của em đâu?

- Em nữa, anh cho e đầu tiên, em nhỏ nhất.

- Nó là con gái, anh cho em đầu tiên đi, em biết 2+2 bằng mấy rồi anh thưởng cho em đi.

Tôi chỉ biết nhìn bọn nó rồi cười, thật là không khí ấm áp của một đại gia đình....

Gói bánh cho ông xong, bà bảo tôi ra chợ hoa mua cho bà mấy cành hoa lý và về làm lọ hoa tết, thế là tôi lọ mọ đạp xe đến chợ hoa. Người đi chợ hoa và cây cảnh đông như trẩy hội, đó là cả 1 thế giới sắc màu. Có lẽ cái không khí nào nức nào ngày tết làm cho lòng tôi dịu đi trong phút chốc. Tôi thấy vui khi nhìn những em nhỏ háo hức cùng bố mẹ đi mua sắm, bởi vì đâu đó tôi bắt gặp hình ảnh của tôi khi còn thơ ấu. Mãi ngắm nhìn cái không khí nào nức ấy, tôi quên mất nhiệm vụ của mình khi đến đây, vậy là lại phải quay lại chỗ bán hoa lý vừa đi qua hồi này.

Thật tình cờ và cũng thật bất ngờ, tôi, bắt gặp lại hình ảnh ấy, hình ảnh đã làm cho tim tôi nghet thở. Bao nhiêu kí ức dội về trong tôi. Trời ơi, phải chăng đó là sai lầm lớn nhất của tôi ??? Kẹo mút, chính xác đó chính là em, em mặc một chiếc áo khoác mỏng bên ngoài 1 chiếc áo khoác tình khôi, em nổi bật như 1 thiên thần trong 1 thế giới tràn ngập sắc màu này vậy ... Nhưng hình ảnh ấy, đã bị xóa nhòa khi em đang khoác tay vào 1 thằng con trai khác, chốc chốc thằng đó lại cười nói rồi khoác tay lên vai em, rồi lại xoa đầu em. Còn em thì cười nói với nó.

Tôi chỉ đứng cách em 10m, vậy mà dường như khoảng cách như cả 1 cây sô vậy. Tôi cứ đứng nhìn em như vậy, khỏe mắt đã cay, tất cả những hình ảnh đẹp về em đã biến mất. Cuối cùng, em cũng bắt gặp ánh mắt của tôi. Em cũng tỏ ra kinh ngạc không kém. Thế nhưng không như mọi lần, bây giờ, người quay lưng đi không còn là em nữa. Tôi lạnh lùng bước đi không hề ngoảnh. Khi tôi chợt nhận ra 1 sự thật làm tôi bàng hoàng xót xa, khi tôi nhận ra sai lầm lớn nhất của mình thì...tất cả những hị vọng đã chấm hết....

37. Chương 37

Tôi gặp em trong 1 ngày mưa phùn gió rét, và hôm nay lại một ngày như thế. Đêm lạnh.... đêm cô đơn.... đêm buồn.... Quay lưng đi khi ấy, tôi biết rằng mình không bao giờ đủ can đảm để đối mặt với sự thật cay đắng ấy. Tôi vẫn luôn sống như vậy, mỗi lúc gặp những khó khăn trong cuộc sống là tôi lại co mình lại trong 1 góc và trốn tránh. Tôi không dám dành lấy tình yêu của mình. Tôi sống 1 cách chấp nhận và không muốn dành giết, vì vậy mà giờ đây tôi không còn gì cả. Tôi để cho baby ra đi, và bây giờ là kẹo mút. Sao tôi yếu đuối vậy?

- “Anh ơi! ”

Tôi nhận được tin nhắn của kẹo mút, 1 cảm giác ghen ngào lại trào lên. Đã bao lâu rồi tôi mới lại nhận được tin nhắn của em, thế nhưng lại trong 1 cái bi kịch như thế này. Vui lắm, nhưng đau....

Hành động theo phản xạ ngu ngốc của tôi khi ấy là tắt máy. Phải, tôi không cần và không muốn nghe bất kì 1 lời giải thích nào nữa. Dù thế nào đi nữa thì mọi chuyện vẫn không thể thay đổi được nữa, không bao giờ trở lại như trước đây nữa rồi. Một khi những nỗi đau đã lấp đầy thì có đau thêm 1 chút nữa cũng không còn cảm giác nữa, tôi đã trở nên vô cảm trước mọi việc ...

Đôi lúc con người ta cứ tự hỏi vì sao mình luôn cần tìm 1 người để yêu, để nhớ. Phải chăng chúng ta quá cô đơn? Phải chăng chúng ta sống quá lệ thuộc vào người khác. Bản chất cuộc sống của con người là luôn luôn cô đơn. Vì dù ta có cả trăm người bạn đi nữa thì vẫn có lúc ta chỉ ở một mình. Vì thế ta đi tìm kiếm 1 người để yêu để lấp đầy cái khoảng trống trong lòng. Để sống với cảm giác rằng ta luôn có một người để nhớ và 1 người luôn nhớ về mình. Yêu là hạnh phúc nhưng luôn có rất nhiều nỗi đau. Nhưng với tôi, có lẽ rằng nỗi đau quá nhiều khiến cho tôi cảm thấy sợ, tôi sợ mình không chịu nổi cái cảm giác trái tim sẽ tan vỡ lần nữa. Và còn tôi quá ích kỉ..... tôi không đủ khoan dung để biết tha thứ và chấp nhận.. Tôi là vậy.

Tôi lặng lẽ ngồi trên sân thượng của nhà, ngắm nhìn thành phố lên đèn và miên man nghĩ, dù sao đi nữa thì tốt về rồi. Mùa xuân ấm áp sẽ về, và tôi sẽ lại vui lại thôi. Tôi có 1 gia đình hạnh phúc, những người bạn tuyệt vời, 1 cuộc sống vô lo vô nghĩ, tôi quá hạnh phúc và may mắn rồi còn gì nữa. Cuộc sống đâu thể hoàn hảo như truyện cổ tích, và tôi phải biết học cách chấp nhận thôi. Phải vui lên nào!

Chạy xuống nhà, ngó qua phòng con em gái, định lại trêu nó 1 lát nhưng nó ngủ mất rồi, định lại trêu nó 1 lát. Dù nó còn nhỏ nhưng cũng đã có phòng riêng. Cũng biết sắp xếp ngăn nắp lắm. Nhìn con bé ngủ đáng yêu thật, mai phải đưa nó đi công viên chơi mới được, mấy lần hứa rồi mà lại quên mất. Xuống đến phòng khách, bật ti vi xem chương trình tết. Xem phim hài 1 lúc là lại ôm bụng cười như chưa có chuyện gì. Và tôi đi ngủ, giấc ngủ trọn vẹn mà từ lâu nay tôi đã không có. Có lẽ tôi cảm thấy như trút bỏ được mọi gánh nặng trong lòng...

Đêm 30 tôi bật nguồn điện thoại để nhắn tin ấy đứa bạn. Máy vừa khởi động được vài phút thì bao nhiêu tin nhắn ập đến. hầu hết trong số đó là của em.

- “Anh ơi, anh đến gặp em được không? Em đang chờ anh ở trường. Sắp đến năm mới rồi, em muốn gặp anh 1 chút thôi. Em có chuyện muốn nói.”

- “Anh ơi, sao anh không nghe máy?. Anh không đến được à?”
- “Em biết anh đọc được mà, anh gọi lại cho em được không? Hay chỉ nhắn tin thôi cũng được. Anh như thế làm sao em ngủ được.”
- “Em biết em sai khi đã đối xử với anh như thế trong thời gian qua. Nhưng anh không thể tha thứ cho em 1 lần nữa à.”
- “Anh có biết đêm qua em không ngủ nổi không? - Sao anh lúc nào cũng làm em phải khóc vì anh thế? ”
- “Đây có lẽ là tin nhắn cuối cùng em gửi đến anh. Từ nay em sẽ không làm phiền anh nữa. Dù sao đi nữa thì em vẫn cảm ơn anh rất nhiều, vì những gì anh đã làm cho em, vì đã từng chấp nhận 1 đứa em gái nhiều khiếm khuyết như em.. Năm mới anh hãy sống thật vui vẻ anh nhé Yêu anh! ”

Kẹo mút nói... yêu tôi.. Đó chỉ là 1 lời chúc thôi hay là 1 lời nói thật lòng vậy. Tôi buồn rầu cả chân tay khi đọc được những tin nhắn của em. Yêu ư?

- Anh, cảm ơn anh nhiều nhé !
- Hì, có gì đâu mà cảm ơn, anh chỉ nói những gì mình nghĩ thôi.
- Em làm em gái anh được không?
- Uh! tôi nhìn em rồi cười.
- Ngoắc tay cam kết này, không được bắt nạt em gái đâu đấy
- Thế em bắt nạt anh thì làm sao?
- Ai thêm bắt nạt được anh. Ah còn nữa, không được làm em gái khóc, không lừa dối em gái, phải nghe lời em gái nói, anh hứa đi.
- Còn lâu nhé!
- Thế thôi, không làm em gái anh nữa, không phải ai muốn làm anh trai em cũng được đâu nhé, xí...
- Thôi được rồi, hứa!, em đúng là đồ con nít, cái gì cũng bắt hứa với lại ngoắc tay, có nhiều thứ còn quan trọng hơn lời hứa đấy.....

Không được làm em gái phải khóc, tôi đã hứa với em vậy đấy. Vậy mà tôi đã khiến em khóc rất nhiều. Phải chăng tôi luôn chỉ coi em là 1 đứa trẻ cần dỗ dành. Không phải vậy, tâm hồn của em mong manh và dễ vỡ lắm. Tôi sai thật rồi. Đọc đi đọc lại những tin nhắn của em mà tôi trào cả nước mắt. Tôi gọi ngay cho em, nhưng em đã tắt máy rồi,

10h đêm giao thừa và tôi đạp xe như bay đến nhà em, bây giờ không gì có thể cản trở tôi được nữa. Tôi sẽ nói hết với em, ngay bây giờ, không còn thời gian nữa, sắp đến năm mới mất rồi nói ra tất cả những cảm xúc của lòng mình và xin em tha thứ

Đến nhà em, tôi ngập ngừng mãi mới dám bấm chuông, 1 chút lo lắng vụt qua, nhưng tôi thà chết cũng phải gặp được em đêm nay. May mắn thay, em chạy ra mở cửa. Tôi thấy em từ xa nhưng em không hề nhận ra tôi, bởi tôi đứng trong bóng tối. Em tiến lại gần, rất gần tôi, cuối cùng em đã thấy...

Trong màn đêm lạnh lẽo, có 2 đôi mắt nhìn nhau không chớp, tất cả những điều muốn nói có lẽ chỉ cần dùng ánh mắt là có thể hiểu được. Tôi và em cứ đứng như vậy nhìn nhau, em rất ngạc nhiên và bối rối, mãi sau tôi mới dám mở lời.

- Đi đây với anh 1 chút được không?

Em gật đầu không nói gì và từ từ lên xe. Tôi chở em. cứ mỗi lần muốn mở miệng ra nói là cái gì đó lại cản lại, mãi đến khi dừng lại nơi con đại lộ lớn của thành phố, nhìn vào mắt em, khó khăn lắm tôi mới có thể nói ra:

- Anh sai rồi, anh rất cần em H à, anh không thể sống thiếu em được!

Em vẫn không nói gì..

- Anh xin lỗi vì không trả lời tin nhắn của em, em tha thứ cho anh được không, tha thứ vì đã bỏ rơi em. Tôi nắm chặt lấy tay em, khuôn mặt em không lộ 1 chút biểu cảm nào

- “Anh nhắm mắt đi”. Cuối cùng thì em cũng đã nói.

- Để làm gì vậy ?

- Muốn em tha thứ cho anh không?

- Có

- Vậy thì nhắm mắt lại và nhận hình phạt từ em, anh đừng nghĩ em sẽ tha thứ cho anh dễ dàng như thế.

- Uh, tôi nhắm mắt lại mà lòng như lửa đốt.

Rồi từ từ, 1 cảm giác mềm mại của đôi bàn tay em chạm vào lưng tôi, tôi cảm nhận được em đang tiến tới và ôm lấy tôi. rất nhẹ nhàng em đặt lên môi tôi 1 nụ hôn, có lẽ cũng không hẳn là môi chạm môi chỉ là nụ hôn lên má mà thôi. Nhưng có gì quan trọng nữa. Tôi mở mắt ra và em đã ở trong vòng tay của tôi. Rất khẽ, có lẽ chỉ đủ cho tôi nghe mà thôi, câu nói mà chưa một người con gái nào nói với tôi, bây giờ tôi mới hiểu vì sao nó ngọt ngào thế:

“Em cũng yêu anh!”

Có lẽ chẳng cần 1 lời giải thích nào nữa giữa tôi và em, mọi thứ chỉ cần thế là đủ. Tôi mãi miết đi tìm người con gái trong mộng mà không nhận ra rằng em đang ở bên cạnh mình. Trớ trêu thay. Tình yêu là thế, cay đắng, đau khổ nhưng ngọt ngào và hạnh phúc..

- Anh biết vì sao em để ý đến anh không?

- Vì sao?

- Vì lần đầu tiên gặp anh, em thấy anh nhìn ngổ lẫm?

- Hả, khi nào?

- Lâu lắm rồi, có lẽ anh không nhớ đâu, hôm đó em đến lớp anh mang cái thông báo cho anh bí thư thấy anh tóc tai bù xù, chưa gì đã cáu gắt, nhưng sao đó anh cười với em, em thấy nó thật đặc biệt.

Tôi mỉm cười nói với em:

- Em mới chính là đồ ngốc, sao anh lại không nhớ được cơ chứ, nhưng có lẽ anh đã quên ra nếu không có buổi sáng ở chợ hoa đấy.

- À, hôm đó sao anh bỏ đi thế, anh họ em chở đi mua hoa, anh ý lâu lắm mới về nhà em ăn tết mà.

- Thật anh họ không đấy?

- Thật mà.

- Em thề đi!

- Bây giờ anh lại bắt em thề với cả hứa nữa cơ đấy.

- Hì, anh đùa đấy.

- O, đằng kia có pháo hoa rồi anh ơi.

Đêm giao thừa, có 2 đứa nhóc nắm tay nhau đứng cạnh nhau ngắm pháo hoa, có lẽ đó chính là đêm giao thừa hạnh phúc nhất mà 2 đứa từng có.....

——- The End ——-

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nocturne-mot-ky-uc-dep>